

821
๑๒๓๔๕
๖.๓

การศึกษาความแตกต่างของไวยากรณ์ในซอนเน็ตของเซ็คสเปียร์
กับไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบัน

ปริญญาานิพนธ์

ของ

วิรุทธิ์ ฉายารักษ์

30 ต.ค. 2530

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

163471

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

ศาสตราจารย์

ประธาน

ศาสตราจารย์

ประธาน

ศาสตราจารย์

กรรมการ

ศาสตราจารย์

กรรมการ

ศาสตราจารย์ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ปราวดี
ธนะชานันท์ ประธานที่ปรึกษา และอาจารย์ Alec Bamford กรรมการที่ปรึกษา
ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
สำเร็จลงได้ก็ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ คุณจักรี นายารักษ์ ที่ได้สละทั้งร่างกายและแรงใจช่วยเหลือในการพิมพ์
ฉบับจริง บทที่ 1 - 3 ตลอดจนภาคผนวก โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

ขอขอบคุณ คุณจงดี นนทภักดิ์ ที่มีเมตตาจิต ให้ผู้วิจัยยืมยืมเครื่องพิมพ์เพื่อใช้
ในการพิมพ์ฉบับของภาคผนวก ตลอดจนขอขอบคุณเพื่อนครูในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ
โรงเรียนปากพนังทุกคน ที่ได้ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการทำกรวิจัยเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ และพี่ ๆ ทุกคน ที่ได้ให้ความรัก ความห่วงใย
ซึ่งเป็นกำลังใจอันสำคัญที่กระตุ้นให้ผู้วิจัยมีกำลังใจศึกษาค้นคว้าจนสำเร็จและสิ่งที่จะเว้น
กล่าวเสียมิได้ คือ การแสดงความรักโดยการลดความทุกข์ขลงของ ก.ช. เทอชชาติ
ก.ช. พลกริช และ ก.ช. เลอสรร นายารักษ์ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีเวลาว่างเพียงพอในการทำ
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จ

วิรุทธิ์ นายารักษ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	9
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	9
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	10
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	10
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยภายในประเทศ	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยต่างประเทศ	16
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	22
4 ผลของการศึกษาความผิดแผกทางลักษณะและหน้าที่ของวีจีวิภาค ...	36
ผลของการศึกษาความผิดแผกทางลักษณะของวีจีวิภาค	36
ผลของการศึกษาความผิดแผกทางหน้าที่ของวีจีวิภาค	37
5 ผลของการศึกษาความผันแปรทางวากยสัมพันธ์	82
ผลของการศึกษาความผันแปรในการเรียงคำในระดับประโยค ...	82
ผลของการศึกษาความผันแปรในการเรียงคำในระดับวลี	113
6 ผลของการศึกษาการละคำ	138
ผลของการศึกษาการละคำในระดับคำ	138
ผลของการศึกษาการละคำในระดับวลี	149

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เกณฑ์ในการศึกษาความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี	31
2	แสดงความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	70
3	แสดงความผันแปรในการเรียงคำระดับประโยค	88
4	แสดงความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี	122
5	แสดงการละคำในระดับคำ	139
6	แสดงการละคำในระดับวลี	150

คำนำ

เป็นที่ยอมรับและยึดถือกันโดยทั่วไปว่าในการศึกษาระดับอุดมศึกษาผู้เรียนควรมีความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ที่ตนศึกษาอย่างลึกซึ้งแตกฉานกล่าวคือ ระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนควรสอดคล้องอย่างแท้จริงกับความหมายของชื่อระดับ "อุดม" ซึ่งมีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2523 : 1036) ว่า สูงสุด ปิ่ง เลิศ มากมาย บริบูรณ์

ด้วยเหตุผลดังกล่าว นักศึกษาซึ่งศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกในระดับอุดมศึกษา นอกจากจะมีความรู้ความสามารถในด้านภาษาธรรมดา หรือในด้านตัวภาษาอันประกอบด้วยทักษะทั้ง 4 ประการคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านแล้ว ทักษะการเขียนในระดับดีแล้ว ควรจะได้ศึกษาคำนวณวรรณคดีของเจ้าของภาษาอีกโสดหนึ่งด้วย เพราะวรรณคดีจะเป็นวิชาที่เกื้อกูลให้ผู้ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาได้บรรลุถึงสภาวะ "อุดม" ทั้งด้านความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง

เพอร์ริน (Perrine, 1956 : 11) กล่าวว่า ภาษาธรรมดาที่ใช้เพื่อสื่อความหมายหรือเรื่องราวข่าวสาร เป็นภาษาที่มีเพียงมิติเดียว ภาษาลักษณะนี้มุ่งสื่อมิติความเข้าใจแก่ผู้รับเพียงด้านเดียวเท่านั้น ซึ่งลักษณะดังกล่าวมีความแตกต่างกับภาษาของวรรณคดี โดยเฉพาะของวรรณคดีประเภทร้อยกรอง ซึ่งมีลักษณะเป็นภาษาหลายมิติ ภาษาร้อยกรองมุ่งสื่อหรือถ่ายทอดมิติรวมของความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์แก่มนุษย์ มิใช่มุ่งเน้นสื่อมิติด้านหนึ่งด้านใดแก่มนุษย์ และในฐานะที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดมวลประสบการณ์แก่มนุษย์ ภาษาวรรณคดีประเภทร้อยกรองสื่อมิติน้อย 4 ด้าน กล่าวคือ นอกจากจะถ่ายทอดมิติให้ผู้รับในแง่ให้รู้จักใช้ความคิด รู้จักใช้เหตุผลซึ่งเป็นมิติของความสามารถทางด้านสมอง (intellectual dimension) แล้ว ร้อยกรองยังเพิ่มมิติที่เกี่ยวกับความรู้สึก

(sensuous dimension) มิติแห่งอารมณ์สะเทือนใจ (emotional dimension) และมิติทางจินตนาการ (imaginative dimension) แก่มนุษย์อีกด้วย

จากข้อคิดของ เพอริน พอจะสรุปได้ว่า ภาษาวรรณคดีให้คุณค่าในแง่ที่ถ่ายทอด มิติที่สมบูรณ์แก่มนุษย์ กล่าวคือ ประการแรก มุ่งสื่อมิติทางค่านิยมและความรู้สึกของ มนุษย์ ทั้งนี้เพื่อสนองมิติทางค่านิยมสุนทรีย์ทางอารมณ์ อันเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของ มนุษย์ เพราะ (พระยาอนุমানราชชน 2519 : ข) มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วย่อมต้องการความเที่ยง ความเพลิดเพลินและความไพเราะด้วยกันทุกคน ประการที่สอง ภาษาวรรณคดียังให้คุณประโยชน์ทางด้านความรู้ สติปัญญา ความสามารถอีกด้วย เพราะการทำให้ผู้ศึกษารู้จักใช้ความคิด ใช้เหตุผล (intellectual dimension) ย่อมเป็นสมรรถนะหลักในอันที่จะก่อให้เกิดคุณลักษณะดังกล่าวได้อย่างบริบูรณ์

ดิกเคสัน (Dickason. 1958 : 111) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความคิดเห็นสอดคล้องกับคำกล่าวนี้ โดยกล่าวว่า วรรณคดีนอกจากจะให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้ศึกษาแล้วยังให้ประโยชน์ในแง่ความรู้อีกด้วย ในทำนองเดียวกัน เคนเนดี (Kennedy. 1966 : 5) ก็ได้เสริมว่า วรรณคดีไม่ว่าจะเป็นประเภทร้อยแก้วหรือร้อยกรองย่อมอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้อ่าน นอกจากนี้ วรรณคดี (Mayhead. 1965 : 1) ยังช่วยเพิ่มพูนประสิทธิภาพในแง่ทักษะทางด้านตัวภาษาของผู้เรียนอีกด้วย อาทิ ทักษะการอ่าน ทั้งนี้เพราะเครื่องมือที่วรรณคดีใช้ก็คือภาษา แต่โดยที่ภาษาของวรรณคดี (กิ่งกาญจน์ นิลรัตน์ 2516 : 1) อ้างอิงมาจาก บุญเหลือ กฤษกร ม.ป.ป. : 140) ยากกว่าภาษาที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะภาษาที่ปรากฏในคำประพันธ์ซึ่งต้องใช้ศิลป์ในการเขียน เช่น (Treble. 1962 : 104) มีการเปลี่ยนแปลงการเรียงลำดับคำในประโยคให้ผิดแปลกไปจากเดิม เพื่อให้เข้ากับแผนสัมผัส (Rhyme Scheme) หรือบางที (Kennedy. 1966 : 53) ก็เป็นการฝ่าฝืนรูปแบบของการเรียงลำดับคำอย่างจงใจของกวี เพราะถือว่ากฎเกณฑ์การเรียงคำเป็นสิ่งที่ท้าทายชวนให้ละเมิด

ดังนั้นนักศึกษาอาจต้องใช้ความพยายามเพิ่มขึ้นในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจ เพราะ การศึกษาวรรณคดีเพื่อให้เกิดวรรณวิจักขณ์นั้น ผู้ศึกษาจะต้องเข้าใจภาษาอย่างแจ่มแจ้ง

เป็นปฐม (Drake. 1967:v) โดยเน้นการศึกษาวรรณคดีโดยเฉพาะคำประพันธ์
จึงเป็นการฝึกฝนทักษะการอ่านไปในตัว ซึ่ง (ปราณี ชนะานันท์ 2519 : คำนำ)
จะเป็นผลให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอย่างแตกฉานในท้ายที่สุด

จากความคิดเห็นที่ใกล้เคียงกันมาทั้งหมดพอจะบ่งชี้ให้เห็นว่าวรรณคดีเป็นวิชาที่
อำนวยความสะดวกผู้ศึกษาหาอ่านไม่ และหากจะประมวลคุณประโยชน์จากวรรณคดีโดยเฉพาะ
บทกวีนิพนธ์ (เสริมจิต สิงหนณี 2523 : 8) แล้วกล่าวโดยย่อก็พอจะสรุปเป็นข้อ ๆ
ได้ดังนี้คือ

1. เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. เป็นแหล่งรวบรวมข้อคิด ความรู้ที่แปลกใหม่ลึกซึ้ง
3. เป็นสิ่งที่ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์
4. เป็นแหล่งสะสมการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ
5. ให้ความรื่นรมย์

องค์ประกอบเหล่านี้จึงน่าจะเป็นสิ่งที่เอื้ออำนวยและส่งเสริมให้นักศึกษาซึ่งศึกษา
วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกในระดับอุดมศึกษามีความรู้ความสามารถสูงส่งสอดคล้องกับ
ความหมายของชื่อระดับ "อุดม" อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้เรียนพอจะตระหนักถึงคุณประโยชน์ซึ่งตนพึงได้รับจากการศึกษา
วรรณคดีอังกฤษ วิชานี้ก็ยังคงเป็นไม้เบื่อไม้เมากับผู้เรียนตลอดมา จำนวนนักเรียนที่ไม่ชอบ
วรรณคดีจะเพิ่มขึ้นจนน่าท้อแท้ใจ (Hook. 1950 : 176) โดยเฉพาะบทกวีนิพนธ์
ซึ่งเป็นแขนงสำคัญแขนงหนึ่งของวิชาวรรณคดีอังกฤษ ทั้งนี้เพราะปัญหาในการเรียนการสอน
กวีนิพนธ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยเมื่อไม่นานมานี้ และจากการศึกษา (ฉลวย พรหมมูล
2516 : 12 อ้างอิงมาจาก มาลีณี จันทวิมล 2503) พบว่า ปัญหาเหล่านี้เกิดจากทั้ง
ทางด้านตัวครูเองและตัวผู้เรียน ปัญหาทางด้านตัวครูก็คือครูไม่รู้จักกลวิธีสอน ครูบางคนหมกใจ
เนื่องจากตนเองก็อ่านบทกวีนิพนธ์ไม่ค่อยถูก ซึ่งมีสาเหตุมาจาก (ฉลวย พรหมมูล 2516 :
13 อ้างอิงมาจาก สุรีย์ เปี่ยมสุข 2503) ครูขาดพื้นฐานความรู้ที่แน่นแฟ้นเพียงพอในเรื่อง
ภาษาอังกฤษ จึงเป็นเหตุให้ไม่มีความมั่นใจในความรู้ของตน

ส่วนปัญหาที่คนผู้เรียนนั้นปรากฏว่า เกิดขึ้นกับผู้เรียนแม่ที่เป็นเจ้าของภาษาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ที่เกี่ยวข้องกับภาษากวีนิพนธ์ที่นักเรียนเหล่านั้นให้ความเห็นว่า ยากต่อการทำความเข้าใจเพราะ "คนธรรมดาเขาไม่พูดกันอย่างนั้น" "มีการเอาคำมา เรียบเรียงเข้าด้วยกัน ด้วยวิธีการที่แปลกประหลาด" (Hook. 1950 : 176 - 177) สำหรับในการเรียนการสอนกวีนิพนธ์อังกฤษในประเทศไทยนั้น ได้มีการศึกษาค้นคว้าถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาของนักเรียนไทยตลอดมา อาทิ กิ่งกาญจน์ นิลรัตน์ (กิ่งกาญจน์ นิลรัตน์ 2516 : 1) ได้แสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนวิชานี้ ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า เป็นเพราะภาษาของผู้เรียนยังไม่ดีพอ ซึ่งเกิดจากสาเหตุที่ขณะในการอ่านภาษาของวรรณคดียากกว่าภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และรวมไม่เข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษ

วลัย ศิลปกรรมพิเศษ (วลัย ศิลปกรรมพิเศษ 2520 : 2 - 3) กล่าวว่า ปัญหาความหลากหลายของกวีนิพนธ์ ก็เป็นปัญหาหนึ่งแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดข้อสงสัยที่จะทำความเข้าใจในท้องแท้ในทุก ๆ ชนิดได้ นอกจากนี้ผู้เรียนบางคนไม่มีพรสวรรค์ในการสร้างภาพพจน์ หรือจินตนาการไปตามความหมายที่กวีปรารณาได้จึงเกิดเบื่อหน่าย ส่วนนักเรียนบางคนซึ่งมีทัศนคติไม่ดีต่อผู้สอนหรือวิชาสอน ก็จะรู้สึกเบื่อหน่ายไม่ชอบกวีนิพนธ์เช่นเดียวกัน

แต่อย่างไรก็ตามปัญหาที่หนักหน่วงเบื้องต้นที่นักเรียนประสบและทำให้เกิดความเบื่อหน่ายกวีนิพนธ์คือ ความไม่เข้าใจโครงสร้างของข้อความในบทประพันธ์นั้น (ปราณี ษะชานันท์ 2519 : คำนำ) ซึ่งนับเป็นอุปสรรคที่ร้ายแรงต่อการทำความเข้าใจความหมายของเนื้อความในบทประพันธ์ เพราะ "ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ขาดความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างการเรียงคำในภาษา" (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2519 : 1 อ้างอิงมาจาก Meneill. 1970 : 155)

สาเหตุที่ผู้เรียนต้องประสบกับปัญหาทางโครงสร้างภาษาอังกฤษในการศึกษากวีนิพนธ์นั้นเนื่องจาก (Leech. 1973 : 5 - 6) ภาษากวีนิพนธ์มักฝ่าฝืน (violate) หรือนึกเพี้ยนไปจากภาษาธรรมดาในหลาย ๆ ลักษณะ บางทีเห็นได้ง่ายง่าย ก็ยุ่งยากซับซ้อน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (วลัย ศิลปกรรมพิเศษ 2520 : 2 - 3) การเรียงลำดับคำ
ในประโยคธรรมดาที่ประธาน กริยา กรรม จะเรียงไปเป็นลำดับ แต่ในภาษาบท
ประพันธ์ประธานอาจไปอยู่ข้างหลัง หรืออยู่ในอีกบทหนึ่ง ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่สามารถ
เข้าใจเนื้อความได้

ความคิดเห็นของ วลัย ศิลปกรรมพิเศษ สอดคล้องกับ เสาวนีย์ อินทรภักดี
(เสาวนีย์ อินทรภักดี 2516 : 12) ซึ่งกล่าวว่า ปัญหาที่เกิดจากไวยากรณ์เป็นปัญหา
ที่ร้ายแรงประการหนึ่งในการสอนคำประพันธ์ เพราะมีบ่อยครั้งที่ผู้ไม่เขียนประโยคใน
ลักษณะที่ใช่เขียนกันตามปกติ เช่น เริ่มต้นด้วย ประธาน กริยา กรรม และส่วน
ขยายคำใดก็อยู่ใกล้ที่สุดกับคำนั้น แต่กลับเปลี่ยนแปลงสลับที่ของคำในประโยคเสียใหม่
ทำให้สับสนยากต่อการทำความเข้าใจ หรือบางครั้ง (เสาวนีย์ อินทรภักดี และคนอื่น ๆ
2519 : 179 - 180) นอกเหนือไปจากความซับซ้อนทางค่านการเรียงลำดับคำแล้ว
รูปประโยคที่ไข้ก็ไม่ใช่ประโยคที่สมบูรณ์ ดังตัวอย่าง

"Wishing me like to one more rich in hope,
Featured like him, like him with freinds possessed,
Desiring this man's art, and that man's scope,
With what I most enjoy contented least,

(quatrain ที่ 2 ของ แจ็คสเปียร์ซอนเน็ต บทที่ 29)

ซึ่งอาจเขียนใหม่ให้เป็นประโยคสมบูรณ์ได้ ดังนี้

- (1) (I wish) me like to one more rich in hope
(to be) featured like him
(to be) possessed with Friends like him
- (2) (I desire) this man's art, and that man's scope
- (3) (This man or that man is) contented least with what
I most enjoy

ตัวอย่างข้างบนนี้พอจะเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างชัดเจนถึงความยุ่งยากซับซ้อนของ ลักษณะการเรียงคำ (word order) รวมทั้งปัญหาอื่น ๆ ทางไวยากรณ์ อาทิ การละคำในประโยค (ellipsis) ของข้อความในบทประพันธ์ ซึ่งนับเป็นอุปสรรค ที่สำคัญยิ่งของผู้เรียนต่อการทำความเข้าใจเนื้อหาของบทประพันธ์

ความพองกันทางความคิดเห็นในแง่ของอุปสรรคชนิดนี้ต่อการทำความเข้าใจ บทกวีนิพนธ์อังกฤษ หากมีเฉพาะในหมู่นักไทยก็หาไม่ มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านกวีนิพนธ์ อังกฤษซึ่งเป็นเจ้าของภาษาโดยตรง หลายคนได้แสดงความเห็นยอมรับถึงความยาก ล้ำากที่ผู้เรียนมีต่อปัญหานี้ อาทิ บราวน์ และมิลส์เตด (Brown and Milstead. 1968 : 32 - 33) กล่าวว่า ความยุ่งยากประการแรกในการทำความเข้าใจกวีนิพนธ์ ไม่มีอะไรเกินกว่าการเรียงลำดับคำให้ผิดแปลกไปจากธรรมดา (inversion) การ ละคำในประโยคตลอดจนการวางตำแหน่งคำขยายหรือส่วนสมบูรณไว้อย่างสับสน ผิดที่ ไม่เป็นระเบียบ เช่นเดียวกับ ฮุก (Hook. 1950 : 200) ซึ่งได้ย้ำว่า นอกจาก ภาษาเฉพาะของกวี (diction) การใช้สำนวนโวหาร (figures of speeches) หรือกลวิธีอื่น ๆ (devices) ของกวีแล้ว โครงสร้างของประโยคมีความสำคัญยิ่งต่อ การทำความเข้าใจกวีนิพนธ์

ความคิดของ ฮุก สอดคล้องกับ บลูมฟีลด์ (Bloomfield. 1968 : ix) ซึ่งกล่าวว่า วิธีการสอนร่ายกรองที่ดีที่สุดแก่ผู้เรียนคือ ให้ผู้เรียนศึกษาลักษณะภาษา สามารถเข้าใจรูปแบบการผสมผสานเรียบเรียงตัวเองของภาษา (embody) ว่ามี ลักษณะเช่นไร ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้เป็นหัวใจของการทำความเข้าใจกวีนิพนธ์ จาก คำกล่าวของ บลูมฟีลด์ พอสรุปได้ว่า วิธีการสอนกวีนิพนธ์ที่ดีคือ ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในกวีนิพนธ์นั่นเอง

แชทแมน (Chatman. 1968 : 16) กล่าวว่า มีปัญหาทางไวยากรณ์หลาย ประการที่เป็นตัวสะกັกกันความเข้าใจกวีนิพนธ์ แต่ตัวปัญหาที่สำคัญคือ วากยสัมพันธ์ (syntax) ซึ่งได้แก่ การเรียงคำในประโยคให้ผิดแปลกไปจากธรรมดา และการสะกด

คำในประโยค แชทแมน ได้ศึกษาปัญหาทางวากยสัมพันธ์ และได้เสนอรูปแบบของ โครงสร้างประโยคที่เป็นปัญหาเหล่านั้น เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ที่ต้องการศึกษาวินิพนธ์ ซึ่งจะไต่ตระหนักถึงความผันแปรของวากยสัมพันธ์ในบทวินิพนธ์ ซึ่งนับเป็นประโยชน์ อย่างยิ่ง แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ แชทแมน ได้ศึกษาและหยิบยกมาเป็นตัวอย่างเพียง บางส่วนของปัญหาทางไวยากรณ์เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการศึกษาความผันแปร ในการเรียงคำระดับประโยค (sentence inversion) แชทแมน ไม่ได้กล่าวถึง ความผันแปรในการเรียงคำระดับประโยคของประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ รวมทั้ง ประโยคเงื่อนไขแต่อย่างใด ที่กล่าวไว้เป็นเพียงความผันแปรในการเรียงคำระดับประโยค นอกเล่าเท่านั้น

ความไม่สมบูรณ์ในการศึกษาเกี่ยวกับปัญหานี้ เห็นได้จากลีช (Leech. 1973 : 44 - 45) อีกผู้หนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า ความผันแปรที่เบี่ยงเบนไปจากหลักไวยากรณ์ เป็นลักษณะของภาษาที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในบทวินิพนธ์ แต่ลีชก็เพียงเกริ่นไว้ พร้อมทั้งยก ตัวอย่างประกอบอย่างฉิวเฉียดเท่านั้น

เฟาว์เลอร์ (Fowler. 1971 : 234) ได้ทำการวิเคราะห์โคลงซึ่ง ประพันธ์โดย E.E. Cummings พบว่า ลักษณะพิเศษของภาษาคำประพันธ์ที่ ไร้คือ การไม่เคร่งครัดต่อหลักไวยากรณ์ การใช้ชีวิตวิภาคที่ผิดแปลกไปจากปกติ เช่น his didn't his did, their is't etc. แต่การศึกษาของเฟาว์เลอร์ เป็นเพียงการ ดุ่มโคลงมาศึกษาเพียงโคลงเดียว ผลของการศึกษาจึงไม่สามารถครอบคลุมปัญหาทาง ไวยากรณ์มากพอที่จะเป็นแบบอย่าง หรือตัวแทนที่สมบูรณ์ของปัญหาทางไวยากรณ์

วิกโคตัน (Widdowson. 1975 : 117) ได้เลือกทำการวิเคราะห์โคลง "Stopping by Woods on a Snowy Evening" ของ Robert Frost แต่ เนื่องจากโคลงบทนี้มีปัญหาทางโครงสร้างน้อยมาก ประกอบกับวิกโคตันสนใจการศึกษา ความหมายโดยใช้ stylistics เป็นเครื่องมือในการตีความมากกว่าสนใจว่าปัญหาทาง โครงสร้างว่ามีอะไรบ้าง ผลของการศึกษาจึงเกี่ยวข้องกับปัญหาทางไวยากรณ์อย่างฉิวเฉียด

จึงพอสรุปได้ว่า ยังไม่มีหนังสือเล่มใดได้ประมวลปัญหาทางไวยากรณ์ ซึ่งเกิดจาก
ภาษาคำประพันธ์ หรืออีกนัยหนึ่งความแตกต่างของไวยากรณ์ในคำประพันธ์กับไวยากรณ์
อังกฤษในัจจุบันไว้อย่างเป็นระบบและกว้างขวางเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้ศึกษากวีนิพนธ์
ได้เข้าใจปัญหาทางไวยากรณ์ในรายละเอียดได้ บทกวีนิพนธ์จึงยังคงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ
ผู้ศึกษาส่วนใหญ่ต่อไป เช่นเดิม

ด้วยแรงบันดาลใจที่ต้องการขจัดคันธอที่ทำให้เกิดปัญหานี้ ผู้เขียนจึงเลือกศึกษา
ความแตกต่างของไวยากรณ์ในบทกวีนิพนธ์กับไวยากรณ์อังกฤษในัจจุบัน โดยเชื่อมั่นว่า
ผลของการศึกษาจะช่วยแก้ปัญหาคความยุ่งยากแก่นักศึกษาในการทำความเข้าใจความหมาย
ของประโยคในบทประพันธ์ อันเกิดจากปัญหาความแตกต่างของไวยากรณ์ในบทประพันธ์
กับไวยากรณ์อังกฤษในัจจุบันได้

แต่โดยที่กวีนิพนธ์มีมากมายหลายแขนง อาทิ Narrative Poetry,
Dramatic Poetry และ Lyrical Poetry (ปราณี ชนะชานันท์ 2519 : 6)
ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันออกไป แต่สำหรับ Lyrical poetry นั้น เป็นคำประพันธ์
ขนาดสั้น ซึ่งเป็นที่นิยมกันแพร่หลายในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ซอนเน็ต
(sonnet) ซึ่งเป็น Lyrical poetry ประเภทหนึ่ง อย่างไรก็ตามในบรรดา
ซอนเน็ต ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนนั้นกล่าวได้ว่า ซอนเน็ตของเช็คสเปียร์ได้รับการ
ศึกษาอย่างกว้างขวางกว่า ซอนเน็ตของนักประพันธ์ ซอนเน็ตท่านอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะ
(Auslander and Hill. 1954 : 175) เช็คสเปียร์ ได้ประพันธ์ซอนเน็ตของท่าน
ได้อย่างดีเยี่ยม ไม่ว่าจะเป็นค่านอารมณ์สะเทือนใจ หรือค่านลีลาการเขียน ซึ่ง
(Dickason. 1958 : 309) ทำให้ผลงานของท่านไม่เคยเก่าด้วยกาลเวลา ยังคง
ความไพเราะเพราะพริ้ง แม้ว่าจะแต่งมากกว่าสามร้อยปีก็ตาม และเป็นที่ยอมรับกัน
โดยทั่วไปว่าเป็นคำประพันธ์ที่วิจิตรที่สุดประเภทหนึ่ง ในไม่กี่ประเภทเท่าที่เคยปรากฏใน
ภาษาอังกฤษ นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ผู้เขียนเลือกศึกษาความแตกต่างของไวยากรณ์ในซอนเน็ต
ของเช็คสเปียร์ กับไวยากรณ์อังกฤษในัจจุบัน

อีกประการหนึ่ง เช็คสเปียร์ได้ชื่อว่าเป็นกวีที่มีความกล้าหาญในการใช้ภาษา
ความกล้าหาญในการใช้ภาษาของท่านเห็นได้จากการใช้โครงสร้างประโยคในงานนิพนธ์

โดยเฉพาะในช่วงวัยคอนปลาย ท่านไม่ค่อยสนใจต่อระเบียบกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มากนัก (Jespersen. 1967 : 209) ดังนั้นเชคสเปียร์จึงมักละเมิดหลักไวยากรณ์ในการนิพนธ์งานของท่าน อาทิ (Widdowson. 1975 : 15) ใช้คำว่า Boy ซึ่งเป็นคำนาม ทำหน้าที่เป็นกริยาที่ต้องการกรรมก็มี

ควยเหตุผลดังกล่าวประกอบกับผลงานของท่านซึ่งมีจำนวนถึง 154 บท ซึ่งมากกว่าผลงานของนักประพันธ์ซอนเน็ตท่านอื่น ๆ จึงเชื่อว่าการศึกษาคำนี้คงพบลักษณะความแตกต่างทางไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งจะยังผลให้ผลของการศึกษาคำนี้อำนวยประโยชน์แก่ผู้ศึกษากวีนิพนธ์ได้อย่างสูงสุด

อนึ่ง ในการตีความซอนเน็ตของเชคสเปียร์ ได้ใช้เลฟเวอ (Lever. 1973) และ พาร์รอต (Parrot. 1938) ประกอบด้วย

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างของไวยากรณ์ในซอนเน็ตของเชคสเปียร์ กับไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบัน ซึ่งได้แก่ ความผิดแผกทางลักษณะ (form) และหน้าที่ (function) ของวจีวิภาค (parts of speech) ความผันแปรทางวากยสัมพันธ์ (syntactic variation) และการละคำ (ellipsis)
2. เพื่อศึกษาความถี่ของลักษณะความแตกต่างทางไวยากรณ์เหล่านั้น

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อจะได้ทราบถึงความแตกต่างของไวยากรณ์ในซอนเน็ตของเชคสเปียร์ กับไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบัน
2. เพื่อจะได้ทราบถึงความถี่ของลักษณะความแตกต่างทางไวยากรณ์เหล่านั้น
3. ผลของการศึกษาจะช่วยแก้ปัญหาความยุ่งยากแก่นักศึกษาในการทำความเข้าใจความหมายประโยคในซอนเน็ตของเชคสเปียร์ อันเกิดจากปัญหาทางไวยากรณ์ชนิดต่าง ๆ

อีกทั้งจะเป็นแนวทางในการอ่านโคลงอื่น ๆ ให้เข้าใจได้

4. ผลของการศึกษาจะอำนวยความสะดวกต่อครู อาจารย์ ที่จะนำไปประกอบการสอนชั้นของเชคสเปียร์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ข้อความตัวอย่างที่นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ นำมาจากตอนเนื้อจำนวน 154 บทของเชคสเปียร์ จากหนังสือ Shakespeare : The Complete Works.

Harcort, Brace and Company, 1952 p. 1595 - 1623

ควำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความแตกต่างของไวยากรณ์ในตอนเนื้อของเชคสเปียร์กับไวยากรณ์อังกฤษปัจจุบัน ได้แก่
 - 1.1 ความผิดแผกทางลักษณะ (form) และหน้าที่ (function) ของวจีวิภาค
 - 1.2 ความผันแปรทางวากยสัมพันธ์ (syntactic variation)
 - 1.3 การละคำในประโยค (ellipsis)
2. ความผิดแผกทางลักษณะของวจีวิภาค หมายถึง คำที่มีรูปผิดแผกไปจากลักษณะที่ใช้กันอยู่ในไวยากรณ์อังกฤษปัจจุบัน
3. ความผิดแผกทางหน้าที่ของวจีวิภาค หมายถึง คำที่ทำหน้าที่ในประโยคผิดแผกไปจากกฎที่ว่าด้วยหน้าที่ของวจีวิภาคของไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบัน
4. ความผันแปรทางวากยสัมพันธ์ ได้แก่ ความผันแปรในการเรียงคำในระดับประโยค (sentence inversion) และความผันแปรในการเรียงคำในระดับวลี (phrase inversion)

4.1 ความผันแปรในการเรียงคำระดับประโยคหมายถึง ประโยคที่มีได้
เรียงคำแบบ subject + predicate (ยกเว้นประโยคที่มี Expletive "There"
Expletive "It" และประโยคคำถาม)

4.2 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี หมายถึง การวางตำแหน่ง
ส่วนขยาย ส่วนสมบุรณ์ และกรรม ของคำหลัก (Head word) ในวลีให้ผิดแยก
ไปจากปกติ

5. การละคำในประโยค หมายถึง การละคำหรือวลีในประโยค เพื่อเลี่ยง
การกล่าวซ้ำ เพื่อเหตุผลทางด้านกฎเกณฑ์ของจังหวะหรือเสียงหนักเบา (metre)
ตลอดจนเพื่อเหตุผลทางด้านแผนสัมผัส

6. ขอนเนตของเช็คสเปียร์ (Shakespeare's Sonnet) หมายถึง
โคลงชนิดหนึ่งมี 14 บรรทัด แบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ส่วนแรกมี 3 quatrain
(1 quatrain มี 4 บรรทัด) ส่วนที่ 2 มี 2 บรรทัด เรียกว่า couplet ในแต่ละ
บรรทัดของขอนเนตประกอบด้วยพยางค์ 10 พยางค์ และลงเสียงหนัก 5 พยางค์
(iambic pentameter) แผนสัมผัสของขอนเนตของเช็คสเปียร์ ได้แก่ abab cdcd
efef gg ซึ่งประพันธ์โดยเช็คสเปียร์

7. ไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบันหมายถึง

7.1 กฎที่ว่าด้วยลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาค ได้มาจากหนังสือ
A Practical English Grammar โดย ทอมสัน และมาร์ตินี

7.2 กฎที่ว่าด้วยการเรียงลำดับคำในระดับประโยค ได้มาจากหนังสือ
An Introductory English Grammar โดย สเตจเบอร์ก

7.3 กฎที่ว่าด้วยการวางตำแหน่งส่วนขยาย ส่วนสมบุรณ์ และกรรม
ของคำหลักในวลี ได้มาจากหนังสือ The Structure of American English
โดย ฟรานซิส และหนังสือ An Introductory English Grammar โดย สเตจเบอร์ก

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางโครงสร้าง และความสามารถในการอ่าน รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนวรรณคดีอังกฤษมาแล้ว ซึ่งผู้เขียนจะได้เสนอผลงานเหล่านั้นเพื่อจะได้ทราบถึงผลของการวิจัยในส่วนที่เป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

เหตุผลที่ทองกล่าวถึงการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างกับความสามารถในการอ่านควมนี้มีอยู่ 2 ประการ กล่าวคือ ประการแรก ทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนวรรณคดีอังกฤษ โดยเฉพาะกวีนิพนธ์ เพราะวรรณคดีเป็นเรื่องของการอ่านและการจับใจความ หากนักเรียนประสบปัญหาแม้ในการอ่านร้อยแก้วธรรมดาแล้ว คงเป็นการยากลำบากที่จะให้นักเรียนสามารถอ่านกวีนิพนธ์ได้อย่างเข้าใจได้ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลทางความผันแปรของวากยสัมพันธ์ รวมทั้งปัญหาอื่น ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น เมื่อนักเรียนไม่สามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านได้ ก็จะเกิดความเบื่อหน่ายมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น และจะไม่อยากอ่านสิ่งนั้นอีกต่อไป จึงเกิดนิสัยไม่รักการอ่านขึ้นมา ซึ่ง (มัทนี รัตนิน 2514 : 46) ความไม่ชอบการอ่าน หรือความค้อยในการอ่านนี้เอง จะกลายเป็นอุปสรรคสำคัญที่ให้นักเรียนไทยไม่อาจชื่นชมกับวรรณคดีทางประเทศได้

จึงสรุปได้ว่า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับการศึกษาวรรณคดี โดยเฉพาะบทกวีนิพนธ์อย่างแยกกันไม่ออก กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ สาเหตุของการไม่เข้าใจบทกวีนิพนธ์ก็เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านโดยตรง

ประการที่สอง เพื่อจะได้ทราบว่าปัญหาทางโครงสร้างมีความสัมพันธ์มากน้อยเพียงใดกับความสามารถในการอ่าน หากมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ก็จะได้เป็นเหตุผลที่ทุกฝ่ายจะได้หันมาแก้ไขปัญหานี้อย่างจริงจัง เพื่อเพิ่มสมรรถภาพในการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้นอันจะเป็นผลดีต่อการศึกษาวรรณคดีโดยเฉพาะกวีนิพนธ์โดยตรง

ถาวร ชุมงกช (ถาวร ชุมงกช 2510 : 76) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาชีพของวิทยาลัยครู 3 แห่ง ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษด้าน ไวยากรณ์ เป็นปัจจัยอันสำคัญที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษด้าน ไวยากรณ์ คำศัพท์ และอ่าน เอาใจความ มีองค์ประกอบรวมกันในการเรียนภาษาอังกฤษ

สุธรรม ชาติสิงห์ (สุธรรม ชาติสิงห์ 2515 : 29) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความเข้าใจโครงสร้างและความหมายของศัพท์ กับความสามารถในการอ่าน เอาความของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาปีที่ 2 วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา จำนวน 130 คน ในปีการศึกษา 2514 พบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้าง และทางศัพท์ของนักเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2515 : 38) ซึ่งได้ทำการศึกษาขอฝึกหัดครูในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจำนวน 175 คน จากวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 95 คน จากวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน 80 คน ในปีการศึกษา 2515 ผลจากการศึกษาพบว่า ข้อฝึกหัดทั้ง 3 ด้าน คือ ข้อฝึกหัดทางด้านความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน โครงสร้างภาษา และความหมายของศัพท์ มีความสัมพันธ์กันจริง โดยที่ข้อฝึกหัดด้านโครงสร้างประโยคมีความสัมพันธ์กันตรง กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากที่สุด

ฉลวย พรอมมูล (ฉลวย พรอมมูล 2516 : 100 - 102) ได้ทำการศึกษา ปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2515 ทั้งหมดจากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน พระนคร บางแสน พิษณุโลก มหาสารคาม และ สงขลา รวมจำนวนนิสิตทั้งหมด 258 คน แยกเป็นชาย 69 คน และหญิง 189 คน พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น หนังสือที่ ให้อ่าน หรือโคลงที่ใช้สอน ส่วนใหญ่มักใช้ศัพท์และโครงสร้างที่ยากเกินไป นิสิตส่วนใหญ่มี

พื้นความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษทำ ไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค นอกจากนี้ทัศนคติที่มีต่อ การเรียนวรรณคดีอังกฤษ และกระบวนการเรียนก็มีอิทธิพลสูงต่อผลการเรียนของนิสิต กล่าวคือ นิสิตที่ชอบหรือสนใจวรรณคดีอังกฤษจะมีผลการเรียนสูงกว่านิสิตที่ไม่ชอบ ในแง่ ของกระบวนการเรียนนั้น ฉลาด พรหมบุญ ได้แยกเป็นประเภทคือ กระบวนการเรียนที่ ส่งเสริมการเรียนวรรณคดีของนิสิต หรือกระบวนการเรียนค่านิยม กับกระบวนการเรียนที่ ทดลองเพิ่มเข้ามาเข้าใจหรือการเรียนรู้ออกของนิสิต หรือกระบวนการเรียนค่านิยม กระบวน การเรียนประการแรก ได้แก่ กระบวนการเรียนที่เน้นให้นิสิตอ่านโคลงบทหนึ่ง ๆ ซ้ำหลาย ๆ เทียบ มีการทำความเข้าใจความหมายของศัพท์ยาก และจัดลำดับคำในโคลงซึ่งผิดแผกไป จากการเรียบเรียงในประโยคธรรมดาเสียใหม่ ส่วนกระบวนการเรียนประเภทที่สอง หรือ กระบวนการเรียนค่านิยมนี้ ได้แก่ กระบวนการเรียนที่ไม่สนใจให้นิสิตหาความหมายของศัพท์ ให้นิสิตอ่านไปโดยไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค ผลที่ออกมาก็คือกระบวนการเรียนแบบนี้ ทำความมากกว่าส่งเสริมการเรียนของนิสิต

กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ (กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ 2525 : 48 - 50) ได้ศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเรียน วรรณคดีอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2525 จำนวน 371 คน จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง คือ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน พระนคร บางแสน พิษณุโลก มหาสารคาม และสงขลา พบว่า ถ้านิสิตมีความ บกพร่องในเรื่องการเรียบเรียงลำดับคำในประโยค (word order) และเรื่อง Agreement of Subjects and Verbs จะทำให้การเรียนวรรณคดีไม่ไคล่ผลดี นอกจากนี้ยังพบว่า ทั้งนิสิตกลุ่มสูงและนิสิตกลุ่มต่ำมีความบกพร่องในเรื่องโครงสร้างภาษาอังกฤษเรื่อง Modifier,

Noun และ Pronoun, Agreement of Subjects and Verbs, Word order, Punctuation และ Capitalization, Verbs and Tenses และเรื่อง Parallelism

เป็นที่ 1 2 3 4 5 6 7 ตามลำดับ

การศึกษาของ กึ่งกาญจน์ นิลรัตน์ จึงเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์ ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเรียน

วรรณคดีอังกฤษ ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิธีเรียนวรรณคดีของนักเรียนไทยโดยตรง ดังนั้นการช่วย
 ใหญ่เรีนได้เข้าใจโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษที่ปรากฏในวรรณคดีจึงนับเป็นการแก้ปัญหา
 ที่ตรงจุดในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนวิธีใหม่ เพราะจะ
 ช่วยใหญ่เรีนได้เข้าใจความหมายของข้อความในบทประพันธ์ตามตัวอักษร (Literal meaning)
 ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะยังผลใหญ่เรีนสามารถหาความหมายแฝง (hidden meaning)
 และแปลหรือสรุปความหมายที่ปลายของบทประพันธ์ได้ในท้ายสุดทั้งนี้ เพราะการอ่านคำประพันธ์นั้น

ประกอบด้วยวิธีการ 3 ชั้น ดังนี้ (ปราณี ณะชานนท์ 2519 : 27 - 28)

ชั้นที่ 1 อ่านเพื่อให้เข้าใจข้อความต่าง ๆ ในบทประพันธ์ตามตัวอักษร หรืออ่านระดับ

Comprehension เพื่อหาความหมายตามตัวอักษร

ชั้นที่ 2 แปลข้อความที่เป็นโวหาร (figures of speech) เพื่อหาความหมายแฝง

ชั้นที่ 3 แปลหรือสรุปความที่ปลายของบทประพันธ์ทั้งหมด แต่ในการอ่านทั้ง 3 ชั้น

นั้น ชั้นแรกของการอ่านหรือการอ่านขั้นหาความหมายตามตัวอักษร เป็นชั้นที่สำคัญที่สุด เพราะ
 การแปลความของชั้นที่สองหรือชั้นที่สามจะถูกต้องหรือไม่ขึ้นอยู่กับชั้นนี้ หากการแปลความตามตัว
 อักษรผิดพลาดตั้งแต่เริ่มต้น การแปลความขั้นต่อไปก็จะผิดพลาดตามไปด้วย

ความคิดเห็นของ ปราณี ณะชานนท์ จึงเป็นสิ่งเชื่อมโยงให้เห็นถึงความจำเป็น
 อย่างยิ่งยวดของการมีความรู้ความสามารถทางด้านโครงสร้างภาษาต่อการทำความเข้าใจ
 บทประพันธ์ เพราะการจะมีความสามารถอ่านคำประพันธ์ในชั้นที่หนึ่งใดนั้นจำต้องอาศัยการ
 มีความรู้ความสามารถในด้านโครงสร้างภาษาอย่างที่เป็นอันดับแรก ยิ่งกล่าวกันว่า
 ชั้นแรกของการอ่านเป็นชั้นที่สำคัญที่สุดในการอ่านคำประพันธ์อยู่แล้ว ระดับของความรู้
 ความเข้าใจในโครงสร้างภาษา จึงน่าจะเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงมากต่อความสำเร็จ
 หรือความล้มเหลวในการศึกษาบทประพันธ์ สำหรับในต่างประเทศได้มีผู้แสดงทัศนะซึ่งสะท้อน
 ให้เห็นถึงความตระหนักในความสำคัญของโครงสร้างของภาษาอังกฤษหรือโครงสร้างทาง
 ไวยากรณ์ ต่อความสามารถในการอ่านหลายท่านด้วยกัน อาทิ นอร์ริส (Norris, 1975 :

207 - 208) ไท่กล่าวถึงเป้าหมาย วิธีการ และกระบวนการปฏิบัติในการสอนอ่านระดับสูง
 แก่นักเรียนว่ากลวิธีในการสอนควรมี 3 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นเตรียมก่อนการสอน 2. การอ่าน
 สิ่งที่ครูเลือกสรรให้ 3. กิจกรรมติดตามผล

ในขั้นเตรียมก่อนการอ่านจริงของนักเรียนนั้นครูควรปฏิบัติดังนี้คือ

1. บอกความหมาย ศัพท์ใหม่ ส่วนวนใหม่ ๆ ในบทเรียนให้นักเรียนทราบโดยยก
 ตัวอย่างประโยคซึ่งแสดงความหมาย ศัพท์ หรือส่วนวนใหม่ ๆ เหล่านั้นให้นักเรียนดู พร้อมทั้ง
 ยกประโยคตัวอย่างในเนื้อเรื่องที่ท่องอ่าน ซึ่งมีคำศัพท์ หรือส่วนวนนั้น ๆ ปรากฏอยู่

2. บอกโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เป็นโครงสร้างใหม่ และมีความยากลำบาก
 แก่นักเรียนให้เข้าใจ

เอสกี (Eskey, 1975 : 214 - 215) ไท่กล่าวถึงปัญหาทางโครงสร้าง
 ในการอ่านระดับสูงว่า...โดยส่วนใหญ่แล้วการผูกประโยคที่ซับซ้อน ยากแก่การเข้าใจ
 ซึ่งเป็นปัญหาโครงสร้างชนิดเดียวที่มีความสำคัญที่สุด ดังนั้นหน้าที่ของครูซึ่งสอนการอ่านระดับ
 สูงประการแรกที่สุดคือ บอกลักษณะทางโครงสร้างให้นักเรียนเข้าใจ

กรอฟเวล (Grovel, 1977 : 18) ไท่กล่าวถึงปัญหาในการออกแบบตำรา
 เรียนสำหรับนักเรียนระดับสูงว่าจกต้องพิจารณาสิ่งที่ถูกทอดทิ้งละเลย ไม่ได้รับจัดใส่ไว้ในตำรา
 หรือจัดไว้ก็ยังไม่เพียงพอ สิ่งหนึ่งซึ่งกรอฟเวลอ้างถึงในหลาย ๆ สิ่งซึ่งไม่มีอยู่ในตำราเรียน
 ในระดับแรก คือ โครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ที่มีความยากสำหรับให้นักเรียนได้คุ้นเคย

มาร์ควอร์ดท์ (Marquardt, 1965 : 178) ไท่กล่าวถึงการสอนวรรณคดี
 เพื่อความเข้าใจวัฒนธรรมทางชาติว่า การจะบรรลุถึงเป้าประสงค์อันนี้ได้ วิธีการเรียน
 การสอนจะต้องทำให้ผู้เรียนมีทักษะทางด้านภาษาเพิ่มขึ้น เป็นปฐมและทักษะดังกล่าวนี้ก็คือ
 ทักษะที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจแก่นปัญหา รูปแบบของวากยสัมพันธ์ และอักษรวิธีได้ หลังจากนั้น
 จึงค่อยมุ่งใหญ่เรียนเกิดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

อาร์เทอร์ (Arthur, 1968 : 202-203) ไท่กล่าวถึงการอ่านวรรณคดี
 และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองว่า ปัญหาที่พบคือ ในภาษาวรรณคดีจะมีคำศัพท์

มากกว่าคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดธรรมดาในชีวิตประจำวัน อีกประการหนึ่งในภาษาเขียนนั้นมักจะมีลีลาการเขียน หรือการเรียงคำในประโยคให้เน้นไปในลักษณะที่ผิดแยกไปจากธรรมดา ซึ่งนับเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนโดยทั่วไป

บราวน์ และมิลสเต็ด (Brown and Milstead, 1968 : 35) ได้กล่าวถึงวิธีการอ่านโคลงให้เข้าใจว่า จะต้องพิจารณาแก้งานในเรื่องราวกยสัมพันธ์เป็นอันดับแรก และสิ่งที่ต้องทำก็คือ เรียบเรียงคำหรือกลุ่มคำที่มีการเรียบเรียงให้ผิดแยกไปจากธรรมดาเสียใหม่ให้ถูกต้อง เพิ่มเติมคำที่ถูกละไว้ในประโยคให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เปลี่ยนคำโบราณให้เป็นภาษาปัจจุบัน รวมทั้งหาประธาน กริยา กรรม ในประโยคที่ถูกกั้นด้วยคำขยายต่าง ๆ ให้พบ เมื่อทำได้อย่างนี้ก็จะสามารถตีความหมายโคลงได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนี้ ยังมีผู้ทำการวิจัยถึงความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนในต่างประเทศในระดั้มต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

วอล์คเกอร์ (Walker, 1971 : 682 -A) ได้ทำการศึกษาดังความสัมพันธ์ของวากยสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและความพร้อมในการอ่านของนักเรียนอนุบาลจำนวน 170 คน เพื่อจะศึกษาว่าวากยสัมพันธ์จะเป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ ผลจากการศึกษาพบว่า วากยสัมพันธ์เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่านที่ดีที่สุด

มาสโลว์ (Maslow, 1978 : 730 - A) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของโครงสร้างคำความหมาย และวากยสัมพันธ์ต่อความสามารถในแง่ของความพร้อมในการอ่านของนักเรียนอนุบาล จำนวน 40 คน ผลจากการศึกษาพบว่า โครงสร้างคำความหมายและวากยสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในแง่ของความพร้อมอย่างเห็นได้ชัด

คริสตี้ (Christie, 1977 : 6941 - A) ได้ทำการศึกษาดังความเกี่ยวพันระหว่างความผิดพลาดในการอ่านกับโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ ซึ่งนักเรียนไม่คุ้นเคยมาก่อนจากการศึกษาโดยใช้กลุ่มประชากรซึ่งเป็นนักเรียนอายุ 7 - 8 ปี จำนวน 20 คน พบว่าโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ซึ่งนักเรียนไม่คุ้นเคยมาก่อน ในการพูดทำให้มักเรียนเกิดความผิดพลาดในการอ่านอย่างเด่นชัด

กอลเด็น (Gaulden, 1974 : 6253 - A) ได้ทำการศึกษาดังความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ กับความเข้าใจในการอ่านในใจของนักเรียนระดับ 2, 3 และ 4 จำนวน 136 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการรับรู้และการแสดงออกในใจของโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจจากการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กรานอสกี (Granowsky, 1971 : 1746 - 1747 A) ได้ทำการศึกษาสาเหตุของความยุ่งยากที่ซับซ้อนในการอ่านของนักเรียนระดับ 2, 3 และ 4 ผลจากการศึกษาพบว่า

1. วากยสัมพันธ์ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญซึ่งส่งผลกระทบต่อ การอ่านของนักเรียน
2. โครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ ซึ่งนักเรียนไม่เคยพบมาก่อนในภาษาพูด เป็นสิ่งที่ทำความยุ่งยากแก่นักเรียนต่อการทำความเข้าใจในการอ่าน

แฮร์ริส (Harris, 1974 : 7625 - A) ได้ทำการศึกษาดังความสัมพันธ์ระหว่างความรอบรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องวากยสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนระดับ 2 จำนวน 100 คน ซึ่งสุ่มจากประชากรทั้งหมด 12,500 คน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับความสามารถของการมีความรอบรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับวากยสัมพันธ์บางประเภท

ออสเบิร์น (Osburn, 1974 : 2123 - A) ได้ทำการศึกษาดังความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับความเข้าใจโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ที่ได้เลือกสรรบางชนิด ของนักเรียนระดับ 3, 5 และ 7 จำนวนทั้งสิ้น 321 คน ผลจากการศึกษาคนพบว่า พัฒนาการทางวากยสัมพันธ์ของนักเรียนตลอดระยะเวลาเรียนในระดับเบื้องต้นเป็นขบวนการต่อเนื่อง ดังนั้น การที่นักเรียนมีโอกาสได้สัมผัส หรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ย่อย ๆ จะส่งผลต่อการเรียนในระดับสูงขึ้นของนักเรียน นอกจากนี้ ออสเบิร์น ได้ให้ข้อคิดว่า ครูควรจะตระหนักถึงความซับซ้อนและความยากของประโยคที่จะใช้สอนนักเรียนว่าความสามารถในการรับรู้เรื่องวากยสัมพันธ์ขอ เหมาะกับความยากลำบากของประโยคเหล่านั้นหรือไม่

ชาวเออร์ (Sauer. 1969 : 223 - 224 - A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ของนักเรียนในเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์กับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับ 4 จำนวน 153 คน โดยตั้งเป้าหมายไว้ 2 ประการคือ

1. นักเรียนระดับ 4 มีความรู้ทางด้านโครงสร้างของภาษาตนเองในระดับไหน
2. ความรู้ทางด้านโครงสร้างภาษาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการทำความเข้าใจในการอ่านหรือไม่

ผลจากการศึกษาพบว่า

1. ยิ่งประโยชน์ส่วนประกอบมากขึ้นเท่าไร จะเพิ่มความยุ่งยากแก่นักเรียนในการแยกองค์ประกอบเหล่านั้น หากความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านั้น ตลอดจนสรุปรวบรวมส่วนประกอบเหล่านั้น เพื่อหาความหมายรวมเป็นประโยคมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

2. ความรู้ทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อการอ่านทำความเข้าใจ

ดังนั้น ชาวเออร์ จึงให้ข้อเสนอแนะว่า การให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับส่วนประกอบต่าง ๆ ของประโยค เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบนั้น ๆ ในประโยคซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้สอนน่าจะได้ปฏิบัติ

คอว์สัน (Dawson. 1974 : 3510 - A) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล ความเข้าใจในเรื่องวากยสัมพันธ์ และผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและเพศของนักเรียนระดับ 3 และระดับ 4 จำนวน 67 คน ผลจากการศึกษาพบว่า

1. ความเข้าใจเรื่องวากยสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับเพศของนักเรียน
2. ความเข้าใจเรื่องวากยสัมพันธ์กับความคิดอย่างมีเหตุผล มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

บรูคส์ (Brooks. 1974 : 7163 - 7164 - A) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 4 จำนวน 82 คน

กับนักเรียนเกรด 6 จำนวน 88 คน ผลของการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์อย่างเด่นชัด ระหว่าง ความซับซ้อนทางวากยสัมพันธ์กับการเขียนและการอ่าน ดังนั้นครูผู้สอน จึงได้เสนอว่า การอ่าน เพื่อความเข้าใจของนักเรียนจะมีประสิทธิภาพสูงขึ้นหากครูผู้สอนให้ความรู้ที่เฉพาะอันเกี่ยวเนื่องกับความซับซ้อนทางวากยสัมพันธ์แก่นักเรียน

กริมม์ (Grimme. 1971 : 4004 - A) ได้ทำการศึกษาดังทำที่

การตอบสนองของนักศึกษา จากวิธีสอนหลายชนิดที่ใช้สอน lyric poetry กับนักศึกษามหาวิทยาลัย ปีที่ 1 ผลจากการศึกษาพบว่า วิธีสอนแบบวิเคราะห์โครงสร้างภาษา สร้างความมั่นใจให้นักศึกษาในการแปลความหมาย lyric poetry ตามตัวอักษรและวิธีสอนแบบนี้ได้รับความสนใจจากนักศึกษาส่วนมาก

ผลของการวิจัยที่ได้หยิบยกขึ้นมาทั้งหมด พอจะเป็นสิ่งยืนยันถึงความสำคัญของปัญหาทาง ไวยากรณ์ หรือปัญหาทางโครงสร้างภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ซึ่งปัญหานี้หาได้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือเป็นเพียงภาษาต่างประเทศ ดังเช่นนักเรียนไทยก็ตาม นักเรียนซึ่งมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ก็ประสบปัญหาในลักษณะเดียวกัน และคงเป็นเพราะการเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาทางวากยสัมพันธ์กับการทำความเข้าใจ วรรณคดี โดยเฉพาะกวีนิพนธ์ จึงเป็นสาเหตุใหญ่ให้วิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์วรรณกรรมนำเอกหลายทอดหลายเรื่องควบกัน อาทิ เพลดูเกอร์ (Pelueger. 1971 : 6037 - 6038 A) ได้ทำการศึกษารูปแบบทางวากยสัมพันธ์ ในเรื่อง Beowulf อันเป็นวรรณกรรมอังกฤษสมัยโบราณ เพ็ค (Peck. 1971 : 3517)

ได้ทำการศึกษาลักษณะทางวากยสัมพันธ์ภาษาเฉพาะของกวีเสียง (phonology)

และจังหวะ (metrics) ของเรื่อง Samson Agonistes

ซึ่งเป็นผลงานของ John Milton ที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่งในแง่ของ ความฉับพลันทาง

วากยสัมพันธ์นั้น ผลของการศึกษาพบว่า มักประกอบด้วย inversion, fragments

และ absolute อันเกิดมาจากการละเว้นคำ นอกจากนี้ เนลสัน

(Nelson. 1976 : 6711 - A) ได้ทำการศึกษาทางวากยสัมพันธ์ของ

โคลงที่แต่งโดย Sidney ทั้งหมด ส่วนผู้ทำการศึกษาวากยสัมพันธ์ของบทประพันธ์รายล่าสุด

ไค้แก์ แบร์รี่ (Berry. 1982 : 4449 - A) ซึ่งไค้ทำการศึกษาโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์และจังหวะของโคลงซึ่งแต่งโดย William Carlos Williams

นอกจากการศึกษาโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของบทกวีนิพนธ์แล้วในคานรอยแก์ ยังมีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บางท่าน อาทิ โอคแมน (Oakman. 1971 : 978 - A) ไค้ทำการศึกษาโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ลักษณะการเขียนรอยแก์ของ Thomas Carlyle และอีกท่านหนึ่งคือ แร้ส (Raz. 1971 : 6584 - A) ไค้ทำการศึกษารูปแบบของวากยสัมพันธ์ของ Jane Austen's

Dialogue

จากเอกสารและการวิจัยทั้งหมดที่ไค้หยิบยกมาอ้างอิง สรุปได้ว่า ความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษ หรือความเข้าใจในเรื่องวากยสัมพันธ์ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านเรื่องธรรมดาหรือการศึกษาวรรณคดี โดยเฉพาะบทกวีนิพนธ์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ

1. ศึกษาความผิดแผกทางลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาคในซอนเน็ตของ
เชคสเปียร์

1.1 ศึกษาความผิดแผกทางลักษณะของวจีวิภาค

1.1.1 หาแบบแผนของลักษณะวจีวิภาค

ศึกษาลักษณะวจีวิภาคของทอมสันและมาร์ติเนต (Thomson + Martinet)
1981) เพื่อเป็นหลักเกณฑ์

1.1.2 ขอบข่ายของลักษณะวจีวิภาคที่ใช้เป็นหลักเกณฑ์เพื่อการศึกษา
ซึ่งได้มาจาก ทอมสัน และมาร์ติเนต มีดังต่อไปนี้

Noun

The form of certain nouns

Pronoun

The form of a personal pronoun

Verb

The form of verb in a declarative sentence

The form of verb in a negative sentence

The form of verb in an interrogative sentence

The form of verb in an interrogative negative sentence

The form of verb in a conditional sentence

The form of verb in an imperative sentence

The form of certain verbs and idioms

Adjective

The form of certain adjectives

The form of possessive adjectives

The form of the comparison

Adverb

The form of the comparison

The form of adverb

Conjunction

The form of co-ordinating (co-relative)
conjunction

The form of subordinating conjunction

Preposition

The form of preposition

Exclamation

1.1.3 เมื่อได้แบบแผนในการศึกษาแล้ว จะทำการศึกษาค้นคว้าลักษณะของวจีวิภาค โดยถือว่ารูปแบบของวจีวิภาคใด ๆ ในซอนเน็ตของเช็คสเปียร์ที่ไม่ว่าเป็นไปในลักษณะเดียวกับที่ได้กล่าวไว้โดย หอมสัน และมาร์ทีเน็ต เป็นลักษณะของวจีวิภาคที่ผิดแยกไปจากปกติ

1.1.4 จะเสนอผลของการศึกษาในรูปของการบรรยาย

ตัวอย่างความผิดแยกทางลักษณะของวจีวิภาค

1. Pronoun

1.1 Subject pronoun

Thou art thy mother's glass (sonnet 3, line 9)

1.2 Object pronoun

... when he takes thee hence (sonnet 12, line 4)

2. Verb.

2.1 The form of verb in a statement

2.1.1 Finite Verb

2.1.1.1 ...so fast thou grow'st (sonnet 11, line 1)

2.1.1.2 Thou art thy mothers glass (sonnet 3, line 9)

2.1.1.3 ...a league is took (sonnet 47, line 1)

2.1.1.4 ...Thou consumest thyself (sonnet 9, line 2)

2.1.2 Auxiliary

... thou shalt wane (sonnet 11, line 1)

... thou wouldst use... (sonnet 96, line 12)

2.2 The form of verb in a negative sentence

If thou not renewest ... (sonnet 3, line 3)

2.3 The form of verb in an interrogative sentence

... why dost thou abuse... (sonnet 4, line 5)

2.4 The form of verb in an interrogative negative sentence

... wherefore do not you a mightier way...
(sonnet 16, line 1)

2.5 The form of verb in a conditional sentence

Were it not thy sour leisure gave sweet leave...
(sonnet 39, line 10)

3. Adjective

3.1 The form of the comparison

... an eye more bright than their... (sonnet 20, line 5)

... me like to one more rich in hope (sonnet 29, line 5)

3.2 The form of possessive adjective

... to thy sweet self too cruel (sonnet 1, line 8)

4. Adverb

4.1 The form of adverb

So oft have I invoked thee... (sonnet 78, line 1)

5. Conjunction

5.1 The form of co-ordinating (co-relative) conjunction

Nor Mars his sword nor war's quick fire... (sonnet 55, line 7)

5.2 The form of subordinating conjunction

Whilst I...unlooked for joy (sonnet 25, line 3-4)

6. Preposition

Betwixt mine eye and heart... (sonnet 47, line 1)

As twixt a miser and his wealth is found (sonnet 75, line 4)

1.2 ศึกษาความผิดแผกทางหน้าที่ของวจีวิภาค

1.2.1 หาแบบแผนเพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการศึกษา

ศึกษาหน้าที่ ของวจีวิภาคที่กล่าวไว้ใน Practical English

Grammar ของทอมสัน และมาร์ทีเน็ต เพื่อเป็นหลักเกณฑ์

1.2.2 เมื่อได้หลักเกณฑ์ในการศึกษาแล้ว จะทำการศึกษาวจีวิภาค

ที่มีความผันแปรทางหน้าที่ที่ปรากฏใน ซอนเน็ต ทั้ง 154 บท

1.2.3 จะเสนอผลของการศึกษาทั้งในรูปของการบรรยายและความดี

ตัวอย่างวิภากศัพท์ที่มีความผันแปรทางหน้าที่

1. Adjective for Adverb

How heavy do I journey on the way (sonnet 50, line 1)

2. Personal pronoun for common noun

... my love as rare as any she belied... (sonnet 130, line 14)

2. ศึกษาความผันแปรทางวากยสัมพันธ์

2.1 ศึกษาความผันแปรของการเรียงคำในระดัประโยค

2.1.1 หาแบบแผนประโยคเพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์

ในการศึกษาคำนี้ได้ยึดลักษณะรูปแบบประโยคพื้นฐานของ

สเติงเบอร์ก เป็นหลัก ซึ่งมีอยู่ 9 แบบ ดังนี้

1. S → Nominal + V. be + Adjectival
 2. S → Nominal + V. be + Adverbial
 3. S → Nominal¹ + V. be + Nominal¹
 4. S → Nominal¹ + LV + Adjectival
 5. S → Nominal¹ + LV + Nominal¹
 6. S → Nominal + InV + (Adverbial)
 7. S → Nominal¹ + TrV + Nominal²
 8. S → Nominal¹ + TrV + Nominal² + Nominal³
 9. S → Nominal¹ + TrV + Nominal² +
- } Nominal²
 Adjective
 Pronoun
 Adverb (of place),
 uninflected
 Verb, present participle
 Verb, past participle
 prepositional phrase
 Infinitive phrase with to be

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้

S หมายถึง Sentence
 → หมายถึง ประกอบคว

+	หมายถึง	ส่วนประกอบ
V. be	หมายถึง	Verb to be
In V	หมายถึง	Intransitive Verb
Tr V	หมายถึง	Transitive Verb
LV	หมายถึง	Linking Verb
Nominal	หมายถึง	ส่วนที่ทำหน้าที่เติมได้กับคำนาม
Adjectival	หมายถึง	ส่วนที่ทำหน้าที่เติมได้กับ Adjective
Adverbial	หมายถึง	ส่วนที่ทำหน้าที่เติมได้กับ Adverb

2.1.2 เมื่อได้หลักเกณฑ์ในการศึกษาแล้ว จะทำการศึกษาความผันแปรของการเรียงคำระดั้มประโยค โดยมีเงื่อนไขเกี่ยวกับเกณฑ์ตัดสินประโยคผันแปร และการนับประโยคผันแปร ดังนี้

เกณฑ์ตัดสินประโยคผันแปร

ในการศึกษารั้งนี้จะถือว่า ประโยคผันแปรคือประโยคที่มีได้เรียงคำแบบ
 subject + predicate (ยกเว้นเอกภรรณประโยคที่มี Expletive
 " There " Expletive " it " และประโยคคำถาม) ซึ่งแตก ๖.
 ขอบออกเป็น 9 แบบ ตามการรวบรวมของสเค็จเบอร์ก
 อนึ่งในการศึกษารั้งนี้จะศึกษาครอบคลุมถึงความผันแปรของประโยคคำถาม และ
 ประโยคปฏิเสธ ด้วย

การนับประโยคผันแปร

การนับประโยคผันแปรใด ๆ เป็น 1 ประโยคนั้น ไม่ต้องเอาเครื่องหมายทับภาค
 (.) หรือเครื่องหมายอื่นใด เป็นเกณฑ์ตายตัวในการนับ แต่จะนับเป็น 1 ประโยคความทันที
 เมื่อข้อความนั้นมี ประธาน กริยา หรือ/และ กรรม หรือ/และ ส่วนสมบุรณ์ อาทิ

From fairest creature we desire increase,

(Shakespeare, sonnet 1, line 1)

ถือเป็น 1 ประโยคความ แม้จะมีเครื่องหมายจุดภาคอุทเทยข้อความนี้ก็ตาม
 เอกรรพประโยคที่แทรกอยู่ในประโยคซับซ้อนแบบอเนกรรพประโยค
 หรือสังกรประโยคก็จะมีเป็น 1 ประโยคความเช่น

- เอกรรพประโยคที่แทรกอยู่ในอเนกรรพประโยค

Nature's bequest gives nothing, but doth lend,

(Shakespeare, sonnet 4, line 3)

ถือว่า But (it) doth lend เป็น 1 ประโยคความ

- เอกรรพประโยคที่แทรกอยู่ในประโยคซับซ้อนแบบสังกรประโยค

If thou survive my well - contented day,

When that churl Death my bones with dust shall cover,

(Shakespeare, sonnet 32, line 1 - 2)

ถือว่าอนุประโยคที่ขึ้นต้นด้วย if และ when ต่างเป็น 1 ประโยคความ
 จุดประสงค์ของการตั้งเงื่อนไขในการนับประโยคผันแปรในลักษณะนี้จะได้ศึกษา
 ลักษณะการเรียงคำในประโยคของเชคสเปียร์ ได้อย่างละเอียด เพราะการตั้งเงื่อนไขใน
 ลักษณะดังกล่าวจะช่วยขยายขอบเขตของการศึกษาให้กว้างออกจนครอบคลุมไปถึง การเรียงคำ
 ของอนุประโยคทุกชนิดด้วย ซึ่งเชื่อว่าจะทำให้ผลของการศึกษาค้นคว้าปัญหาที่เกี่ยวกับการ
 ผันแปรในการเรียงคำในระดัประโยคได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

2. 1. 3 จะเสนอผลของการศึกษาทั้งในรูปของการบรรยายและความดี
ตัวอย่างประโยคผันแปร

1. Object + subject + verb

Yet him for this my love no whit disdained,

(Shakespeare, sonnet 33, line 13)

2. Object + Auxiliary + Subject + verb

Full many a glorious morning have I seen,

(Shakespeare, sonnet 33, line 1)

3. Object + verb + subject

... no such roses see I in her cheeks

(Shakespeare, sonnet 130, line 1)

2.2 ศึกษาความผันแปรในการเรียงเรียงคำระดับวลี ซึ่งเป็นการศึกษาลักษณะความผันแปรของการวางตำแหน่งส่วนสมบูรณ์ กรรมและส่วนขยายของคำหลัก ดังต่อไปนี้

1. noun	2. verb
3. adjective	4. adverb
5. verbal : infinitive	

present participle - Gerundive

past participle

2.2.1 ทาแบบของการวางตำแหน่งส่วนขยายของวิภาคังกล่าว เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์

เพื่อความสมบูรณ์ของแบบแผนการวางตำแหน่งส่วนขยายการศึกษาครั้งนี้ได้ยึดแบบแผนจากนักไวยากรณ์ โครงสร้าง (structural linguists) จำนวน 2 ท่าน คือ ของฟรานซิส (Francis. 1958 : 326 - 327) และสเค็จเบอร์ก

(Stageberg. 1981 : 259 -270)

2.2.2 จะเสนอผลของการศึกษาทั้งในรูปของการบรรยายและความถี่

ตาราง 1 เกณฑ์ในการศึกษาความสัมพันธ์ในการเรียงลำดับวลี

Head Modifier	Noun	Verb	Adjective	Adverb
Noun	-the <u>dog</u> days -a <u>dog's</u> life -a <u>dining</u> table	-lived a <u>year</u> -saw a <u>mile</u>	- <u>stone</u> cold - <u>bone</u> dry	-a <u>foot</u> away -some <u>way</u> up
Noun Phrase Adjectival	-the weather <u>this morning</u> -the party <u>last</u> <u>night</u>	-eats <u>every hour</u> -works a <u>little</u> <u>while</u>		
Noun (phrase) in apposition	-the Sailey Bougle, a <u>college</u> <u>newspaper</u>			
Noun (clause) in apposition	-the news <u>that</u> <u>he was dead</u>			
Present participle	- <u>running</u> water -the apartment <u>standing</u> <u>empty</u>	-came <u>running</u> -stood <u>addressing</u> <u>the court</u>	- <u>boiling</u> hot	
Past participle	-the <u>wounded</u> man -the snow <u>driven</u> <u>by the wind</u>	-returned <u>wounded</u> <u>in the leg</u>	-<u>fast</u> <u>break</u>	
Infinitive	-a lesson <u>to</u> <u>study</u> -the apartment <u>to rent</u>	-work <u>to succeed</u>	-hard <u>to get</u>	

ตาราง 1 (ต่อ)

Head Modifier	Noun	Verb	Adjective	Adverb
Modified adjective	-the apartment <u>spotlessly clean</u>	-fell <u>completely</u> <u>flat</u>	- <u>stone</u> ' cold sober	
Compounded adjective	-the apartment <u>large and</u> <u>clean</u>	-ran <u>wild and</u> <u>free</u>		
Adjective	-the <u>gloomy</u> room	-ran <u>wild</u> fell <u>flat</u>	- <u>icy</u> cold - <u>cold</u> sober	
Relative Clause	-the apartment <u>which is empty</u>	-fell flat, <u>which</u> <u>is funny</u>		
Adverb	-People <u>here</u> -the party <u>yesterday</u>	-drives <u>rapidly</u> - <u>seldom</u> speak	- <u>widely</u> famous - <u>everywhere</u> dark - <u>very</u> strong	- <u>usually</u> eagerly - <u>far</u> away
Adverb Clause	-people <u>where</u> <u>I live</u>	-eats <u>when he</u> <u>is hungry</u>	-better <u>than I</u> <u>am</u>	-quicker <u>than</u> <u>I am</u>
Prepositional phrase	-the apartment <u>in front</u> -a man <u>above</u> <u>suspicion</u> -a place <u>in the</u> <u>sun</u>	-eats <u>in the</u> <u>kitchen</u> -waited <u>in the</u> <u>room</u>	-good <u>for</u> <u>nothing</u> -green <u>as grass</u>	- <u>outside in the</u> <u>dark</u> -away <u>at school</u>

ในการศึกษาครั้งนี้จะยึดถือแบบแผนภูมินี้เป็นหลักในการวิเคราะห์การวางตำแหน่ง
 ส่วนขยาย Noun, Verb (Verbal), Adjective และ Adverb
 โดยถือว่า ส่วนขยายใด ๆ ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำหลัก (Head) ทั้งถ้อยคำที่อยู่ในตำแหน่ง
 ดังที่ได้กล่าวไว้ในแผนภูมิ เป็นคำขยายที่ทำให้คำหลักในวลีนั้นเป็น คำหลักที่มีการวางตำแหน่ง
 ขยายแบบผันแปร และจะถือว่าทั้งคำหลักและคำขยายนั้นเป็นความผันแปรในการเรียงระดัควลี
 หนึ่ง จะพบว่าในแผนภูมินี้ไม่มีคำหลักที่เป็น verbal ซึ่งได้แก่ infinitive,
 present participle, gerund และ past participle เลย อย่างไรก็ตาม
 ในการศึกษาครั้งนี้ จะยึดถือการวางตำแหน่งส่วนขยาย Verb เป็นหลัก โดยถือว่า
 การวางตำแหน่งส่วนขยายของ Verbal เป็นไปในลักษณะเดียวกันกับการวางตำแหน่งส่วน
 ขยายของ Verb เพราะ Verbal มีลักษณะรวมกับ Verb แทบทุกประการ
 (ยกเว้นกรณีที่ Verbal ไม่สามารถเป็น Verb แท้ได้ และ Verbal สามารถ
 เป็น nominal ได้) อาทิ ท่องการกรรมและส่วนสมบูรณ์ เช่นเดียวกับ Verb

to meet you

Being a good student

ท่องการส่วนขยาย เช่นเดียวกับ Verb

Walking along the street

(to be) filled with water

Working hard

ซึ่งจะพบว่า การวางตำแหน่งกรรม ส่วนสมบูรณ์ ส่วนขยายใน Verbal เหล่านี้
 มีลักษณะเช่นเดียวกับการวางตำแหน่ง กรรม ส่วนสมบูรณ์ และส่วนขยายแก่ Verb
 ทุกประการ

ตัวอย่างความผันแปรของการเรียงคำระดับวลี

1. Object + Present Participle (for Present Participle + Object)

... all you prefiguring (for... all prefiguring you)

(Shakespeare, sonnet 106, line 10)
2. Modifier (prepositional phrase) + Past Participle (for Past Participle + Modifier)

... with Nature's own hand painted, (for...painted with Nature's own hand)

(Shakespeare, sonnet 20, line 1)
3. Modifier (adverb) + Verb (for Verb + modifier)

... than do mine eye best, (for...than mine eye do see best)

(Shakespeare, sonnet 43, line 1)

3. ศึกษาการละคำในประโยค

- 3.1 ในการศึกษาคำนี้คือ parallelism ของข้อความในประโยคเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์
- 3.2 จะแบ่งการศึกษาดังนี้เป็น 2 ลักษณะ คือ
 - 3.2.1 การศึกษาการละคำระดับคำ
 - 3.2.2 การศึกษาการละคำระดับวลี
- 3.3 จะเสนอผลของการศึกษาทั้งในรูปของการบรรยายและความถี่

ตัวอย่างการละคำในระดับคำ

- The Omission of Verb

... mine eye's due is thine outward part,

... my heart's right (is) thine inward love of heart.

(sonnet 46, line 13-14)

- The omission of Co-ordinating Conjunction

When I consider that everything that grows

Holds in perfection but a little moment (and)

That this huge stage presenteth naught but shows

(sonnet 15, line 1-3)

ตัวอย่างการละคำในระดับวลี

The Omission of Auxiliary Verb + Verb + Indirect Object

Thy glass will show thee how thy beauties wear

Thy dial (will show thee) how thy precious minutes waste.

(sonnet 77, line 1-2)

The Omission of Subordinating Conjunction + Subject

...who is so fond (that he) will be the tomb...

(sonnet 3, line 7)

ผลของการศึกษาความผิดแปลกทางลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาค

1. ความแตกต่างทางลักษณะของวจีวิภาค

จากการศึกษาพบว่า ลักษณะของวจีวิภาคที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน มี 8 ชนิด คือ Noun, Pronoun, Verb, Adjective, Adverb, Conjunction, Preposition และ Exclamation

1.1 Noun

ในการศึกษารั้งนี้จะทำการ ศึกษาเฉพาะคำนามที่มีความหมายเหมือนดังในปัจจุบัน แต่มีรูปที่แตกต่างออกไป จะไม่ศึกษาถึงคำนามที่ไม่สามารถหารูปปัจจุบันมาเทียบเคียงได้

1.1.1	morn (sonnet 33, line 9)	=	morning
1.1.2	morrow (sonnet 90, line 7)	=	morning
1.1.3	poesy (sonnet 78, line 4)	=	poetry
1.1.4	even (sonnet 132, line 7)	=	evening
1.1.5	aught (sonnet 38, line 5)	=	anything
1.1.6	naught (sonnet 15, line 13)	=	nothing

1.2 Pronoun

ความแตกต่างของรูปสรรพนามในซอนเน็ตของเช็คสเปียร์กับปัจจุบัน ได้แก่รูปของ Personal Pronoun ซึ่งแบ่งออกเป็น Subject Pronoun, Object Pronoun และ Possessive Pronoun

1.2.1 Subject Pronoun

จากการศึกษาพบว่ารูปของบุรุษสรรพนามที่มีความแตกต่างไปจากปัจจุบันมีเพียงรูปของสรรพนาม บุรุษที่ 2 ซึ่งใช้คำว่า "Thou" เช่น

1.2.1.1 Thou dost beguile the World ... (sonnet 3,
line 4)

1.2.1.2 ... thou consumest thyself ... (sonnet 9,
line 2)

อย่างไรก็ตามในบางครั้ง เช็คสเปียร์ได้ใช้สรรพนามบุรุษที่ 2
ในรูป "You" เหมือนดังในปัจจุบันเช่นกัน เช่น

1.2.1.3 ... you are you ... (sonnet 84, line 8)

1.2.1.4 ... you shall lie ... (sonnet 81, line 8)

1.2.2 Object Pronoun

ความแตกต่างระหว่างรูป Object Pronoun ที่ใช้ในชอนเนตของ
เช็คสเปียร์กับปัจจุบัน ได้แก่ "Thee" ซึ่งเป็น Object Pronoun ของ สรรพนาม
บุรุษที่ 2 "Thou" เช่น

1.2.2.1 ... by the grave and thee (sonnet 1,
line 14)

1.2.2.2 ... calls thee to be gone (sonnet 4, line 11)

สำหรับรูป Object Pronoun ของสรรพนามบุรุษที่ 2
"You" ได้แก่คำว่า "You" เหมือนดังที่ใช้ในปัจจุบัน

1.2.2.3 ... whose love to you ... (sonnet 85,
line 11)

1.2.2.4 ... I have been absent from you ...
(sonnet 98, line 1)

อย่างไรก็ตามในบางครั้งมีการใช้ Object Pronoun
ในรูป "Ye" ค่าย เช่น

1.2.2.5 ... I assure ye ... (sonnet 111, line 13)

1.2.3 Possessive Pronoun

เช็กสเปียร์ใช้ "Thine" เป็นสรรพนามแสดงการเป็นเจ้าของ ของ
สรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou" เช่น

1.2.3.1 ... that due of many now is thine alone ...
(sonnet 31, line 12)

1.2.3.2 ... all mine was thine ... (sonnet 40,
line 4)

สำหรับรูปสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ ของบุรุษ
สรรพนามตัวอื่น ๆ ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่าง ไปจากปัจจุบันแต่อย่างใด

1.3 Verb

ในการศึกษารังนี้ ได้แบ่งหัวข้อศึกษารูปของกริยาออกเป็น 6 หัวข้อ
คือ 1. รูปกริยาในประโยคบอกเล่า 2. รูปกริยาในประโยคปฏิเสธ 3. รูปกริยา
ในประโยคคำถาม 4. รูปกริยาในประโยคคำถามปฏิเสธ 5. รูปกริยาในประโยค
เงื่อนไข 6. รูปกริยาในประโยคคำสั่ง 7. รูปกริยาและส่วนบางชนิด ซึ่งจะได้อธิบาย
ตามลำดับดังนี้

1.3.1 รูปกริยาในประโยคบอกเล่า

การศึกษารังนี้แบ่งรูปกริยาในประโยคบอกเล่า เป็น 2 ชนิด
คือ กริยาแท้และกริยาช่วย

1.3.1.1 รูปของกริยาแท้ (Finite Verb)

พบว่า รูปกริยาแท้ทั้งใน Present Tense และ Past Tense
ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 1, สรรพนามบุรุษที่ 2 "You" และสรรพนามบุรุษที่ 3 พหูพจน์
ไม่มีความแตกต่างจากรูปที่ใช้ในปัจจุบัน ยกเว้นรูปของกริยาแท้ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2
"Thou", สรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์ ซึ่งมีรายละเอียด
ดังนี้

1.3.1.2 รูปของกริยาแท้ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou"

กริยาแท้ ในรูป Present Tense เมื่อใช้กับ "Thou" มีการเติม "est" หรือ "st" หลังกริยาแท้ตัวนั้น ๆ ส่วนกริยาแท้ในรูป Past Tense ซึ่งเป็น Irregular Verb เมื่อใช้กับ "Thou" จะมีการเติม "st" ไว้ด้านหลัง

อนึ่งในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถสรุปได้ว่ากริยาแท้ในรูป Past Tense ซึ่งเป็น Regular Verb เมื่อใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou" มีลักษณะเช่นไร ทั้งนี้ เพราะกริยาแท้ที่ไม่มีปรากฏในซอนเน็ตของเจ็คสเปียร์ ตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างของกริยาแท้ ในรูป Present Tense และกริยาแท้ในรูป Past Tense ซึ่งเป็น Irregular Verb

1.3.1.1.1.1 ... thou teachest how to make ... (sonnet 39, line 13)

1.3.1.1.1.2 ... thou usest alone ... (sonnet 40, line 6)

1.3.1.1.1.3 ... thou goest onward ... (sonnet 126, line 6)

1.3.1.1.1.4 ... thou gavest me thine ... (sonnet 22, line 14)

อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีจะมีการละ "e" ออกจากกริยาแท้ที่ลงท้ายด้วย "est" เหลือไว้เฉพาะ "st" แล้วใส่เครื่องหมาย Apostrophe ไว้ระหว่างตัวสะกดตัวสุดท้ายของกริยา กับ "st" เช่น

1.3.1.1.1.5 ... thou wonder'st in his shade ... (sonnet 18, line 11)

1.3.1.1.1.6 ... thou fleet'st ... (sonnet 19, line 5)

1.3.1.1.1.7 ... thou gently sway'st ... (sonnet 128, line 3)

1.3.1.1.1.8 ... thou bear'st love to ... (sonnet 10, line 1)

รูปกริยาแท้ของ Verb to be, Verb to have และ Verb to do ในรูป Present Tense ที่ใช้กับ "Thou" ได้แก่ art, hast และ dost ทั้งตัวอย่างต่อไปนี้

1.3.1.1.1.9 Thou art as tyrannous ... (sonnet 131, line 1)

1.3.1.1.1.10 ... thou hast a woman's face ... (sonnet 20, line 1-2)

1.3.1.1.1.11 ... what dost thou to mine eyes ... (sonnet 137, line 1)

ส่วนรูปกริยาแท้ ในรูป Past Tense ของ Verb to be, Verb to have และ Verb to do ที่ใช้กับ "Thou" ได้แก่ wert, hadst และ didst

1.3.1.1.1.12 ... thou wert ... (sonnet 82, line 1)

1.3.1.1.1.13 ... thou hadst (it) before ... (sonnet 40, line 2)

อนึ่งรูปของกริยาช่องที่ 3 ที่ใช้กับ "Thou" ไม่มีความแตกต่างไปจากปัจจุบัน

1.3.1.1.1.14 ... thou hast passed by ... (sonnet 70, line 9)

1.3.1.1.1.15 ... thou hast forged hooks ... (sonnet 137, line 7)

1.3.1.1.1.16 ... that thou art blamed ... (sonnet 70, line 1)

1.3.1.1.2 รูปกริยาแท้ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์

กริยาแท้ในรูป Present Tense ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์ (รวมทั้งนามที่นับไม่ได้) มักเติม "th" หรือ "eth" ข้างหลัง เช่น

1.3.1.1.2.1 ... he reeseleth from the day ... (sonnet 7, line 10)

1.3.1.1.2.2 Sin of self - love posseseth all ... (sonnet 62, line 1)

1.3.1.1.2.3 ... whereupon it gazeth ... (sonnet 20, line 6)

1.3.1.1.2.4 ... my love no whit disdaineth him ... (sonnet 37, line 13)

แต่มีข้อยกเว้นสำหรับคำว่า say เพราะ say มีการเปลี่ยนรูปแตกต่างไปจากกฎที่ได้อธิบายไว้ในตอนต้นกล่าวคือ มีการเปลี่ยน y → i แล้วเติมเฉพาะ "th" หลัง i เช่น

1.3.1.1.2.5 ... mine eye saith true ... (sonnet 114, line 3)

อย่างไรก็ตามในบางครั้งมีการใช้รูปกริยาแท้ ในรูป Present Tense กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์เหมือนในปัจจุบันทุกประการ

คั้งตัวอย่าง

1.3.1.1.2.6 ... he takes from you ... (sonnet 15, line 14)

1.3.1.1.2.7 ... joy delights in joy ... (sonnet 8, line 2)

1.3.1.1.2.8 ... she says not she is ... (sonnet 138, line 9)

1.3.1.1.2.9 ... he thinks no ill ... (sonnet 57, line 14)

1.3.1.1.2.10 ... she loves but me ... (sonnet 42, line 4)

สำหรับรูปกริยาแท้ของ Verb to be, Verb to have และ Verb to do ในรูป Present Tense ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์และนามเอกพจน์ ได้แก่ is, hath และ doth ตามลำดับ

1.3.1.1.2.11 ... it is (the) best painter's art ... (sonnet 24, line 4)

1.3.1.1.2.12 ... beauty's waste hath an end ... (sonnet 9; line 11)

1.3.1.1.2.13 ... each under eye doth homage to ... (sonnet 7, line 3)

ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีเฉพาะ Verb to be ที่มีรูปไม่แตกต่างกัน
กริยาแท้ในรูป Past Tense เมื่อใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์และคำนามเอกพจน์ มีรูปไม่แตกต่างกัน

1.3.1.1.2.14 ... she carved thee ... (sonnet 11, line 13)

1.3.1.1.2.15 ... she gave thee ... (sonnet 11, line 11)

1.3.1.1.2.16 ... she endowed best ... (sonnet 11, line 11)

ในทำนองเดียวกัน กริยาแท้ของที่ 3 ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 และประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์ ก็มีรูปเหมือนกันที่ใช้ในปัจจุบันทุกประการ

1.3.1.1.2.17 ... mine eye hath played the painter ... (sonnet 24, line 1)

1.3.1.1.2.18 ... the clear eye's moiety is determined ... (sonnet 216, line 10-11)

1.3.1.2 รูปของกริยาช่วย (Auxiliary Verb)

การใช้รูปกริยาช่วยที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน มีเฉพาะที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou" และ บุรุษที่ 3 เอกพจน์ กับคำนามเอกพจน์ ซึ่งจะ ได้กล่าวถึงแต่ละประเภทตามลำดับ

1.3.1.2.1 รูปกริยาช่วยที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou" จากการศึกษพบว่า กริยาช่วยทุกตัวยกเว้น "must" เมื่อใช้กับ "Thou" จะมีรูปที่แตกต่างไปจากปัจจุบันดังตัวอย่างต่อไปนี้

- 1.3.1.2.1.1 ... thou dost review... (sonnet 74, line 5)
- 1.3.1.2.1.2 ... thou didst forsake me ... (sonnet 74, line 1)
- 1.3.1.2.1.3 ... thou single wilt prove ... (sonnet 8, line 14)
- 1.3.1.2.1.4 ... thou wouldst convert ... (sonnet 14, line 12)
- 1.3.1.2.1.5 ... thou shalt see ... (sonnet 3, line 11)
- 1.3.1.2.1.6 ... thou shouldst bear ... (sonnet 8, line 8)
- 1.3.1.2.1.7 ... thou canst ... (sonnet 89, line 5)
- 1.3.1.2.1.8 ... thou couldst answer ... (sonnet 2, line 10)
- 1.3.1.2.1.9 ... thou mayst call ... (sonnet 11, line 4)
- 1.3.1.2.1.10 ... thou mightst forbear ... (sonnet 41, line 9)
- 1.3.1.2.1.11 ... that thou art blamed shall ... (sonnet 70, line 1)
- 1.3.1.2.1.12 ... need'st thou ... (sonnet 139, line 7)
- 1.3.1.2.1.13 ... thou hast left no form ... (sonnet 9, line 11)

การศึกษาค้างนี้ไม่พบการใช้กริยาช่วย dare, ought to จึงสรุปไม่ได้ว่าเมื่อใช้เป็นกริยาช่วยของ "Thou" กริยาช่วยเหล่านี้จะมีรูปในลักษณะใด

อนึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าเชคสเปียร์นิยมใช้ Verb to do นำหน้ากริยาแท้ในประโยคบอกเล่าทั้งในรูป Present Tense และ Past Tense โดยใช่ dost นำหน้ากริยาแท้ในรูป Past Tense และ didst นำหน้ากริยาแท้ในรูป Past Tense

กริยาแท้ที่อยู่หลัง Verb to do คักกล่าวจะถูกเปลี่ยนรูปกลับมาอยู่ในรูปรากเดิม

1.3.1.2.1.14 ... thou reviewest this ... (sonnet 74, line 5)

1.3.1.2.1.15 ... thou dost review ... (sonnet 74, line 5)

1.3.1.2.2 รูปกริยาช่วยที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และคำนามเอกพจน์
รูปกริยาช่วยที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์และประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์แตกต่าง
จากปัจจุบัน เฉพาะรูปของ Verb to have และ Verb to do โดยให้ Verb to do
ในรูป "doth" และ ให้ Verb to have ในรูป "hath" ตัวอย่างเช่น

1.3.1.1.2.2.1 ... it doth belong to you ... (sonnet 58, line 11)

1.3.1.1.2.2.2 Mine eye hath played the painter ... (sonnet 24,
line 1)

สำหรับรูปกริยาช่วยตัวอื่น ๆ นั้นใช้เหมือนกับในปัจจุบันทุกประการ เช่น

1.3.1.1.2.2.3 ... beauty may still live in ... (sonnet 10, line 14)

1.3.1.1.2.2.4 ... she might think me ... (sonnet 133, line 3)

1.3.1.1.2.2.5 Thy glass will show thee ... (sonnet 77, line 1)

1.3.1.1.2.2.6 My love shall live young .. (sonnet 19, line 14)

1.3.1.1.2.2.7 ... should my heart think ... (sonnet 137, line 9)

1.3.1.1.2.2.8 ... no man can speak ... (sonnet 34, line 7)

อย่างไรก็ตามการศึกษาครั้งนี้ไม่พบการใช้ dare, need, ought to กับ
สรรพนามบุรุษที่ 3

1.3.2 รูปกริยาในประโยคปฏิเสธ

การศึกษาครั้งนี้ แบ่งประโยคปฏิเสธออกเป็น 2 ลักษณะ คือประโยค
ปฏิเสธที่ใช้ Verb to do ประกอบ และประโยคปฏิเสธที่ใช้กริยาช่วยตัวอื่น ๆ ประกอบ

1.3.2.1 ประโยคปฏิเสธที่มี Verb to do ประกอบ

ตามหลักไวยากรณ์ปัจจุบัน การทำประโยคบอกเล่าในรูป Present
Simple Tense หรือ Past Simple Tense ให้เป็นประโยคปฏิเสธจะต้องใช้

Verb to do เข้ามาช่วย โดยวางไว้หน้ากริยาแท้

จากนั้นจึงเติม "not" แทรกลงระหว่าง Verb to do กับกริยาแท้ซึ่งจะต้องเปลี่ยนรูปกลับไม่อยู่ในรูปรากเดิม และจากการศึกษาพบว่าโครงสร้างของประโยคปฏิเสธที่ปรากฏในซอนเน็ตของเช็คสเปียร์ ไม่มีความแตกต่างไปจากปัจจุบัน แม้ว่ารูปของ Verb to do ที่นำมาช่วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปของ Verb to do ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou", Verb to do ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และ Verb to do ที่ใช้กับประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์และคำนามที่นับไม่ได้ จะแตกต่างกันไปจากปัจจุบัน ดังตัวอย่างเช่น

1.3.2.1.1 ... brightness doth not grace my day ... (sonnet 150, line 4)

1.3.2.1.2 ... They do not do the thing ... (sonnet 94, line 2)

1.3.2.1.3 ... I do not love thee ... (sonnet 141, line 1)

อย่างไรก็ตามโครงสร้างดังกล่าวนี้ ปรากฏในซอนเน็ตของเช็คสเปียร์น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างประโยคปฏิเสธอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งทำได้โดยการเติม not หลังกริยาแท้ได้เลย โดยที่รูปของกริยาแท้ซึ่งอยู่ในโครงสร้างประโยคปฏิเสธชนิดนี้ จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแต่อย่างใดทั้งสิ้น

1.3.2.1.4 ... thou receivest not gladly ... (sonnet 8, line 3)

1.3.2.1.5 ... thy odor matcheth not thy show... (sonnet 69, line 13)

1.3.2.1.6 ... a salve ... cures not the disgrace ... (sonnet 33, line 7 - 8)

1.3.2.1.7 ... I impair not beauty ... (sonnet 83, line 11)

1.3.2.1.8 ... suspect of ill masked not they show ... (sonnet 70, line 13)

1.3.2.1.9 ... his rider loved not speed ... (sonnet 50, line 8)

1.3.2.1.10 ... it bore not beauty's name ... (sonnet 127, line 2)

อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งตำแหน่งของ "not" อาจไม่อยู่หลังกริยาแท้เสมอไป แต่อาจเปลี่ยนที่มาอยู่ข้างหน้ากริยาหรือหลังกรรม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตนาของ

ผู้ประพันธ์ ซึ่งอาจต้องการหลีกเลี่ยงการใช้กฎเกณฑ์เดิมหรือในบางครั้ง อาจเป็นเหตุผลทางด้านความถูกต้องของแผนสัมผัส (Rhyme Scheme) ตัวอย่างข้างล่างนี้เป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นว่า เชคสเปียร์เปลี่ยนแปลงตำแหน่ง "not" เพราะต้องการให้แผนสัมผัสถูกต้อง

1.3.2.1.11 Look in thy glass and tell the face thou viewest
Now is the time, that face should form another
whose fresh repair if thou notrenewest . .

(sonnet 3, line 1-3)

จะเห็นได้ว่า เชคสเปียร์ได้ย้ายตำแหน่ง "not" ในประโยคปฏิเสธในบรรทัดที่ 3 มาไว้ข้างหน้ากริยาแท้ "renewest" ทั้งนี้เพราะต้องการทำให้คำว่า renewest สัมผัสกับคำสุดท้ายของบรรทัดที่ 1 คือ

1.3.2.1.12 But what's so blessed fair that fears not blot?
Thou mayst be false, and yet I know it not.

(sonnet 92, line 13-14)

ในทำนองเดียวกันกับตัวอย่างตอนต้น เชคสเปียร์ได้เปลี่ยนแปลงตำแหน่ง "not" ในประโยคปฏิเสธในบรรทัดที่ 14 มาไว้ข้างหลังกรรม เพราะต้องการให้ "not" สัมผัสกับ "blot" ในบรรทัดที่ 13 ซึ่งสรุปได้ว่า เชคสเปียร์ได้เรียบเรียงโครงสร้างประโยคปฏิเสธเสียใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับแผนสัมผัสซ่อนเร้นของตนคือ ab ab cd od efef gg

อนึ่งมีข้อยกเว้นบางประการเกี่ยวกับการใช้กริยาในประโยคปฏิเสธ ซึ่งได้กล่าวไว้ในตอนต้น เพราะในบางกรณี มีการใช้กริยาในรูป Subjunctive ซึ่งแตกต่างไปจากปัจจุบัน

ในปัจจุบันการใช้กริยาในรูป Present Subjunctive มักใช้กับกริยาใน Noun Clause ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยาใน Main Clause และ การใช้กริยาในรูป Present Subjunctive ทั้งกล่าว จะใช้ในกรณีที่

Main Clause ประกอบด้วยกริยาบางประเภทเท่านั้น เช่น suggest, insist, move etc. กังท้าวอย่าง

Her father suggested that she work hardest.

He insists that the prisoner be released.

นอกจากนี้ยังใช้กริยา Subjunctive ใน Noun Clause
ซึ่งนำหน้าด้วย Adjective บางชนิด เช่น necessary, imperative etc.
กังท้าวอย่าง

It is imperative that she go now.

Is it necessary that you be so economical?

แต่การใช้กริยา Subjunctive ในข้อนั้นของเจ็ดสเปียร์มีความ
แตกต่างจากปัจจุบัน กล่าวคือ มีการใช้กริยา Subjunctive ใน Adverb
Clause ซึ่งนำหน้าด้วย Subordinating Conjunction บางประเภทคือ

- Though
- Ere
- So (ซึ่งมีความหมายเท่ากับ So long as)
- Until
- Although
- Till
- When
- If
- Since
- Whatever

นอกจากนี้ยังมีการใช้กริยา Subjunctive ใน Independent Clause
ซึ่งนำหน้าด้วย Co-ordinating บางชนิดด้วย เช่น

- And
- or else

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า ในบางครั้งกริยาที่อยู่หลัง Conjunction ดังกล่าวบางตัว กลับมีรูปสอดคล้องกับประธานตามปกติ และลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏ อยู่บ่อยครั้ง ซึ่งพอจะจำแนกประเภท Conjunction ออกตามลักษณะการปรากฏ ของกริยาดังกล่าวได้ดังนี้

ประเภทที่ 1 : Though, Ere, Until, So (ซึ่งมีความหมายเท่ากับ So long as) เนื่องจากพบว่า ในขณะหนึ่งของเชคสเปียร์มีการใช้กริยาในรูป Subjunctive ทั้งกริยาซึ่งอยู่ในรูป Positive และ Negative ทั้งนี้ในการเสนอ ข้อมูลตัวอย่าง จะได้เสนอรวมกันไปถึงกริยาที่อยู่ในรูป Positive และ Negative จากการศึกษาพบว่า กริยาแท้ (หรือกริยาช่วยหากประโยคมีกริยาอยู่ในรูป Passive หรือ Perfect Tense) ที่อยู่ใน Clause ซึ่งขึ้นต้นด้วย Conjunction ดังกล่าว มีรูปเป็น Subjunctive เสมอ

1.3.2.1.13 ... though it alter not love ... (sonnet 36, line 7)

1.3.2.1.14 ... ere thou be self-killed... (sonnet 6, line 2)

1.3.2.1.15 ... until life's composition be recured...
(sonnet 45, line 9)

1.3.2.1.16 ... so thou be good... (sonnet 70, line 5)

ประเภทที่ 2 : Although, Till When, If พบว่า กริยาแท้ (หรือ กริยาช่วย) ที่อยู่ในอนุประโยคซึ่งขึ้นต้นด้วย Conjunction เหล่านี้ สามารถมีรูป ได้ ทั้ง รูป Subjunctive และรูปปกติซึ่งสอดคล้องกับประธาน ยามที่ใช้รูป Subjunctive ก็ไม่มีเหตุผลทางคานแผนสัมผัสเข้ามาเกี่ยวข้องแต่อย่างใด ดูตัวอย่าง เปรียบเทียบต่อไปนี้

... although his height be taken... (sonnet 116, line 8)

... although our undivided loves are one... (sonnet 36,
line 2)

... till my bad angel fire my good one...(sonnet 144,
line 14)

... till she have prevailed... (sonnet 41, line 8)

... till whatever star... points on me...(sonnet 26, line 9-10)

... when their deaths be near...(sonnet 140, line 7)

... when a women woos... (sonnet 41, line 7)

... if thy sweet virtue answer not thy show...(sonnet 93,
line 14)

... if thou thyself deceivest... (sonnet 40, line 7)

ประเภทที่ 3 ไก่แก่ And, Since กริยาที่อยู่ใน Clause ซึ่งขึ้นต้นด้วย
Conjunction 2 ชนิดนี้ ปกติจะมีรูปที่สอดคล้องกับประธานเสมอ แต่ที่ของ
เปลี่ยนไปเป็น Subjunctive Form เป็นเพราะเหตุผลทางกานแผนสัมผัส ถูก
ตัวอย่างเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

1.3.2.1.17 Whose influence is thine and born of thee.
In others' works thou dost but mend the style.

And arts with thy sweet graces agraced be,

(sonnet 78, line 10-12)

ตัวอย่างข้างบนนี้ ชี้ให้เห็นว่า การใช้กริยา "Be" ซึ่งเป็นรูป Subjunctive
นั้น เป็นเพราะ Shakespeare ต้องการให้สัมผัสกับ "Thee" ในบรรทัดที่ 10
ส่วนตัวอย่างข้างล่างนี้เป็นลักษณะการใช้รูปกริยาตามปกติ เมื่ออยู่ในประโยคซึ่งหน้า
ด้วย "And"

1.3.2.1.18 ... and you and your love are still my
argument... (sonnet 76, line 10)

ในทำนองเดียวกันกับการใช้กริยาหลัง "Since" โปรดดูตัวอย่างต่อไปนี้

1.3.2.1.19 Let not my love be called idolary,
Nor my beloved as an idol show,
Since all alike my songs and praises be (sonnet 105,
line 1-3)

1.3.2.1.20 ... since every one hath, every one, one shade...
(sonnet 53, line 3)

1.3.2.1.21 ... since that my life ... doth lie... (sonnet 92,
line 11)

ประเภทที่ 4 ไต่แก' Or else และ Whatever

พบว่ากริยาที่อยู่ใน Clause ซึ่งนำหน้าด้วย Conjunction 2 ตัวนี้ใช้รูป
Subjunction แต่เนื่องจากกริยาดังกล่าวปรากฏหลัง Conjunction เหล่านี้ครั้งเดียว
ตำแหน่งที่ปรากฏก็เป็นคำท้ายสุดของบรรทัด จึงไม่สามารถสรุปได้อย่างแน่ชัดว่า การใช้
กริยารูป Subjunctive หลัง Conjunction ดังกล่าวเป็นเพราะกฎเกณฑ์ทาง
ไวยากรณ์ในสมัยของเชกสเปียร์ หรือเป็นเพราะเหตุผลทางกานแผนสัมผัส

1.3.2.1.22 Pity the aord, or else this glutton be
To eat the world's due, by the grave and thee.

(sonnet 1, line 13-14)

1.3.2.1.23 But heaven in their creation did decree
That in thy face sweet love should dwell
Whatever thy thoughts or thy heart's knowledge be

(sonnet 93, line 8-10)

อนึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ได้พบการใช้กริยา Subjunctive ในลักษณะพิเศษ อีกประการหนึ่ง กล่าวคือ มีการใช้กริยา Subjunctive หลัง Relative Pronoun "Who" ซึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน โดยที่ Antecedent ไม่ได้เป็น คำนามพหูพจน์

1.3.2.1.24 ... straying youth who lead thee...(sonnet 41, line 1)

1.3.2.2 ประโยคปฏิเสธที่มีกริยาช่วยตัวอื่น ๆ ประกอบ

จากการศึกษาพบว่า โครงสร้างประโยคปฏิเสธในลักษณะนี้เหมือนกับในปัจจุบันทุกประการ คือ มีการเติม "not" ข้างหลังกริยาช่วยเหล่านั้น ในกรณี ที่กริยาแท้เป็นรูป Verb to be ก็มีการเติม "not" ไว้หลัง Verb to be เช่นเดียวกัน

1.3.2.2.1 ... thou canst not dirgrace me...(sonnet 89, line 5)

1.3.2.2.2 ... I would not dull you ...(sonnet 102, line 14)

1.3.2.2.3 ... nature hath not made for store (sonnet 11, line 9)

1.3.2.2.4 ... the bloody spur cannot provoke him ... (sonnet 50, line 9)

1.3.2.2.5 ... I may not evermore acknowledge... (sonnet 36, line 9)

1.3.2.2.6 ... thou shalt not boast that ... (sonnet 123, line 1)

1.3.2.2.7 ... I was not sick of heart... (sonnet 86, line 2)

อย่างไรก็ตาม การวางตำแหน่ง "not" หรือการวางตำแหน่งกริยา และกรรม อาจมีลักษณะผันแปรไปจากปกติ ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น ตัวอย่างข้างล่างนี้ พอจะชี้ให้เห็นว่า เช็คสเปียร์เปลี่ยนแปลงตำแหน่ง "not" และกริยาช่วย "have" เพียงเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้โครงสร้างประโยคปฏิเสธในรูปปกติเท่านั้น ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงตำแหน่ง "not" และ "have" ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเหตุผลทางด้านแผนสัมผัสเลย หรือหากแม้จะพิจารณาในแง่ของเหตุผลทางจังหวะคำประพันธ์ (Rhythm) ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้เช่นเดียวกัน เพราะจังหวะคำประพันธ์ของชอนเน็ตของเช็คสเปียร์ได้แก่ iambic pentameter หากมันเป็นเหตุผลทางด้านจังหวะคำประพันธ์ ก็จะกลายเป็นว่า เช็คสเปียร์ต้องการเน้น "have" ซึ่งเป็นกริยาช่วย ซึ่งไม่น่าจะถูกต้อง

1.3.2.2.8 Thee have I not locked up in any chest (sonnet 48, line 9)

1.3.3 รูปกริยาในประโยคคำถาม

การศึกษาคำถามนี้ แบ่งประโยคคำถามออกเป็น 2 ลักษณะ คือประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย และประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Question Word

1.3.3.1 ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย

เช็คสเปียร์เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม โดยใช้ Verb to do มาช่วยเหมือนกันในปัจจุบัน เช่น

1.3.3.1.1 Dost thou desire...? (sonnet 61, line 3)

อย่างไรก็ตาม ในบางครั้ง จะกลับตำแหน่ง กริยาแท้ไว้หน้าประธาน เพื่อให้ประโยคบอกเล่าเดิมเป็นประโยคคำถาม โดยที่กริยาแท้ดังกล่าวจะไม่มีกริยาเปลี่ยนแปลงรูป แต่อย่างไรก็ตาม

1.3.3.1.2 Spend'st thou thy fury...? (sonnet 100, line 3-4)

สำหรับโครงสร้างของประโยคคำถาม ที่มีกริยาช่วยตัวอื่น ๆ ประกอบ อยู่แล้ว ประโยคคำถามที่ประโยคบอกเล่าเดิมมี Verb to be เป็นกริยาแท้ และ ประโยคคำถามที่ประโยคบอกเล่าเดิมมีกริยาเป็นรูป Passive Voice ปรากฏว่าไม่มี ความแตกต่างไปจากปัจจุบัน ทั้งตัวอย่างต่อไปนี้

1.3.3.1.3 Wilt thou be dumb ? (sonnet 101, line 9)

1.3.3.1.4 Shall I compare thee to...?(sonnet 18,
line 1)

1.3.3.1.5 Is this thy body's end? (sonnet 146, line 8)

1.3.3.1.6 Shall hatred be fairer lodged (sonnet 10,
line 10)

1.3.3.2 ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Question Word

มีการใช้หลักเกณฑ์เดียวกันกับปัจจุบัน . ในการสร้างประโยคคำถามที่ขึ้นต้น ด้วย Question Word

1.3.3.2.1 Why dost thou pine...? (sonnet 146, line 3)

1.3.3.2.2. How do I hold thee...? (sonnet 87, line 5)

1.3.3.2.3. Why didst thou promise...? (sonnet 34,
line 1-4)

1.3.3.2.4. Where is she...? (sonnet 3, line 5)

1.3.3.2.5 Who hateth thee...? (sonnet 149, line 3)

1.3.3.2.6 Who taught thee...? (sonnet 150, line 9)

แต่ในบางครั้ง มีการสร้างประโยคคำถาม จะเริ่มต้นด้วย Question Word แล้วตามด้วยกริยาแท้ โดยไม่ใช้ Verb to do มาช่วย และกริยาแท้ ทั้งกล่าวก็ไม่มีการเปลี่ยนรูปแต่อย่างใด

1.3.3.2.7 Why lovest thou...? (sonnet 76, line 5)

1.3.3.2.8 Why write I ...? (sonnet 112, line 3)

1.3.3.2.9 What means the world...? (sonnet 148, line 6)

1.3.3.2.10 What dost thou to mine eyes...? (sonnet 137,

line 1)

สำหรับโครงสร้างประโยคคำถามที่ประโยคบอกเล่าเดิมมีกริยาช่วยประกอบ
อยู่ด้วย ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างจากโครงสร้างที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

1.3.3.2.11 What need'st thou wound...? (sonnet 139, line 7)

1.3.3.2.12 How shall beauty hold a plea...? (sonnet 65, line 3)

หนึ่งในปัจจุบันมักนิยมใช้ "Need" เป็นกริยาแท้ คือมี Verb to do มาช่วย
มากกว่า

1.3.4 รูปกริยาในประโยคคำถามปฏิเสธ

การศึกษาครั้งนี้ ได้แบ่งประโยคคำถามปฏิเสธออกเป็น 2 ชนิดคือ ประโยค
คำถามปฏิเสธที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย และประโยคคำถามปฏิเสธที่ขึ้นต้นด้วย Question
Word

1.3.4.1 ประโยคคำถามปฏิเสธที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย

พบว่า ไม่มีความแตกต่างในการใช้โครงสร้างประโยคคำถามชนิดนี้ เมื่อ
เปรียบเทียบกับปัจจุบัน ดังตัวอย่าง

1.3.4.1.1 Might I not say...? (sonnet 115, line 3)

1.3.4.1.2 Do I not spend revenge...? (sonnet 149, line 7-8)

1.3.4.1.3 Have I not seen dwellers (sonnet 125, line 5)

1.3.4.1.4 Wilt thou not haply say...? (sonnet 101, line 5)

อย่างไรก็ตาม คำถามชนิดนี้ในภาษาอังกฤษปัจจุบันนิยมใช้รูปย่อของ "not" มากกว่ารูปเต็ม เช่น Don't you see...?

1.3.4.2 ประโยคคำถามปฏิเสธที่ขึ้นต้นด้วย Question Word

ในทำนองเดียวกันกับ 1.3.4.1 นั่นคือ โดยทั่วไปการใช้โครงสร้างประโยคคำถามปฏิเสธชนิดนี้ ไม่แตกต่างไปจากปัจจุบันแต่อย่างใด แม้ว่าในปัจจุบันจะไม่ค่อยนิยมใช้กันมากนัก เพราะนิยมใช้ประโยคคำถามที่มี "not" เป็นรูปย่อมากกว่า

1.3.4.2.1 Why do I not glance aside...?(sonnet 76, line 3)

1.3.4.2.2 Why might I not say...?(sonnet 115, line 9-10)

แต่ก็มีบางครั้งที่ใช้วลีเต็มวางตำแหน่ง "not" ให้ผิดไปจากปกติ เช่น

1.3.4.2.3 Wherefore do not you...make war...?
(sonnet 16, line 1-2)

อย่างไรก็ตาม ในบางครั้ง ใช้วลีเต็มใช้โครงสร้างประโยคคำถามประเภทนี้แตกต่างไปจากปัจจุบัน กล่าวคือ ในกรณีที่ใช้วลีเต็มมีเฉพาะกริยาแท้ไม่มีกริยาช่วยประกอบ เมื่อจะให้เป็นประโยคคำถามปฏิเสธจะไม่มีการใช้ verb to do เข้าช่วย แต่กลับเติม "not" หลังกริยาแท้ โดยรูปกริยาแท้ดังกล่าวจะมีรูปเสมือนหนึ่งอยู่ในประโยคบอกเล่าเต็ม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

1.3.4.2.4 Therefore say not I ...?(sonnet 138, line 10)

1.3.4.2.5 Who knows not (that)conscience is...?
(sonnet 151, line 2)

1.3.5 รูปกริยาในประโยคเงื่อนไข

ความแตกต่างที่พบจากการศึกษารูปได้ 3 ประการ ดังนี้คือ

1.3.5.1 Shakespeare ใช้กริยาในประโยคเงื่อนไขเป็นรูป Present Subjunctive ในขณะที่ปัจจุบันใช้รูป Present Simple ทั้งตัวอย่าง

1.3.5.1.1 If it see the rudest..., it shapes them...

(sonnet 13, line 9-12)

1.3.5.1.2 If there be nothing new..., how our brains are...

(sonnet 59, line 2)

1.3.5.1.3 If that flower meet with..., the basest weeds

out ... (sonnet 94, line 11-12)

1.3.5.1.4 If this be error..., I never writ...(sonnet 116,

line 4)

1.3.5.1.5 If eyes be anchored, why has thou forged...

(sonnet 137, line 5-7)

1.3.5.1.6 I will pray if thou turn back ... (sonnet 143,

line 13-14)

1.3.5.2 Shakespeare ใช้กริยาในรูป Past Subjunctive ใน Main Clause
ขณะที่ใช้กับกริยาในรูป Would + Verb

1.3.5.2.1 How much more praise thy beauty's use deserved
if thou couldst answer...? (sonnet 2, line 9-10)

1.3.5.2.2 If I might teach thee ..., it were better
(sonnet 140, line 5)

1.3.5.2.3 Were summer's distillation not left beauty's
were bereft...(sonnet 5, line 9-11)

1.3.5.2.4 ...thyself were ten times happier...if then of
thine refigured thee...(sonnet 6, line 9-10)

1.3.5.3 Shakespeare ใช้กริยาในรูป Past Perfect Tense ใน
Main Clause

ซึ่งต่างจากปัจจุบัน เพราะปัจจุบันใช้รูป Would have + V.3 เช่น

1.3.5.3.1 Had my friend's Muse grown..., his love had brought...(sonnet 32, line 10 - 11)

1.3.6 รูปกริยาในประโยค Imperative

ความแตกต่างระหว่างรูปกริยาในประโยค Imperative ที่ปรากฏในข้อเน็ดของเชคสเปียร์ กับปัจจุบันได้แก่

1.3.6.1 การใช้กริยาในรูป Passive ซึ่งปัจจุบันไม่นิยมใช้ (ยกเว้นในกรณีที่กริยาช่วยที่นำมาประกอบกริยาแท้ซึ่งอยู่ในรูปของ 3 เป็นกริยาตัวอื่น ซึ่งไม่ใช่ Verb to be เช่น Got washed !) เช่น

1.3.6.1.1 ...no more be grieved...(sonnet 35, line 1)

1.3.6.1.2 ...within be fed...(sonnet 146, line 12)

แต่ในบางครั้งมีการใช้รูปกริยาในประโยค Imperative เหมือนดังในปัจจุบันเช่น

Pity the world...(sonnet 1, line 13)

Pity me... (sonnet 111, line 13)

Let my books be the eloquence...(sonnet 23, line 9)

หรือในบางครั้ง มีการใช้ประธานประกอบในประโยคด้วย เช่น

1.3.6.1.3 Be thou the tenth Muse...(sonnet 38, line 9)
= (Thou) be the tenth Muse

1.3.6.1.4 Blunt thou the lion's paws...(sonnet 19, line 1)
= (Thou) blunt the lion's paws

1.3.6.1.5 Live thou upon thy servant's loss...
(sonnet 146, line 9) = (Thou) live upon thy servant's loss

1.3.1.2 รูปกริยาใน Negative Imperative

จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีความแตกต่างไปจากปัจจุบัน กล่าวคือ มีการเติม not หลังกริยาแท้ เพื่อทำประโยค Imperative ให้เป็น Negative Imperative โดยไม่มีการใช้ Verb to do มาช่วยแต่อย่างใด เช่น

1.3.6.2.1 Give not a windy night a rainy morrow...

(sonnet 90, line 7)

1.3.6.2.2 Shoot not at me...(sonnet 117, line 12)

1.3.6.2.3 Presume not on thy heart...(sonnet 22, line 13)

1.3.6.2.4 Be not self-willed...(sonnet 6, line 13)

1.3.6.2.5 Do not so ...(sonnet 36, line 13)

1.3.6.2.6 Call not me...(sonnet 139, line 1)

1.3.6.2.7 Let not my love be called idoltary...(sonnet 105,

line 1)

ในบางครั้งมีการวางตำแหน่ง not ไว้หลังกรรมในประโยค เช่น

1.3.6.2.8 Wound me not with thine eye...(sonnet 139,

line 3)

1.3.6.2.9 Thank him not for that...(sonnet 79, line 13)

1.3.6.2.10 Slay me not by art...(sonnet 139, line 4)

มีเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่มีการใช้ Verb to do เข้าช่วยกริยาแท้ในการทำประโยค Imperative ให้เป็นประโยค Negative Imperative เช่น

1.3.6.2.11 Do not...rehearse my name...(sonnet 71, line 11)

1.3.6.2.12 Do not drop in for an afterloss...(sonnet 90,

line 4)

1.3.6.2.13 Do not...come in the rearward...(sonnet 90,

line 5 - 6)

1.3.7 รูปของกริยาและสำนวนบางชนิด

กริยาและสำนวนต่อไปนี้ มีความแตกต่างไปจากปัจจุบัน ความแตกต่างดังกล่าว แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1. มีรูปที่ผิดแผกไปจากปัจจุบัน 2. มีรูปเหมือนกึ่งที่ใช้ในปัจจุบัน แต่เมื่อปรากฏในประโยค จะปรากฏในโครงสร้างที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน จากการศึกษากริยาและสำนวนดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

1.3.7.1	writ (sonnet 23, line 13)	= written
1.3.7.2	took (sonnet 75, line 12)	= taken
1.3.7.3	forgot (sonnet 71, line 7)	= forgotten
1.3.7.4	writ (sonnet 71, line 6)	= wrote
1.3.7.5	hid (sonnet 65, line 10)	= hidden
1.3.7.6	durst (sonnet 68, line 4)	= dared
1.3.7.7	bulded (sonnet 124, line 5)	= built
1.3.7.8	hap (sonnet 9, line 3)	= happen
1.3.7.9	broke (sonnet 143, line 2)	= broken
1.3.7.10	shook (sonnet 104, line 4)	= shaken
1.3.7.11	methinks (sonnet 42, line 14)	= it seems to me
1.3.7.12	be at your beck (sonnet 58, line 5)	= be at sb's beck and call
1.3.7.13	pardon yourself of (sonnet 58, line 12)	= to pardon someone for something.
1.3.7.14	tired with (sonnet 66, line 11,13)	= tired of
1.3.7.15	rid my pain (sonnet 139, line 14)	= rid oneself of
1.3.7.16	to be remembered of (sonnet 74, line 12)	= to be remembered by

- 1.3.7.17 need not to fear (sonnet 92, line 5) = need not fear
 1.3.7.18 gluttoning (sonnet 75, line 14) = gluttonizing
 1.3.7.19 arise (sonnet 55, line 13) = rise
 1.3.7.20 hic (sonnet 153, line 12) = hurry

อนึ่ง กริยา รูปของ 3 ของ Verb to take ในสมัยก่อนใช้รูป taken เหมือนกับในปัจจุบัน ก็จะได้เห็นได้จาก ซอนเน็ต 116. บรรทัดที่ 8 แต่เหตุผลที่ Verb to take ต้องมีรูปเป็น took (1.3.7.2) ในซอนเน็ต 75 บรรทัดที่ 12 เป็นเหตุผลทางด้านแผนสัมผัส กล่าวคือ Verb to take อยู่ในตำแหน่งท้ายสุดของบรรทัดนั้น ซึ่งจะต้องใช้รูปที่มีเสียงสอดคล้องกับคำสุดท้ายของบรรทัดที่ 10 คือ "look" และในทำนองเดียวกัน Verb to shake ก็มีรูปของ 3 เหมือนกับในปัจจุบันคือ shaken ซึ่งเห็นได้จากซอนเน็ต 116 บรรทัดที่ 6 แต่เหตุผลที่ Verb to shake ต้องมีรูปเป็น shook (1.3.7.10) ในซอนเน็ต 104 บรรทัดที่ 4 ทั้ง ๆ ที่ Verb to shake ก็ไม่ได้ยู่ตำแหน่งท้ายสุดในบรรทัดนั้น เป็นเหตุผลทางด้าน meter ทั้งนี้เพราะซอนเน็ตของเชคสเปียร์ มีลักษณะเป็น iambic pentameter ซึ่งหมายความว่าในแต่ละบรรทัดจะต้องมีพยางค์ 10 พยางค์ และในบรรทัดที่ 4 นี้ หาก Verb to shake มีรูปเป็น shaken ก็จะทำให้บรรทัดนี้มี 11 พยางค์ ซึ่งผิดข้อบังคับทางด้าน meter แต่หาก Verb to shake มีรูปเป็น shook จะทำให้บรรทัดที่ 4 ของซอนเน็ต 104 มีครบ 10 พยางค์พอดี

1.4 Adjective

การศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็น 3 ลักษณะ คือ รูปของ Adjective บางคำ รูปของ Possessive Adjective และรูปการเปรียบเทียบ Adjective

1.4.1 รูปของ Adjective

Adjective ค่อยไปนี้มีความแตกต่างจากปัจจุบัน ความแตกต่าง
 กังกล่าว แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ 1. มีรูปเหมือนในปัจจุบัน แต่เมื่อมีการ
 ใช้ในประโยค จะปรากฏในโครงสร้างที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน 2. มีรูปผิดแผกไป
 จากปัจจุบัน Adjective กังกล่าวมีดังนี้

1.4.1.1 elder than (sonnet 22, line 8) = older than

1.4.1.2 like (sonnet 87, line 2) = likely

1.4.1.3 unperfect (sonnet 23, line 1) = imperfect

1.4.1.4 counsecrate (sonnet 74, line 6) = consecrated

1.4.1.5 beaufeous (sonnet 10, line 7) = beautiful

1.4.1.6 worser (sonnet 144, line 4) = worse

1.4.1.7 youngly (sonnet 11, line 3) = young

1.4.1.8 fond (sonnet 3, line 7) = foolish

1.4.2 Possessive Adjective

การศึกษาครั้งนี้แบ่งรูป possessive Adjective ออกเป็น 3 ชนิดคือ
 รูป Possessive Adjective ของสรรพนามบุรุษที่ 1 สรรพนามบุรุษที่ 2 และ
 สรรพนามบุรุษที่ 3

1.4.2.1 รูป Possessive Adjective ของสรรพนามบุรุษที่ 1
 พบว่าหากคำถามหรือ adjective ที่ Possessive Adjective นำหน้าออกเสียง
 เป็นเสียงสระ จะใช้คำว่า "mine" แทน "my" นอกนั้นใช้คำว่า "my"
 ตามปกติ

1.4.2.1.1 ...mine eye...(sonnet 24, line 1)

1.4.2.1.2 ... mine own praise...(sonnet 39, line 3)

1.4.2.2 รูป Possessive Adjective ของสรรพนามบุรุษที่ 2
 มีการใช้ "Thy" เป็นรูป Possessive Adjective ของสรรพนามบุรุษที่ 2
 "Thou" แต่หากคำถามหรือ Adjective ที่ Possessive Adjective

นำหน้าออกเสียงเป็นเสียงสระ จะใช้คำว่า "Thine" แทน "Thy"

1.4.2.2.1 ... thy light... (sonnet 1, line 6)

1.4.2.2.2 ... thy worst ... (sonnet 19, line 13)

1.4.2.2.3 ... thine ear... (sonnet 8, line 6)

1.4.2.3.4 ... thine antique pen... (sonnet 19, line 10)

แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ใช้คำ "Thy" แทน Possessive Adjective รูป "thy" กับคำต่อไปนี้

1.4.2.3.5 ... thy hours ... (sonnet 19, line 9)

1.4.2.3.6 ... thy eternal summer... (sonnet 18, line 9)

1.4.2.3 รูป Possessive Adjective ของสรรพนามบุรุษที่ 3 พบว่าความแตกต่างมีเฉพาะรูป Possessive Adjective ของสรรพนาม "It" รูป "its" ไม่ปรากฏเลยในซอนเน็ตของเชคสเปียร์ ทั้งนี้เพราะมีการใช้รูป "his" แทนนามที่ไม่ได้เป็นมนุษย์

1.4.2.3.1 April dressed in all his trim... (sonnet 98, line 2)

1.4.2.3.2 ... unfathered fruit for summer and his pleasure ... (sonnet 97, line 11)

อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างข้างบนนี้อาจถือได้ว่ามีความจำเป็นต้องใช้ Possessive Adjective "his" ด้วยเหตุผลทางด้าน Personification แต่ในบางครั้งแม้จะไม่มีเหตุผลทางด้านนี้มาเกี่ยวข้อง ก็ยังคงใช้รูป "his" อย่างเดิม

1.4.2.3.3 ... what an unthrift doth spend ... shifts but his place... (sonnet 9, line 10)

1.4.2.3.4 The hardest knife ill-used doth lose his edge ... (sonnet 95, line 14)

จากตัวอย่างที่ได้หยิบยกมา สรุปได้ว่าในสมัยเรอเนสซองส์ รูป

Possessive Adjective "its" อาจยังไม่มีใช้

1.4.3 รูปการเปรียบเทียบของ Adjective

ในการศึกษาคำนี้ได้แบ่งรูปการเปรียบเทียบ Adjective ออกเป็น 2 ชนิด
คือ รูปการเปรียบเทียบชั้น Comparative Degree และ Superlative Degree

1.4.3.1 รูปการเปรียบเทียบชั้น Comparative Degree

เรอเนสซองส์ทำ Adjective ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียว ให้เป็นรูปเปรียบเทียบ
ขึ้นว่า โดยการใส่ more แทนที่จะเติม "er" หลัง Adjective เหล่านั้นตามหลัก
ไวยากรณ์ปัจจุบัน

1.4.3.1.1 more bright (sonnet 20, line 5) = brighter

1.4.3.1.2 more sharp (sonnet 50, line 12) = sharper

1.4.3.1.3 more strong (sonnet 73, line 13) = stronger

1.4.3.1.4 more weak (sonnet 102, line 1) = weaker

1.4.3.1.5 more short (sonnet 125, line 4) = shorter

1.4.3.1.6 more red (sonnet 130, line 2) = redder

1.4.3.1.7 more keen (sonnet 118, line 1) = keener

1.4.3.2 รูปเปรียบเทียบชั้น Superlative Degree

พบว่า มีการเปลี่ยน Adjective ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวให้เป็นรูป
เปรียบเทียบขั้นสุด โดยการใส่ "most" แทนที่จะใช้ "est" ตามหลักไวยากรณ์
ปัจจุบัน

1.4.3.2.1 most true (sonnet 113, line 14) = truest

1.4.3.2.2 most dear (sonnet 110, line 3) = dearest

1.4.3.2.3 most full (sonnet 115, line 4) = fullest

1.4.3.2.4 most sweet (sonnet 113, line 10) = sweetest

แต่ในบางครั้ง ก็มีการใช้รูปเปรียบเทียบชั้น Superlative Degree เหมือน
ดังในบัจจุบัน

1.4.3.2.5 my sweetest bud ... (sonnet 70, line 7)

1.4.3.2.6 the rudest or gentlest sight... (sonnet 113,
line 9)

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งในการเปลี่ยน Adjective ให้เป็นรูปขั้นสุด
ได้แก่ การเปลี่ยน Adjective ซึ่งมีค่าที่มี 2 พยางค์ ให้เป็นรูปเปรียบเทียบ
ขั้นสุด โดยการใส่ "est" โดยที่ Adjective นำนั้น ๆ ไม่ได้ลงท้ายด้วย
er, y, ly หรือ le แต่อย่างใด เช่น

1.4.3.2.7 ...deformed' st... (sonnet 113, line 10)

1.5 Adverb

ในการศึกษาความแตกต่างของรูป Adverb ครั้งนี้ได้แบ่งหัวข้อการศึกษา
ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ รูป Adverb บางตัวที่แตกต่างไปจากบัจจุบัน และรูป
เปรียบเทียบของ Adverb

1.5.1 รูป Adverb ที่แตกต่างไปจากบัจจุบัน
จากการศึกษาพบว่ารูป Adverb ที่มีลักษณะแตกต่างไปจากบัจจุบันมีดังนี้

1.5.1.1 oft (sonnet 14, line 8) = often

1.5.1.2 yea (sonnet 40, line 1) = yes

1.5.1.3 erst (sonnet 12, line 6) = erstwhile

1.5.1.4 wherefore (sonnet 67, line 1) = why

1.5.1.5 ere (sonnet 68, line 8) = before ๑๐๖ หน้า ๑.๖.๒

1.5.1.6 like as (sonnet 60, line 1) = like

1.5.1.7 why then (sonnet 130, line 3) = but then

1.5.1.8 haply (sonnet 29, line 10) = perhaps, by chance

- 1.5.1.9 within (sonnet 146, line 12) = inside
 1.5.1.10 without (sonnet 146, line 12) = outside
 1.5.1.11 for aye (sonnet 108, line 12) = forever
 1.5.1.12 anon (sonnet 75, line 5) = at once
 1.5.1.13 Aye (sonnet 41, line 1) = yes
 1.5.1.14 nay (sonnet 71, line 5) = no
 1.5.1.15 thither (sonnet 153, line 12) = there

1.5.2 รูปของการเปรียบเทียบ Adverb

พบว่า การเปรียบเทียบขั้นธรรมดา (positive degree) ซึ่งใช้โครงสร้าง
 as + Adverb + as มีการใช้ผิดแปลกไปจากธรรมดา ตามปกติการเปรียบเทียบ
 มักใช้โครงสร้าง

Main Clause (Subject + Verb) + as + adverb + as + Subordinate Clause
 (Subject + Verb)

แต่โครงสร้างที่ปรากฏในซอนเนตของเช็คสเปียร์ได้แก่

As + Adverb + As + Subordinate Clause (Subject + Verb) + So + Adverb +
 Clause (Subject + Verb)

เช่น

1.5.2.1 As fast as thou shalt wane, so fast thou grow'st...

(sonnet 11, line 1)

หรือในบางครั้งใช้โครงสร้างดังต่อไปนี้

So + Adverb + As + Subordinate Clause (Subject Verb) + So + Adverb +
 Main Clause (Verb + Subject)

1.5.2.2 So long as men can breathe or eye can see, so
 long lives this ... (sonnet 18, 1.13-14)

1.6 Conjunction

Conjunction แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิดคือ CO - ordinating (co-relative)

Conjunction และ Subordinating Conjunction

1.6.1. Co - ordinating (Co - relative) Conjunction

Co - ordinating (Co - relative) Conjunction ที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน
มีดังนี้

1.6.1.1 nor...nor (sonnet 99, line 10)

= neither...nor

1.6.1.2 or...or (sonnet 81, line 1-2)

= either... or

แต่ในบางครั้งมีการใช้รูป neither nor ไม่ถูกต้อง เช่น

1.6.1.3 ... neither he, nor his compeers...

(sonnet 86, line 7)

1.6.2 Subordinating (Conjunction)

รูปของ Subordinating Conjunction ที่แตกต่างไปจากปัจจุบันได้แก่

1.6.2.1 no sooner... but (sonnet 129, line 5)

= no sooner... than

1.6.2.2 whether that (sonnet 144, line 9)

= whether

1.6.2.3 when that (sonnet 47, line 3)

= when

1.6.2.4 whenas (sonnet 49, line 3) = when

1.6.2.5 since that (sonnet 92, line 10) = since

1.6.2.6 whilst (sonnet 25, line 3) = while

- 1.6.2.7 so (sonnet 70, line 5) = so long as
 1.6.2.8 the which (sonnet 52, line 3) = which
 1.6.2.9 so...as (sonnet 22, line 11-12)= as...as
 1.6.2.10 that (sonnet 53, line 2) = so that

1.7 Preposition

รูปของ preposition ที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน ซึ่งปรากฏในซอนเน็ตของ
 เช็คสเปียร์ มีดังนี้

- 1.7.1 like to (sonnet 29, line 5) = like
 1.7.2 for fear to (sonnet 9, line 1) = fer fear of
 1.7.3 despite of (sonnet 3, line 12) = despite
 1.7.4 in despite of (sonnet 141, line 4)= in spite of
 1.7.5 spite of (sonnet 107, line 11) = in spite of
 1.7.6 betwixt (sonnet 47, line 7) = between
 1.7.7 unto (sonnet 47, line 2) = to
 1.7.8 as for (sonnet 68, line 13) = as
 1.7.9 for (sonnet 124, line 2) = as
 1.7.10 'twixt (sonnet 115, line 6) = between

อนึ่ง ในซอนเน็ต 60 บรรทัดที่ 14 มีการใช้รูป "despite" ถูกต้อง

1.8 Exclamation

รูปของ Exclamation ที่ผิดแปลกไปจากปัจจุบัน มีเพียง 1 คำเท่านั้น คือ

- 1.8.1 Lo (sonnet 7, line 1) = Look

2. ความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค

จากการศึกษาพบว่า ความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาคที่ปรากฏในข้อนี้ของ
เช็คสเปียร์ มีจำนวนทั้งสิ้น 27 ประเภท ดังนี้

2.1	ใช้ Noun ทำหน้าที่เป็น	Verb	ปรากฏ 2 ครั้ง
2.2	ใช้ Pronoun ทำหน้าที่เป็น	Noun	ปรากฏ 2 ครั้ง
2.3	ใช้ Verb ทำหน้าที่เป็น	Noun	ปรากฏ 2 ครั้ง
2.4	ใช้ Adjective ทำหน้าที่เป็น	Noun	ปรากฏ 8 ครั้ง
2.5	ใช้ Adjective ทำหน้าที่เป็น	Verb	ปรากฏ 8 ครั้ง
2.6	ใช้ Adjective ทำหน้าที่เป็น	Adverb	ปรากฏ 1 ครั้ง
2.7	ใช้ Adverb ทำหน้าที่เป็น	Noun	ปรากฏ 2 ครั้ง
2.8	ใช้ Adverb ทำหน้าที่เป็น	Adjective	ปรากฏ 1 ครั้ง
2.9	ใช้ Preposition ทำหน้าที่เป็น	Conjunction	ปรากฏ 1 ครั้ง
2.10	ใช้ Infinitive ทำหน้าที่เป็น	Verb	ปรากฏ 10 ครั้ง
2.11	ใช้ Infinitive ทำหน้าที่เป็น	Gerund	ปรากฏ 1 ครั้ง
2.12	ใช้ Subject Pronoun ทำหน้าที่เป็น	Object Pronoun	
	ปรากฏ 1 ครั้ง		
2.13	ใช้ Object Pronoun ทำหน้าที่เป็น	Reflexive Pronoun	
	ปรากฏ 9 ครั้ง		
2.14	ใช้ Reflexive Pronoun ทำหน้าที่เป็น	Object Pronoun	
	ปรากฏ 1 ครั้ง		
2.15	ใช้ Reflexive Form of Pronoun ทำหน้าที่เป็น	Subject
Pronoun	ปรากฏ 4 ครั้ง
2.16	ใช้ Reflexive Form of Pronoun ทำหน้าที่เป็น	Noun	
	(in apposition) ปรากฏ 1 ครั้ง		

- 2.17 ใช้ Reflexive Form of Pronoun Apostrophe + S
ทำหน้าที่เป็น Possessive Adjective ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.18 ใช้ Relative Pronoun "Who" ทำหน้าที่เป็น Relative
Pronoun "Which" ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.19 ใช้ Relative Pronoun "Which" ทำหน้าที่เป็น Relative
Pronoun "Who" ปรากฏ 4 ครั้ง
- 2.20 ใช้ Relative Pronoun "Whom" ทำหน้าที่เป็น Relative
Pronoun "Which" ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.21 ใช้ Relative Pronoun "Which" ทำหน้าที่เป็น Relative
Pronoun "Whom" ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.22 ใช้ Relative Pronoun "Which" + It ทำหน้าที่เป็น
Relative Pronoun "Which" ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.23 ใช้ Impersonal Pronoun ทำหน้าที่เป็น Noun
(in apposition) ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.24 ใช้ Subordinating Conjunction ทำหน้าที่เป็น
Interrogative Pronoun ปรากฏ 2 ครั้ง
- 2.25 ใช้ Interrogative Adjective ทำหน้าที่เป็น Definite
Demonstrative Adjective ปรากฏ 2 ครั้ง
- 2.26 ใช้ Possessive Adjective ทำหน้าที่เป็น Apostrophe
ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.27 ใช้ That - Clause ทำหน้าที่เป็น Wh - Clause
ปรากฏ 1 ครั้ง

28. ใช้ That ทำหน้าที่เป็น Those
ปรากฏ 1 ครั้ง

29. ใช้ Singular Verb ทำหน้าที่เป็น Plural Verb
ปรากฏ 2 ครั้ง

30. ใช้ Plural Verb ทำหน้าที่เป็น Singular Verb
ปรากฏ 1 ครั้ง

รวมจำนวนครั้งของความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาคที่ปรากฏใน
ข้อนี้ของเชคสเปียร์ทั้งสิ้น 80 ครั้ง กังรายละเอียดความตาราง 2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้

————→ หมายถึง ใช้ทำหน้าที่เป็น

ตาราง 2 แสดงความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกทอด	ความถี่
1	Noun → Verb		2
	<p><u>Prison</u> my heart in ... (sonnet 133, line 9)</p> <p>makes waste in <u>niggarding</u>. (sonnet 1, line 12)</p>	<p>Imprison</p> <p>in being a niggard</p>	
2	Pronoun → Noun		2
	<p>... a <u>something</u> sweet... (sonnet 136, line 12)</p> <p>... as <u>any</u> <u>she</u> belied with... (sonnet 130, line 14)</p>	<p>something</p> <p>woman</p>	
3	Verb → Noun		2
	<p>... by oft <u>predict</u> that I find... (sonnet 14, line 8)</p> <p>... <u>had</u>, <u>having</u>, and inquest to have ... (sonnet 129, line 10)</p>	<p>prediction</p> <p>having had</p>	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกทอด	ความถี่
4	Adjective → Noun		8
	... o'ergreen my <u>bad</u> ... (sonnet 112, line 4)	badness	
	... allow my <u>good</u> ... (sonnet 112, line 4)	goodness	
	... it had stolen but <u>sweet</u> ... (sonnet 99, line 14)	sweetness	
	... dreading the winter's <u>near</u> ... (sonnet 97, line 14)	nearness	
	... creating every <u>bad</u> ... (sonnet 114, line 7)	bad thing	
	... that <u>fair</u> thou owest... (sonnet 18, line 10)	fairness	
	... every <u>fair</u> ... (sonnet 18, line 7)	everything that is fair	
	... from <u>fair</u> sometimes declines... (sonnet 18, line 7)	fairness	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกคอง	ความถี่
5	Adjective → Verb		8
	<p>...ten times <u>happy</u> me... (sonnet 37, line 14)</p> <p>... which <u>happies</u> those... (sonnet 6, line 6)</p> <p>... and <u>unfair</u> that wich... (sonnet 5, line 4)</p> <p>... then I <u>happy</u> ... (sonnet 25, line 13)</p> <p>... you <u>like</u> none... (sonnet 53, line 4)</p> <p>... all they <u>foul</u>... (sonnet 132, line 14)</p> <p>... <u>famoused</u> for fight... (sonnet 25, line 9)</p> <p>... whose <u>millioned</u> accidents... (sonnet 115, line 5)</p>	<p>makes me happy</p> <p>makes those happy</p> <p>are unfair to</p> <p>am happy</p> <p>are like</p> <p>are foul</p> <p>famous</p> <p>million</p>	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกทอด	ความถี่
6	Adjective → Adverb		16
	<p>... befits thy beauty...<u>full</u> well (sonnet 41, line 3)</p> <p>... are <u>bright</u> directed... (sonnet 43, line 4)</p> <p>... how <u>heavy</u> do I journey... (sonnet 50, line 1)</p> <p>... went <u>willful</u>-slow... (sonnet 51, line 13)</p> <p>... to make... <u>special</u> blest (sonnet 52, line 11)</p> <p>... where two <u>new</u> contracted... (sonnet 56, line 10)</p> <p>... to dress his beauty <u>new</u>... (sonnet 68, line 12)</p> <p>... sweet birds sang <u>late</u>... (sonnet 73, ... crown themselves <u>assured</u>... (sonnet 107, line 7)</p>	<p>fully</p> <p>brightly</p> <p>heavily</p> <p>willfully</p> <p>specially</p> <p>newly</p> <p>anew</p> <p>lately</p> <p>assuredly</p>	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกก้อง	ความถี่
	<p>... are <u>full</u> characterized...(sonnet 122, line 2)</p> <p>... that <u>nimble</u> leap...(sonnet 128, line 5)</p> <p>... though <u>new</u> altered...(sonnet 93, line 3)</p> <p>... I have <u>frequent</u> been...(sonnet 117, line 5)</p> <p>... I am <u>near</u> slain... (sonnet 139, line 13)</p> <p>... which I pay <u>new</u>...(sonnet 30, line 12)</p> <p>... and wail <u>new</u> ...(sonnet 30, line 4)</p>	<p>fully</p> <p>nimbly</p> <p>newly</p> <p>frequently</p> <p>nearly</p> <p>anew</p> <p>anew</p>	
7	Adverb → Noun		2
	<p>... salving thy <u>amiss</u>...(sonnet 35, line 7)</p> <p>... my <u>amiss</u>...(sonnet 151, line 3)</p>	<p>trespass</p> <p>trespass</p>	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกคอง	ความถี่
8	Adverb → Adjective		1
	... by <u>oft</u> predict that I... (sonnet 14, line 8)	frequent	
9	Preposition → Conjunction		1
	<u>Against</u> my love shall be...crushed... (sonnet 63, line 1)	Before	
10	Infinitive → Verb		
	... I should controll...and <u>to crave</u> ... (sonnet 58, line)	crave	1
11	Infinitive → Present Participle		1
	... a dateles lively heat, still <u>to endure</u> ... (sonnet 153, line 6)	enduring	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกทอง	ความถี่
12	Subject Pronoun _____ Object Pronoun		
	... upon deceased <u>I</u> ...(sonnet 62, line 7)	me	
13	Object Pronoun _____, Reflexive Pronoun		9
	I haste <u>me</u> ...(sonnet 27, line 1)	myself	
	My Mongue-tied Muse holds <u>her</u> ... (sonnet 85, line 1)	herself	
	... wishing <u>me</u> like to...(sonnet 29, line 5)	myself	
	... make <u>thee</u> another self... (sonnet 10, line 13)	thyself	
	... I haste <u>me</u> ...(sonnet 51, line 3)	myself	
	... thou shouldst depart, leaving <u>thee</u> ... (sonnet 6, line 12)	thyself	
	... loves alters not, bears <u>it</u> ... (sonnet 116, line 12)	itself	
	... I ensconce <u>me</u> ...(sonnet 49, line 9)	myself	
	...thou steal <u>thee</u> ...(sonnet 40, line 10)	thyself	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกคอง	ความถี่
14	Reflexive Pronoun \longrightarrow Object Pronoun		1
	That's for <u>thyself</u> to breed...(sonnet 6, line 7)	thee	
15	Reflexive Form of Pronoun \longrightarrow Subject Pronoun		4
	... <u>thyself</u> were happier...(sonnet 6, line 7)	thou	
	... <u>thyself</u> (are)thy foe...(sonnet 1, line 8)	thou	
	... <u>yourself</u> arise...(sonnet 55, line 13)	you	
	... <u>thyself</u> away art present...(sonnet 47, line 10)	thou	
16	Reflexive Form of Pronoun \longrightarrow Noun (in apposition)		1
	'Tis thee, <u>myself</u> , that.I...(sonnet 62, line 12)		

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกคอง	ความถี่
17	Reflexive Form of Pronoun + Apotrophe+s —————> Possessive Adjective		1
	... after <u>yourself's</u> decease...(sonnet 13, line 7)	your own	
18	Relative Pronoun "Who" —————> Relative Pronoun "Which"		1
	... straying youth <u>who</u> lead thee... (sonnet 41, line 11)	which	
19	Relative Pronoun "Which" —————> Relative Pronoun "Who"		4
	... I saw you fresh <u>which</u> yet are... (sonnet 104, line 8)	who	
	... the fools of time <u>which</u> die... (sonnet 124, line 14)	who	
	For we, <u>which</u> now behold...(sonnet 106, line 13)	who	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกก้อง	ความถี่
	... spies <u>which</u> count bad...(sonnet 121, line 7-8)	who	
20	Relative Pronoun "Whom" → Relative Pronoun "Which"		1
	... these dancing chips o'er <u>whom</u> thy fingers... (sonnet 128, line 11)	which	
21	Relative Pronoun "Which" → Relative Pronoun "Whom"		1
	... those friends <u>which</u> I thought... (sonnet 31, line 4)	whom	
22	Relative Pronoun "Which" + it → Relative Pronoun "Which"		1
	... <u>which</u> , though it alter not love's sole effect, it doth...(sonnet 36, line 6-7)	which	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกต้อง	ความถี่
23	Impersonal Pronoun —→ Noun (in apposition)		
	... and perspective <u>it</u> is (the) best... (sonnet 24, line 4)		
24	Subordinating Conjunction —→ Interrogative Pronoun		2
	Or <u>whether</u> doth my mind...? (sonnet 114, line 1) Or <u>whether</u> shall I say...? (sonnet 114, line 3)		
25	Interrogative Adjective —→ Definite Demonstrative Adjective		2
	<u>Whose</u> speechless song...sings this... (sonnet 8, line 13) <u>Which</u> wit so poor as mine...(sonnet 26, line 5)	This This	

ตาราง 2 (ต่อ)

	ลักษณะความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค	รูปที่ถูกต้อง	ความถี่
26	Noun + Possessive Adjective → Genitive Form of Noun		1
	... nor <u>Mars his</u> sword...(sonnet 55, line 7)	Mars's sword	
27	That-Clause → Wh-Clause		1
	...unlooked for joy in <u>that</u> I honor... (sonnet 25, line 4)	what	
28	"That" → "Those"		1
	...and for <u>that</u> riches...(sonnet 87, line 6)	those	
29	Singular Verb → Plural Verb		2
	...those pretty wrongs ... <u>befits</u> thy beauty...(sonnet 41, line 1-3)	benefit	
	...and rare things that <u>hems</u> heaven's air...(sonnet 21, line 8)	hem	
30	Plural Verb → Singular Verb		1
	...my adder's sense <u>are</u> stopped... (sonnet 112, line 10-11)	is	

จำนวนครั้งของการปรากฏมีทั้งสิ้น 9 ครั้ง

1.1.4 โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 4 ได้แก่ Subject + Linking Verb + Adjectival พบว่า ลักษณะผันแปรในการเรียงคำของประโยคบอกเล่าชนิดนี้ มี 3 ประเภท คือ

1.1.4.1 Subject + Adjectival + Linking Verb ปรากฏ 1 ครั้ง

1.1.4.2 Subject + Auxiliary Verb + Adjectival + Linking Verb ปรากฏ 1 ครั้ง

1.1.4.3 Adjectival + Subject + Linking Verb ปรากฏ 2 ครั้ง
ประโยคผันแปรชนิดนี้ ปรากฏทั้งหมด 4 ครั้ง

1.1.5 โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่า ชนิดที่ 5 คือ Subject + Linking Verb + Complement ลักษณะผันแปรในการเรียงคำของประโยคแบบที่ 5 มี 2 ชนิด คือ

1.1.5.1 Subject + Complement + Linking Verb ปรากฏ 1 ครั้ง

1.1.5.2 Linking Verb + Subject + Complement ปรากฏ 1 ครั้ง
ประโยคผันแปรชนิดนี้ ปรากฏทั้งหมด 2 ครั้ง

1.1.6 โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 6 คือ Subject + Intransitive Verb พบว่าลักษณะผันแปรของประโยคชนิดนี้มี 3 ชนิด คือ

1.1.6.1 Intransitive Verb + Subject ปรากฏ 6 ครั้ง

1.1.6.2 Intransitive Verb + Subject + Auxiliary Verb ปรากฏ 1 ครั้ง

1.1.6.3 Auxiliary Verb + Subject + Intransitive Verb ปรากฏ 6 ครั้ง
จำนวนครั้งของการปรากฏมีทั้งสิ้น 13 ครั้ง

1.1.7 โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 7 Subject + Transitive Verb + Object

จากการศึกษาพบว่า โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 7 มี 10 ประเภท คือ

1.1.9 โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 9 โค้ด

Subject + Transitive Verb + Direct Object +	}	Objective Compliment
		(Noun)
		Adjective
		Pronoun
		Adverb (of place)
		uninflected
		Present Participle
		Past Participle
		Prepositional phrase
		Infinitive Phrase
		with to be

จากการศึกษาพบว่า โครงสร้างต้นแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 9 มี

6 ประเภท คือ

- 1.1.9.1 Subject + Auxiliary Verb + Transitive Verb + Adjective +
Direct Object ปรากฏ 1 ครั้ง
- 1.1.9.2 Subject + Auxiliary Verb + Transitive Verb + Past
Participle + Direct Object ปรากฏ 1 ครั้ง
- 1.1.9.3 Direct Object + Subject + Transitive Verb + Objective
Complement ปรากฏ 1 ครั้ง
- 1.1.9.4 Direct Object + Subject + Transitive Verb + Past Participle
ปรากฏ 1 ครั้ง
- 1.1.9.5 Direct Object + Subject + Auxiliary Verb + Transitive
Verb + Pronoun ปรากฏ 1 ครั้ง

1.3.5 Subject + Intransitive Verb + Not ปรากฏ 1 ครั้ง

1.3.6 Subject + Not + Auxiliary Verb + Intransitive Verb
ปรากฏ 1 ครั้ง

1.3.7 Verb to be + Subject + Not + Adjective ปรากฏ 1 ครั้ง

1.3.8 Adverb + Verb to be + Subject + Not ปรากฏ 1 ครั้ง
รวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง

ตาราง 3 แสดงความผันแปรในการเรียงคำระดับประโยค

3.1 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคบอกเล่า

3.1.1 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคแบบที่ 1

โครงสร้างปกติ Subject+(Auxiliary Verb)+Verb to be+Adjectival		
	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject + Adjectival + Verb to be	10
	<p>... the eyes converted are ... (sonnet 7, line 11)</p> <p>... no face so grace is ... (sonnet 62, line 5)</p> <p>... now Nature bankrupt is ... (sonnet 67, line 7)</p> <p>... I forgot am ... (sonnet 149, line 3-4)</p> <p>... mad slanders believed be ... (sonnet 140, line 12)</p> <p>... saucy jacks happy are ... (sonnet 128, line 13)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
2	Subject + Adjectival + Auxiliary Verb + Verb to be	1
	... her audit ... answered must be...(126, line 13)	
3	Adjectival + Subject + Verb to be	7
	... beauteous thou art ...(sonnet 41, line 6) ... sure I am ...(sonnet 59, line 13) ... most true it is...(sonnet 110, line 5) ... better it were...(sonnet 140, line 5)	
4	Adjectival + Verb to be + Subject	3
	... blessed are you...(sonnet 52, line 13) ... immured is the store...(sonnet 84, line 3) ... enough am I ...(sonnet 135, line 3)	
5	Adjectival + Auxiliary Verb + Verb to be + Subject	1
	... more blest may be the view...(sonnet 56, line 12)	
6	Verb to be + Subject + Adjectival	6

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
	<p>... are they now transferred...(sonnet 137, line 14)</p> <p>... and often is his gold complexion dimmed...(sonnet 18, line 6)</p> <p>... was I bold...(sonnet 122, line 11)</p> <p>... thus is simple truth suppressed (sonnet 138, line 8).</p>	
7	Auxiliary Verb + Subject + Verb to be + Adjectival	3
	<p>... would I be gone(sonnet 66, line 13)</p> <p>... have I been absent...(sonnet 98, line 1)</p> <p>... mayst thou be denied...(sonnet 142, line 4)</p>	
	รวม	31

3.1.2 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 3

โครงสร้างปกติ Subject+(Auxiliary Verb)+Verb to be+Complement

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject Subject + Complement + Verb to be	2
	<p>... this glutton be...(sonnet 1, line 13)</p> <p>... my jewels trifles are...(sonnet 48, line 5)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
2	Subject + Complement + Auxiliary Verb + Verb to be	2
	<p>... I an accessory ...must be... (sonnet 25, line 13)</p> <p>... I one must be... (sonnet 136, line 10)</p>	
3	Subject + Auxiliary Verb + Complement + Verb to be	1
	<p>... they have ... loving mourners be(en)...</p> <p>(sonnet 132, line 1-3)</p>	
4	Complement + Verb to be + Subject	1
	<p>... true a fool is love... (sonnet 57, line 13)</p>	
5	Complement + Subject + Auxiliary Verb + Verb to be	1
	<p>... slave...my sweet'st friend must be...(sonnet 133, line 4)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
6	Verb to be + Subject + Complement	2
	... is his cheek the map of days...(sonnet 68, line 1) ... is black beauty's successive hair...(sonnet 127, line 3)	
		รวม 9

3.1.3 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยค แบบที่ 4

โครงสร้างปกติ Subject + (Auxiliary Verb) + Linking Verb + Adjectival		
	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject + Adjectival + Linking Verb	1
	... poets better prove ...(sonnet 32, line 13)	
2	Subject + Auxiliary Verb + Adjectival + Linking Verb	1
	... it might unused stay...(sonnet 48, line 3)	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
3	Adjectival + Subject + Linking Verb	2
	<p>...less the show appear....(sonnet 102,line 2)</p> <p>...guilty of my faults they sweet self provo... (sonnet 151, line 4)</p>	
	รวม	4

3.1.4 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคแบบที่ 5

โครงสร้างปกติ Subject + Linking Verb + Complement

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject + Complement + Linking Verb	1
	... they mourners seem...(sonnet 127,line 10)	
2	Linking Verb + Subject + Complement	1
	... yet seemed it winter...(sonnet 98,line 13)	
	รวม	2

ตาราง 3 (ต่อ)

3.1.5 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยค แบบที่ 6

โครงสร้างปกติ Subject + (Auxiliary Verb) + Intransitive Verb

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Intransitive Verb + Subject	6
	<p>... runn[']st thou after...(sonnet 143,line9)</p> <p>... by verse distils your truth...(sonnet 54,line 14)</p> <p>... so long lives this ...(sonnet 18,line 14)</p> <p>... in my nature reigned all frailities... (sonnet 109,line 9-10)</p> <p>... then begins a journey ...(sonnet 27,line 3)</p> <p>... now stand you on the top...(sonnet 16,line 5)</p>	
2	Intransitive Verb + Subject + Auxiliary Verb	1
	<p>... suspect I may ...(sonnet 144,line 10)</p>	
3	Auxiliary Verb + Subject + Intransitive Verb	6

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
	<p>... might Idepart ... (sonnet 109, line 3)</p> <p>... doth beauty ...steal from his figure... (sonnet 104, line 9-10)</p> <p>... have I slept in your report... (sonnet 83, line 5)</p> <p>... thus do I pine... (sonnet 75, line 13)</p> <p>... must Ibow... (sonnet 120, line 3)</p> <p>... shall you pace forth... (sonnet 55, line 10)</p>	
	รวม	13

3.1.6 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยค แบบที่ 7

โครงสร้างปกติ Subject + (Auxiliary Verb) + Transitive Verb + Object

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject + Object + Transitive Verb	48
	<p>... thou none lov'st.. (sonnet 10, line 4)</p> <p>... eyes this cunning want... (sonnet 24, line 13)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างฉันทลักษณ์	ความถี่
	<p>... great princes' favourites their fair leaves spread...(sonnet 25,line 5)</p> <p>... thy sweet love ...such wealth brings... (sonnet 29,line 13)</p> <p>... which wounded bosoms fits...(sonnet 120,line 12)</p> <p>... thou my love receivest ...(sonnet 40,line 5)</p> <p>... if thou thyself deceivest...(sonnet 40,line 7)</p> <p>... as I all others...surmount...(sonnet 62, line 8)</p> <p>... which wondrous scope affords...(sonnet 105,line 12)</p> <p>... it no form delivers...(sonnet 113,line 5)</p> <p>... when it alternation finds...(sonnet 116, line 3)</p> <p>... we our palate urge...(sonnet 118,line 2)</p> <p>... when thou music play'st...(sonnet 128, line 1)</p> <p>... for they ..a thousand errors note... (sonnet 141,line 2)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างฉันทประ	ความดี
	<p>... a maid of Dian's this advantage took...</p> <p>(sonnet 153,line 2)</p>	
2	Subject + Object + Auxiliary Verb + Transitive Verb	15
	<p>... thou no form of thee hast left...(sonnet 9, line 6)</p> <p>... that churl death my bones with dust shall cover...(sonnet 32,line 2)</p> <p>... which time and thoughts so sweetly doth deceive...(sonnet 39,line 12)</p> <p>... whose shadow shadows doth make...(sonnet 43,line 5)</p> <p>... that sin...advantage should achieve... (sonnet 67,line 3)</p> <p>... for canker vice the sweetest buds doth love...(sonnet 70,line 7)</p> <p>... lest eyes...thy foul faults should find.. (sonnet 148,line 14)</p> <p>... which many legions of true hearts had warmed...(sonnet 154,line 6)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างประโยค	ความถี่
3	Subject + Auxiliary Verb + Object + Transitive Verb	28
	<p>... thou mightst my seat forbear...(sonnet 41, line 9)</p> <p>... but the defendant doth that plea deny ... (sonnet 46,line 7)</p> <p>... but you ... can every shadow lend...(sonnet 53,line 4)</p> <p>... the one doth shadow of your beauty show... (sonnet 53,line 10)</p> <p>... when wasteful war shall statues overturn... (sonnet 55,line 5)</p> <p>... you ...can nothing worthy prove...(sonnet 72,line 4)</p> <p>... you ...did painting need...(sonnet 83,line 1)</p> <p>... I will acquaintance strangle...(sonnet 89, line 8)</p> <p>... thy looks should nothing...tell...(sonnet 93, line 12)</p> <p>... that doth thy lays esteem...(sonnet 100,line 7)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
	<p>... not mine own fears...can yet the lease of my true love control...(sonnet 107,line 1-3)</p> <p>... the mortal moon hath her eclipse endured... (sonnet 107, line 5)</p> <p>... your love and pity doth the impression fill... (sonnet 112,line 1)</p> <p>... I should your great deserts repay...(sonnet 117,line 2)</p> <p>... her skill may time disgrace...(sonnet 126,line 7 - 8)</p> <p>... thy merit has hath my duty strongly knit... (sonnet 26,line 2)</p>	
4	Object + Subject + Transitive Verb	30
	<p>... my knowledge I derive...(sonnet 14,line 9)</p> <p>... time's furrows I behold...(sonnet 22,line 3)</p> <p>... their images I loved...(sonnet 31,line 13)</p> <p>... him for this my love no whit disdaineth... (sonnet 33,line 13)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างฉันทประ	ความถี่
	<p>... and you...we know...(sonnet 53,line 12)</p> <p>... mine own self-love ...I read...(sonnet 62, line 11)</p> <p>... him she stores...(sonnet 67,line 13)</p> <p>... this thou perceivest ...(sonnet 73,line 13)</p> <p>... all these I better ...(sonnet 91,line 8)</p> <p>... the lily I condemned for thy hand...(sonnet 99,line 6)</p> <p>... when first your eye I eyed...(sonnet 104,line 2)</p> <p>... this general evil they maintain...(sonnet 121, line 13)</p> <p>... thy registers and thee I defy...(sonnet 123, line 9)</p> <p>... thine eyes I love...(sonnet 132,line 1)</p> <p>... this branch she quenched in a cool...(sonnet 154,line 9)</p>	
5	Object + Subject + Auxiliary Verb + Transitive Verb	15
	<p>... theirs for their style I'll read...(sonnet 32, line 14)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... your sweet issue your sweet form should bear... (sonnet 13,line 8)</p> <p>... that time of year thou mayst in me behold... (sonnet 73,line 1)</p> <p>... what he owes thee thou thyself dost pay... (sonnet 79,line 14)</p> <p>... this silence for my sin thou did impute... (sonnet 83,line 9)</p> <p>... but sweet or color it had stolen ... (sonnet 99, line 14)</p> <p>... mine appetite I ...will grind...(sonnet 110, line 10)</p> <p>... the statue of thy beauty thou wilt take... (sonnet 134,line 9)</p>	
6	Object + Transitive Verb + Subject	9
	<p>... a woman's face...hast thou...(sonnet 20,line 1-2)</p> <p>... thee watch I...(sonnet 61,line 13)</p> <p>... no such roses see I in her cheeks...(sonnet 130,line 6)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
7	Object + Auxiliary Verb + Subject + Transitive Verb	9
	<p>... Full many a glorious morning have I seen... (sonnet 33,line 1)</p> <p>... no motion shall I know...(sonnet 51,line 8)</p> <p>... this learning mayst thou taste...(sonnet 77, line 4)</p> <p>The forward violet thus did I chide...(sonnet 99,line 1)</p> <p>... him have I lost...(sonnet 134,line 13)</p>	
8	Auxiliary Verb + Subject + Transitive Verb + Object	12
	<p>... so should that beauty...find no determination... (sonnet 13,line 5)</p> <p>... may I dare to boast...(sonnet 26,line 13)</p> <p>... then can I drown an eye...(sonnet 30,line 5)</p> <p>... so doth she abuse me...(sonnet 42,line 7)</p> <p>... do I ensconce me here...(sonnet 49,line 9)</p> <p>... did I frame my feeding...(sonnet 118,line 6)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างฉันทประ	ความถี่
9	Auxiliary Verb + Subject + Object + Transitive Verb	1
	... should the lines of life that life repair... (sonnet 16,line 9)	
10	Transitive Verb + Subject + Object	6
	... treasure thou some place...(sonnet 6,line 3) ... flatter I the swart-complexioned night... (sonnet 28,line 11) ... and take you my oblation ..(sonnet 125,line 10) ... compare thou thine own state...(sonnet 142, line 3)	
		รวม 167

ตาราง 3 (ต่อ)

3.1.7 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคแบบที่ 8

โครงสร้างปกติ Subject + (Auxiliary Verb) + Transitive Verb +
Indirect Object + Direct Object

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject + Indirect Object + Auxiliary Verb + Direct Object + Transitive Verb	1
	...whilst that this shadow doth such substance give...(sonnet 37,line 10)	
2	Subject + Indirect Object + Direct Object + Auxiliary Verb + Transitive Verb	1
	... mine eye my heart thy picture's right would bar...(sonnet 46,line 3)	
	รวม	2

ตาราง 3 (ต่อ)

3.1.8 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคชนิดที่ 9

โครงสร้างปกติ	Subject + (Auxiliary Verb) + Transitive Verb + Direct Object + Objective Complement (Noun)	}
	Adjective	
	Pronoun	
	Adverb (of place)	
	uninflected	
	Present Participle	
	Past Participle	
	Prepositional phrase	
	Infinitive Phrase	

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Subject + Auxiliary Verb + Transitive Verb + Adjective + Direct Object	1
	... thy image should keep open my heavy eyelids... (sonnet 61, line 1-2)	
2	Subject + Auxiliary Verb + Transitive Verb + Past Participle + Direct Object	1

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
	... I have seen defaced by Time's fell hand the rich proud cost... (sonnet 64, line 1-2)	
3	Direct Object + Subject + Transitive Verb + Objective Complement	1
	... only my plague...I count my gain...(sonnet 141, line 13)	
4	Direct Object + Subject + Transitive Verb + Past Participle	1
	... lofty tree I see down-razed...(sonnet 64, line 3)	
5	Direct Object + Subject + Auxiliary Verb + Transitive Verb + Pronoun	1
	... and that fresh blood...thou mayst call thine... (sonnet 11, line 3 - 4)	

ตาราง 3 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
6	Objective Complement + Direct Object + Subject + Transitive Verb	1
	... nothing this wide universe I call...(sonnet 109,line 13)	
		รวม 6

3.2 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ

	การผันแปรในการเรียงคำของประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ	ความถี่
1	Question Word + Verb + Subject (for Question Word + Auxiliary Verb + Subject + Verb)	5
	<p>... why hear'st thou music sadly? (sonnet 8,line 1)</p> <p>... why lov'st thou...? (sonnet 8,line 3)</p> <p>... why write I ...? (sonnet 76,line 5)</p> <p>... why dost thou to mine eyes...? (sonnet 137, line 6)</p> <p>... what means the world...? (sonnet 148,line 6)</p>	

ตาราง 3 (ต่อ)

	ลักษณะการผันแปรในการเรียงคำของประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ	ความถี่
2	Question Word + Object + Auxiliary Verb + Subject + Verb (for Question Word + Auxiliary Verb + Subject + Verb + Object)	1
	How thy worth ...may I sing...? (sonnet 39,line 1)	
3	Question Word (subject) + Object + Auxiliary Verb + Verb (for Question Word + Auxiliary Verb + Verb + Object)	1
	... who his spoil of beauty can forbid? (sonnet 65, line 12)	
4	Question Word + Auxiliary Verb + Verb + Subject (for Question Word + Auxiliary Verb + Subject + Verb)	1
	... what shall be thy amends...? (sonnet 101,line 1)	1
5	Question Word + Verb to be + Complement + Subject (for Question Word + Verb to be + Subject + Complement)	
	... why are frailer spies...? (sonnet 121,line 7)	

ตาราง 3 (ต่อ)

	ลักษณะการผันแปรในการเรียงคำของประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ	ความถี่
6	Question word + Verb + not + Subject (for Question Word + Auxiliary Verb + Subject + not + Verb)	1
	... wherefore say not I...? (sonnet 138, line 10)	
7	Question Word + Verb + Subject + not (for Question word + Auxiliary Verb + Subject + not + Verb)	1
	... wherefore says she not...? (sonnet 138, line 9)	
8	Question Word + Auxiliary Verb + not + Subject + Verb (for Question Word + Auxiliary Verb + Subject + not + Verb)	1
	... wherefore do not you ...make war...?(sonnet 16, line 1-2)	
9	Question Word (subject) + Verb + not + Object (for Question Word + Auxiliary Verb + not + Verb + Object)	1

ตาราง 3 (ต่อ)

	ลักษณะการผันแปรในการเรียงคำของประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ	ความถี่
	... who knows not conscience is born ...? (sonnet 151, line 2)	
	รวม	13

3.3 แสดงความผันแปรในการเรียงคำของประโยคปฏิเสธ

	ลักษณะการผันแปรในการเรียงคำของประโยคปฏิเสธ	ความถี่
1	<p>Subject + Transitive Verb + Not + Object (for Subject + Auxiliary + Not + Transitive Verb + Object)</p> <p>... no man...cures not the disgrace...(sonnet 34, line 7 - 8)</p> <p>... it alter not love's sole effect...(sonnet 36, line 7)</p> <p>... his rider loved not speed...(sonnet 50, line 8)</p> <p>... eternal love...weighs not the dust ... (sonnet 108, line 9-10)</p> <p>... it fears not policy...(sonnet 124, line 9)</p>	10

ตาราง 3 (ต่อ)

	ลักษณะการผันแปรในการเรียงคำของประโยคปฏิเสธ	ความถี่
2	Subject + Transitive Verb + Object + Not (for Subject + Auxiliary Verb + Not + Transitive Verb + Object) ... I love thee not...(sonnet 149,line 1) ... yet I know it not...(sonnet 92,line 14)	2
3	Object + Auxiliary Verb + Subject + Not + Transitive Verb (for Subject + Auxiliary Verb + Not + Transitive Verb + Object)	1
	... thee have I not locked...(sonnet 48,line 9)	
4	Object + Subject + Auxiliary Verb + Not + Transitive Verb (for Subject + Auxiliary Verb + Not + Transitive Verb + Object)	1
	... your memory death cannot take...(sonnet 81,line 3)	

ตาราง 3 (ต่อ)

	ลักษณะการผันแปรในการเรียงคำของประโยคปฏิเสธ	ความถี่
5	Subject + Intransitive Verb + Not (for Subject + Auxiliary Verb + Not + Intransitive Verb)	1
	... sparkling stars twire not...(sonnet 28,line 12)	
6	Subject + Not + Auxiliary Verb + Intransitive Verb (Subject + Auxiliary Verb + Not + Intransitive Verb)	1
	... thou not ...canst move...(sonnet 47,line 11)	
7	Verb to be + Subject + not + Adjective (for Subject + Verb to be + not + Adjective)	1
	... yet am I not free...(sonnet 134,line 14)	
8	Adverb + Verb to be + Subject + not (for Subject + Verb to be + not + Adverb)	1
	... so is it not...(sonnet 21,line 1)	
		รวม 18

2. ผลการศึกษาความผันแปร ของการเรียงคำในระดับวลี

ในการศึกษาคำนี้ ได้ศึกษาครอบคลุมความผันแปรในการเรียงคำของวลีที่ประกอบด้วย คำหลัก 8 ชนิด ดังนี้คือ

Noun

Verb

Adjective

Adverb

Infinitive

Present Participle

Gerund

Past Participle

ซึ่งจะได้อภิปรายตามลำดับ ดังนี้

2.1 ความผันแปรของการเรียงคำในระดับวลี ซึ่งมี Noun เป็นคำหลัก จากการศึกษพบว่า โครงสร้างผันแปรที่ปรากฏมี 9 ลักษณะ คือ

2.1.1 Noun + Modifier (Adjective) ปรากฏ 26 ครั้ง

(ในการศึกษาคำนี้ ถือว่า Past Participle ซึ่งใช้หน้าหน้า Noun เป็น Adjective ประเภทหนึ่งด้วย)

2.1.2 Modifier (Prepositional Phrase) + Noun ปรากฏ 4 ครั้ง

2.1.3 Modifier (Past Participial Phrase) + Noun ปรากฏ 1 ครั้ง

- 2.I.4 Noun + (Verb + Object) + Modifier (Prepositional Phrase)
ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.I.5 Noun + (Verb + Object) + Modifier (Relative Clause)
ปรากฏ 4 ครั้ง
- 2.I.6 Noun + (Verb + Object) + Modifier (Noun Clause in Apposition)
ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.I.7 Noun + (Verb + Complement) + Modifier (Relative Clause)
ปรากฏ 9 ครั้ง
- 2.I.8 Noun + (Verb/Verb + Adverbial) + Modifier (Relative Clause)
ปรากฏ 5 ครั้ง
- 2.I.9 Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject + Verb) + Noun
ปรากฏ 2 ครั้ง
- รวมจำนวนการปรากฏทั้งสิ้น 53 ครั้ง
- 2.2 ความผันแปรในการเรียงระดับวลี ซึ่งมี Verb เป็นคำหลัก
โครงสร้างผันแปรที่ปรากฏทั้งหมดมี 12 ชนิดคือ
- 2.2.1 Modifier (Adverb) + Verb ปรากฏ 20 ครั้ง
- 2.2.2 Modifier (Prepositional Phrase) + Verb ปรากฏ 70 ครั้ง
- 2.2.3 Modifier (Noun Phrase Adjectival) + Verb + (Object)
ปรากฏ 1 ครั้ง
- 2.2.4 Modifier (Adverb) + Verb + (Object) ปรากฏ 4 ครั้ง
- 2.2.5 Modifier (Prepositional Phrase) + Verb + (Object) ปรากฏ 39 ครั้ง
- 2.2.6 Modifier (Adverb) + (Subject) + Verb ปรากฏ 4 ครั้ง
- 2.2.7 Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject) + Verb ปรากฏ 43 ครั้ง
- 2.2.8 Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject) + Verb + (Object)
ปรากฏ 23 ครั้ง

2.2.9 Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject) + Verb +
(Complement) ปรากฏ 4 ครั้ง

2.2.10 Verb + Modifier (Prepositional Phrase) + Object
ปรากฏ 15 ครั้ง

2.2.11 Auxiliary Verb + Modifier (Prepositional Phrase) + Verb
ปรากฏ 4 ครั้ง

2.2.12 Auxiliary Verb + Modifier (Prepositional Phrase) +
Auxiliary Verb + Verb ปรากฏ 2 ครั้ง

รวมทั้งหมด 229 ครั้ง

2.3 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Adjective เป็นคำหลัก
พบว่า ลักษณะผันแปรมี 4 ประเภท คือ

2.3.1 Modifier (Prepositional Phrase) + Adjective ปรากฏ 6 ครั้ง

2.3.2 Modifier (Prepositional phrase) + (Verb to be) + Adjective
ปรากฏ 2 ครั้ง

2.3.3 Modifier (Infinitive phrase) + (Subject + Verb to be) +
Adjective ปรากฏ 1 ครั้ง

2.3.4 Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject + Verb + Object) +
Adjective ปรากฏ 1 ครั้ง

รวมจำนวนการปรากฏของลักษณะผันแปรทั้งสิ้น 10 ครั้ง

2.4 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Adverb เป็นหลัก
ลักษณะผันแปรที่ปรากฏมี 2 ประเภท คือ

2.4.1 Modifier (Prepositional Phrase) + Adverb ปรากฏ 1 ครั้ง

2.4.2 Modifier (Prepositional Phrase) + (Verb) + Adverb
ปรากฏ 1 ครั้ง

รวมจำนวนการปรากฏของลักษณะผันแปรทั้งสิ้น 2 ครั้ง

2.5 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Infinitive เป็นคำหลัก
ลักษณะผันแปรที่ปรากฏมี 5 ประเภท คือ

- 2.5.1 Modifier (Adverb) + Infinitive ปรากฏ 2 ครั้ง
 2.5.2 Object + Infinitive ปรากฏ 12 ครั้ง
 2.5.3 Complement + Infinitive ปรากฏ 2 ครั้ง
 2.5.4 Modifier (Prepositional Phrase) + Infinitive ปรากฏ 5 ครั้ง
 2.5.5 Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject + Verb) +
 Infinitive ปรากฏ 1 ครั้ง
 รวมการปรากฏของโครงสร้างผันแปร 22 ครั้ง

2.6 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Present Participle เป็นคำหลัก
พบว่าโครงสร้างผันแปร มี 6 ประเภท คือ

- 2.6.1 Modifier (Adverb) + Present Participle ปรากฏ 1 ครั้ง
 2.6.2 Modifier (Prepositional Phrase) + Present Participle
 ปรากฏ 3 ครั้ง
 2.6.3 Object + Present Participle ปรากฏ 6 ครั้ง
 2.6.4 Modifier (Prepositional Phrase) + Present Participle +
 (Object) ปรากฏ 2 ครั้ง
 2.6.5 Present Participle + Modifier (Prepositional Phrase) +
 (Object) ปรากฏ 2 ครั้ง
 2.6.6 Object + (Adjective Clause) + Present Participle
 ปรากฏ 1 ครั้ง

รวมทั้งหมด 15 ครั้ง

2.7 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี เป็นคำหลัก
พบว่าลักษณะผันแปรมีเพียง 1 ประเภท คือ

2.7.I Object + Gerund

ปรากฏ 1 ครั้ง

รวม 1 ครั้ง

2.8 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Part Participle เป็นคำหลัก พบว่าโครงสร้างผันแปรมี 3 ประเภท คือ

2.8.I Modifier (Prepositional Phrase) + Past Participle

ปรากฏ 20 ครั้ง

2.8.2 Complement + Past Participle

ปรากฏ 1 ครั้ง

2.8.3 Modifier (Adverb) + Past Participle ปรากฏ 1 ครั้ง

รวมจำนวนการปรากฏโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 22 ครั้ง

รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี มีปรากฏในตารางต่อไปนี้

อนึ่ง ในการเสนอข้อมูลตัวอย่างเกี่ยวกับความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี มีเงื่อนไขดังนี้ คือ ในกรณีที่คำหลักและส่วนขยายซึ่งมีตำแหน่งผันแปร อยู่ติดกัน จะขีดเส้นใต้เฉพาะส่วนขยายเท่านั้น แต่ในกรณีที่คำหลักและส่วนขยายมาแยกออกจากกัน โดยมี parts of speech อื่น ๆ มาคั่น จะขีดเส้นใต้ทั้งคำหลักและส่วนขยาย ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบว่า ส่วนใดเป็นคำหลัก ส่วนใดเป็นส่วนขยาย และส่วนใดเป็นสิ่งที่มาคั่น

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้

→ หมายถึง โครงสร้างที่ถูกต้อง

ตาราง 4 แสดงความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี

ความผันแปรของการเรียงคำในระดับวลี ซึ่งมี Noun เป็นคำหลัก

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
I	Noun + Modifier (Adjective) → Modifier + Noun	26
	<p>... duty <u>so great</u> ... (sonnet 26, line 5)</p> <p>... things <u>past</u> ... (sonnet 30, line 9)</p> <p>... things <u>removed</u> ... (sonnet 31, line 8)</p> <p>... compounds <u>strange</u> ... (sonnet 76, line 4)</p> <p>... color <u>fixed</u> ... (sonnet 101, line 4)</p> <p>... maladies <u>unseen</u> ... (sonnet 118, line 3)</p> <p>... a joy <u>proposed</u> ... (sonnet 129, line 12)</p> <p>... roses <u>damasked</u> ... (sonnet 130, line 5)</p> <p>... heat <u>perpetual</u> ... (sonnet 154, line 10)</p> <p>... men <u>diseased</u>... (sonnet 154, line 12)</p>	
2	Modifier (Prepositional Phrase) + Noun → Noun Modifier	4
	<p>... <u>to my purpose</u> nothing ... (sonnet 20, line 12)</p> <p>... <u>in winged speed</u> no motion ... (sonnet 51, line 8)</p> <p>... <u>of this book</u> this learning ... (sonnet 77, line 4)</p> <p>... <u>on the finger of a throned queen</u> the basest jewel... (sonnet 96, line 5 - 6)</p>	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
3	Modifier (Past participial Phrase) + Noun → Noun + Modifier	1
	... <u>defaced by Time's fell hand</u> the rich proud sonst...(sonnet 64, line 1 - 2)	
4	<u>Noun</u> + (Verb + Object) + <u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> → <u>Noun + Modifier</u> + (Verb + Object)	1
	... <u>truth</u> needs no color <u>with his fixed color</u> ... (sonnet 101, line 6)	
5	<u>Noun</u> + (Verb + Object) + <u>Modifier (Relative Clause)</u> → <u>Noun + Modifier</u> + (Verb + Object)	4
	... <u>thou</u> bear'st love to any <u>who art unprovident</u> <u>for</u> ...(sonnet 10, line 1 - 2) ... <u>thought</u> kills me <u>that I am not thought</u> ...(sonnet 44, line 9) ... <u>the bloody spur</u> cannot provoke him on <u>that</u> ... <u>anger thrusts into his hide</u> ...(sonnet 50, line 9 - 10)	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างขั้นแรก	ความถี่
	<p>... <u>beauty hold a plea whose action is no stronger</u></p> <p>...(sonnet 65, line 3 - 4)</p>	
6	<p><u>Noun + (Verb + Object) + Modifier (Noun Clause in Apposition)</u>..., <u>Noun + Modifier + (Verb + Object)</u></p>	1
	<p>... <u>this miracle have might that my love may still shine</u> ... (sonnet 65, line 13 - 14)</p>	
7	<p><u>Noun + (Verb + Complement) + Modifier (Relative Clause)</u></p> <p>→ <u>Noun + Modifier + (Verb + Complement)</u></p>	3
	<p>... <u>you are blessed whose worthiness gives scope</u>...</p> <p>(sonnet 52, line 13 - 14)</p> <p>... <u>love is not love which alters when</u> ... (sonnet 116, line 2 - 3)</p> <p>... <u>desire is death which physic did except</u>...</p> <p>(sonnet 147, line 8)</p>	

ตาราง 4(ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
8	<u>Noun</u> + (Verb/Verb + Adverbial) + <u>Modifier (Relative Clause)</u> Noun + Modifier + (Verb/Verb + Adverbial)	3
	<p>... <u>thou dost breathe that pour'st thine own sweet</u> ... (sonnet 38, line 2 - 3)</p> <p>... <u>I return in happy plight that am debarred....</u> (sonnet 28, line 1 - 2)</p> <p>... <u>all the rest (are) forgot for which he toiled...</u> (sonnet 25, line 12)</p>	
9	<u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> + (Subject + Verb) + Noun _____ (Subject + Verb +) <u>Noun + Modifier</u>	2
	<p>... <u>of eyes' falsehood</u> thou hast forged <u>hooks</u> ... (sonnet 137, line 7)</p> <p>... <u>of thy beauty</u> I do make <u>question...</u> (sonnet 12, line 9)</p>	
		รวม 53

ตาราง 4 (ต่อ)

4.2 ความผันแปรของการเรียงคำในระดับวลี ซึ่งมี Verb เป็นคำหลัก

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Modifier (Adverb) + Verb \longrightarrow Verb + Modifier	20
	<p>... <u>well</u> shows ... (sonnet 40, line 13)</p> <p>... <u>most</u> breathes ... (sonnet 81, line 14)</p> <p>... <u>thither</u> hied ... (sonnet 153, line 12)</p> <p>... <u>here</u> live ... (sonnet 13, line 2)</p> <p>... <u>well</u> denote ... (sonnet 148, line 7)</p> <p>... <u>well</u> may keep ... (sonnet 9, line 7)</p> <p>... <u>sweetly</u> doth deceive ... (sonnet 39, line 12)</p> <p>... <u>most</u> do show ... (sonnet 94, line 2)</p> <p>... <u>before</u> have writ ... (sonnet 115, line 1)</p> <p>... <u>straight</u> will halt ... (sonnet 89, line 3)</p>	
2	Modifier (Prepositional Phrase) + Verb \longrightarrow Verb + Modifier	70
	<p>... <u>by time</u> decrease ... (sonnet 1, line 3)</p> <p>... <u>among the wastes of time</u> must go ... (sonnet 12, line 10)</p> <p>... <u>in thy breast</u> doth lie ... (sonnet 22, line 7)</p> <p>... <u>with me</u> remain ... (sonnet 36, line 3)</p> <p>... <u>as plants increase</u> ... (sonnet 15, line 5)</p> <p>... <u>at height</u> decrease ... (sonnet 15, line 7)</p>	

ตาราง 4(ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... <u>on you tend</u> ... (sonnet 53, line 2)</p> <p>... <u>by feeding</u> is allayed ... (sonnet 56, line 3)</p> <p>... <u>'twixt a miser and his wealth</u> is found ... (sonnet 75, line 4)</p> <p>... <u>of our old acquaintance</u> tell ... (sonnet 89, line 12)</p> <p>... <u>in the onset</u> come ... (sonnet 90, line 11)</p> <p>... <u>with base infection</u> meet ... (sonnet 94, line 11)</p> <p>... <u>in thee</u> are seen ... (sonnet 96, line 7)</p> <p>... <u>in myself</u> respect ... (sonnet 149, line 9)</p> <p>... <u>in summer's front</u> doth sing ... (sonnet 102, line 7)</p>	
3	Modifier (Noun Phrase Adjectival) + Verb → Verb + Modifier	1
	<p>... <u>every hour</u> survey ... (sonnet 52, line 3)</p>	
4	Modifier (Adverb) + Verb + (Object) → Verb + (Object) + <u>Modifier</u>	4
	<p>... <u>much</u> enrich thy book ... (sonnet 77, line 14)</p> <p>... <u>as well</u> beseem thy heart ... (sonnet 132, line 10)</p>	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... <u>elsewhere</u> might dart their injuries ... (sonnet 139, line 12)</p> <p>... <u>longer</u> murseth the disease ... (sonnet 147, line 2)</p>	
5	<p>Modifier (Prepositional Phrase) + Verb +(Object) → Verb + (Object) + Modifier</p>	39
	<p>... <u>in thee</u> calls back the lovely April ... (sonnet 3, line 10)</p> <p>... <u>with old woes</u> wail my dear time's waste ... (sonnet 30, line 4)</p> <p>... <u>for love</u> shall excuse my jade ... (sonnet 51, line 12)</p> <p>... <u>with his presence</u> grace impiety ... (sonnet 67, line 2)</p> <p>... <u>to his subject</u> lends not small glory ... (sonnet 84, line 6)</p> <p>... <u>in abundance</u> addeth to his store ... (sonnet 135, line 10)</p> <p>... <u>to razed oblivion</u> yeild his part ... (sonnet 122, line 7)</p>	

ตาราง 4(ค๑)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... <u>in fresh numbers</u> number all your graces ... (sonnet 17, line 6)</p> <p>... <u>in manners</u> holds her ... (sonnet 85, line 1)</p> <p>... <u>in losing me</u> shalt win much glory ... (sonnet 88, line 8)</p>	
6	<p><u>Modifier (Adverb) + (Subject) + Verb</u> → (Subject) + <u>Verb + Modifier</u></p>	4
	<p>... when <u>most</u> I <u>wink</u> ... (sonnet 43, line 1)</p> <p>... which <u>heavily</u> he <u>answers</u> ... (sonnet 50, line 11)</p> <p>... yet <u>well</u> I <u>know</u> ... (sonnet 130, line 9)</p> <p>... for <u>well</u> thou <u>know'st</u> ... (sonnet 131, line 3)</p>	
7	<p><u>Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject) + Verb</u> → (Subject) + <u>Verb + Modifier</u></p>	43
	<p>... <u>to unseeing eyes</u> thy shade <u>shines</u> so ... (sonnet 43, line 8)</p> <p>... <u>Betwixt mine eye and heart</u> a league <u>is</u> took ... (sonnet 47, line 1)</p> <p>... <u>with my love's picture</u> then my eye <u>doth feast</u> ... (sonnet 47, line 5)</p>	

ตาราง 4(ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... <u>by some instinct</u> the wretch <u>did know</u> ;...(sonnet 50, line 7)</p> <p>... <u>to times in hope</u> my verse <u>shall stand</u> ...(sonnet 60, line 13)</p> <p>... <u>for restful death</u> I <u>cry</u> ...(sonnet 66, line 1)</p> <p>... <u>of all men's pride</u> I <u>boast</u> ...(sonnet 91, line 12)</p> <p>... <u>in this change</u> my invention <u>is spent</u> ...(sonnet 105, line 11)</p> <p>... <u>by self-example</u> thou <u>mayst be denied</u> ...(sonnet 142, line 14)</p> <p>... <u>to this false plague</u> they <u>are now transferred</u>(sonnet 137, line 14)</p>	
8	<p><u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> + (Subject) + <u>Verb</u> + .(Object) → (Subject) + <u>Verb</u> + (Object) + <u>Modifier</u></p>	23
	<p>... <u>in the orient</u> when the gracious light lift up his burning head ...(sonnet 7, line 1 - 2)</p> <p>... <u>to thee</u> I send this ambassage ...(sonnet 26, line 3)</p> <p><u>When</u> <u>to the sessions of sweet silent thought</u> I <u>summon</u> <u>up</u> remembrance ...(sonnet 30, line 1 - 2)</p>	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... <u>in our two loves</u> there <u>is</u> but one respect...</p> <p>(sonnet 36, line 5)</p> <p>... if <u>for my love</u> thou <u>receivest</u> my love (...)</p> <p>(sonnet 40, line 5)</p> <p>... <u>to leave poor me</u> thou <u>hast</u> the strenght of laws ... (sonnet 49, line 13)</p> <p>... <u>in other works</u> thou dost but <u>mend</u> the style...</p> <p>(sonnet 78, line 11)</p> <p>... when <u>in the least of them</u> my life <u>hath</u> end ...</p> <p>(sonnet 92, line 6)</p> <p>... <u>against myself</u> I'll <u>vow</u> debate ... (sonnet 89, line 13)</p> <p>... <u>in so profound</u> abysm I <u>throw</u> all care ... (sonnet 112, line 9)</p> <p>... <u>with others</u> thou shouldst not <u>abhor</u> my state...</p> <p>(sonnet 150, line 12)</p>	
9	<p><u>Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject) + <u>Verb</u> + (Complement)</u> → (Subject) + <u>Verb</u> + (Complement) + <u>Modifier</u></p>	4
	<p>... and <u>in themselves</u> their pride <u>lie</u> buried ...</p> <p>(sonnet 25, line 7)</p>	

ตาราง 4(ต่อ)

	โครงสร้างฉันทัพ	ความถี่
	<p>... <u>in it</u> thou <u>art</u> my all ... (sonnet 109, line 14)</p> <p>... <u>in nothing</u> thou <u>art</u> black ... (sonnet 131, line 13)</p> <p>... though <u>in thy store's account</u> I <u>must be</u> one... (sonnet 136, line 10)</p>	
10	<p>Verb + Modifier (Prepositional Phrase) + Object →</p> <p><u>Verb</u> + (Object) + <u>Modifier</u></p>	15
	<p>... receivest <u>with pleasure</u> thine annoy ... (sonnet 8, line 4)</p> <p>... may keep <u>by children's eyes</u> her husband's shape ... (sonnet 9, line 7 - 8)</p> <p>... and ... lay <u>on me</u> this cross ... (sonnet 42, line 12)</p> <p>... borrowed <u>from this holy fire of love</u> a dateless lively heat ... (sonnet 153, line 5 - 6)</p> <p>... laid <u>by his side</u> his heart - inflaming brand ... (sonnet 154, line 2)</p>	
11	<p><u>Auxiliary Verb</u> + <u>Modifier</u> (Prepositional Phrase) + Verb →</p> <p>(Auxiliary Verb) + <u>Verb</u> + <u>Modifier</u></p>	4
	<p>... is <u>from the book of honour</u> razed ... (sonnet 25, line 11)</p>	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างต้นแปร	ความถี่
	<p>... were <u>by my unkindness</u> shaken ... (sonnet 120, line 5)</p> <p>... shall <u>above that idle rank</u> remain ... (sonnet 122, line 3)</p> <p>... hast <u>by waning</u> grown ... (sonnet 126, line 3)</p>	
12	<p>Auxiliary Verb + <u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> + Auxiliary Verb + <u>Verb</u> → (Auxiliary Verb + Auxiliary Verb) + <u>Verb + Modifier</u></p>	2
	<p>... must <u>from you</u> be took ... (sonnet 75, line 12)</p> <p>... would <u>by ill</u> be cured ... (sonnet 118, line 12)</p>	
	รวม	229

ความต้นแปรของการเรียงคำในระดับาวดี ซึ่งมี Adjective
เป็นคำหลัก

	โครงสร้างต้นแปร	ความถี่
1	<p><u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> + Adjective → Adjective + Modifier</p>	6
	<p>... <u>to thy sweet self</u> too cruel ... (sonnet 1, line 8)</p> <p>... <u>to thyself</u> kind-hearted ... (sonnet 10, line 12)</p>	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างต้นแปร	ความถี่
	<p>... <u>in them</u> still green ... (sonnet 63, line 14)</p> <p>... <u>to the summer</u> sweet ... (sonnet 94, line 9)</p> <p>... <u>to none</u> alive ... (sonnet 112, line 7)</p> <p>... <u>to base touches</u> prone ... (sonnet 141, line 6)</p>	
2	<p><u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> + (Verb to be) + <u>Adjective</u> → (Verb to be) + <u>Adjective</u> + <u>Modifier</u></p>	2
	<p>... <u>for myself</u> art so <u>unprovident</u> ... (sonnet 10, line 2)</p> <p>... <u>to me</u> art ... nothing <u>strange</u> ... (sonnet 123, line 3)</p>	
3	<p><u>Modifier (Infinitive Phrase)</u> + (Subject + Verb to be) + <u>Adjective</u> → (Subject + Verb to be) + <u>Adjective</u> + <u>Modifier</u></p>	1
	<p>... <u>to say they err</u> I dare not be so <u>bold</u> ... (sonnet 131, line 7)</p>	
4	<p><u>Modifier (Prepositional Phrase)</u> + (Subject + Verb + Object Object) + <u>Adjective</u> → (Subject + Verb + Object) + <u>Adjective</u> + <u>Modifier</u></p>	1

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างฉันทะ	ความถี่
	... <u>with tears</u> thou keep'st me <u>blind</u> ... (sonnet 148, line 14)	
	รวม	/10

4.4 ความฉันทะของการเรียงคำในระดับวลี ซึ่งมี Adverb เป็นคำหลัก

	โครงสร้างฉันทะ	ความถี่
1	Modifier (Prepositional Phrase) + Adverb → Adverb + Modifier	1
	... <u>from hate</u> away ... (sonnet 145, line 13)	
2	Modifier (Prepositional Phrase) + (Verb) + Adverb → (Verb) + Adverb + Modifier	1
	... <u>from heaven to hell</u> is flown <u>away</u> ... (sonnet 145, line 12)	
	รวม	2

4.5 ความผันแปรของการเรียงคำในระคัมวลี ซึ่งมี Infinitive
เป็นคำหลัก

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Modifier (Adverb) + Infinitive → Infinitive + Modifier	2
	<p>... <u>aloft</u> to fly ... (sonnet 78, line 6)</p> <p>... <u>anew</u> to greet ... (sonnet 145, line 8)</p>	
2	Object + Infinitive → Infinitive + Object	12
	<p>... <u>that beauteous roof</u> to ruinate ... (sonnet 1, line 7)</p> <p>... <u>each trifle under truest bars</u> to thrust ... (sonnet 48, line 2)</p> <p>... <u>yourself</u> to pardon ... (sonnet 58, line 12)</p> <p>... <u>your epitaph</u> to make ... (sonnet 81, line 1)</p> <p>... <u>my deeds</u> to cross ... (sonnet 90, line 2)</p> <p>... <u>chaste life</u> to keep ... (sonnet 154, line 3)</p>	
3	Complement + Infinitive → Infinitive + Complement	2
	<p>... <u>thy poor drudge</u> to be ... (sonnet 151, line 11)</p> <p>... <u>thy proud heart's slave and vassal wretch</u> to be ... (sonnet 141, line 12)</p>	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
4	Modifier (Prepositional Phrase) + Infinitive → Infinitive + Modifier	5
	<p>... <u>into my deeds</u> to pry ... (sonnet 61, line 6)</p> <p>... <u>with vilest worms</u> to dwell ... (sonnet 71, line 4)</p> <p>... <u>of your graces and your gifts</u> to tell ... (sonnet 103, line 12)</p> <p>... <u>with the remover</u> to move ... (sonnet 116, line 4)</p> <p>... <u>upon your dearest love</u> to call ... (sonnet 117, line 3)</p>	
5	Modifier (Prepositional Phrase) + (Subject + Verb) + <u>Infinitive</u> → (Subject + Verb) + <u>Infinitive + Modifier</u>	1
	<p>... <u>against thyself</u> thou stick'st not <u>to conspire</u>... (sonnet 10, line 6)</p>	
		รวม 22

4.6 ความผันแปรของการเรียงคำในระกบวลี ซึ่งมี Present Participle
เป็นคำหลัก

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Modifier (Adverb) + Present Participle → Present Participle + Modifier	1
	... <u>wherewith</u> being crowned ... (sonnet 60, line 6)	
2	Modifier (Prepositional Phrase) + Present Participle → Present Participle + Modifier	3
	... <u>upon misprision</u> growing ... (sonnet 87, line 11) ... <u>from thee</u> going ... (sonnet 51, line 13) ... <u>of perfect'st love</u> being made ... (sonnet 51, line 10)	
3	Object + Present Participle → Present Participle + Object	6
	... <u>thy own worth</u> not knowing ... (sonnet 87, line 9) ... <u>myself</u> corrupting ... (sonnet 35, line 7) ... <u>you</u> prefiguring ... (sonnet 106, line 10)	

ตาราง 4(ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
4	Modifier (Prepositional Phrase) + Present Participle + (Object) → <u>Present Participle</u> + (Object) + <u>Modifier</u>	2
	<p>... <u>against thy reasons</u> making no defence ... (sonnet 89, line 4)</p> <p>... <u>to thy sweet will</u> making addition ... (sonnet 135, line 4)</p>	
5	Present Participle + Modifier (Prepositional Phrase) + Object → <u>Present Participle</u> + (Object) + <u>Modifier</u>	2
	<p>... kissing <u>with golden face</u> the green meadows ... (sonnet 33, line 3)</p> <p>... serving <u>with looks</u> his sacred majesty ... (sonnet 7, line 4)</p>	
6	<u>Object</u> + (Adjective Clause) + <u>Present Participle</u> → <u>Present Participle</u> + <u>Object</u> + (Adjective Clause)	1
	<p>... <u>me</u>, to whom thou gav'st it, <u>mistaking</u> ... (sonnet 87, line 10)</p>	
		รวม 15

4.7 ความผันแปรของการเรียงคำในระดับวลี ซึ่งมี Gerund เป็นคำหลัก

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Object + Gerund → Gerund + Object	1
	... after <u>new love</u> bearing ... (sonnet 152, line 4)	
	รวม	1

4.8 ความผันแปรของการเรียงคำในระดับวลี ซึ่งมี Past Participle
/ เป็นคำหลัก

	โครงสร้างผันแปร	ความถี่
1	Modifier (Prepositional Phrase) + Past Participle → Past Participle + Modifier	20
	... <u>of small worth</u> held ... (sonnet 2, line 4)	
	... <u>by unions</u> married ... (sonnet 8, line 6)	
	... <u>with Nature's own hand</u> painted ... (sonnet 20, line 1)	
	... <u>after a thousand victories</u> once foiled ... (sonnet 25, line 10)	
	... <u>with travel</u> tired ... (sonnet 27, line 2)	
	... <u>of earth and water</u> wrought ... (sonnet 44, line 11)	

ตาราง 4 (ต่อ)

	โครงสร้างต้นแบบ	ความถี่
	<p>... <u>with flowers</u> gathered ... (sonnet 124, line 4)</p> <p>... <u>in their gazing</u> spent ... (sonnet 125, line 8)</p> <p>... <u>on purpose</u> laid ... (sonnet 129, line 8)</p> <p>... <u>at random from the truth</u> vainly expressed... (sonnet 147, line 12)</p>	
2	Complement + Past Participle Past Participle + Complement	1
	<p>... <u>a beggar</u> born ... (sonnet 66, line 2)</p>	
3	Modifier (Adverb) + Past Participle Past Participle + Modifier	1
	<p>... <u>there</u> bred ... (sonnet 108, line 13)</p>	
	รวม	22

ผลการศึกษาระคำในประโยค

ในการศึกษาระคำ ได้ยึดหลัก 2 ประการ คือหนึ่งศึกษาจาก parallel ของข้อความ ซึ่งการละคำดังกล่าวอาจทำความเข้าใจยาก สับสนต่อการทำความเข้าใจ เนื้อความในประโยค สองการละคำดังกล่าวเป็นการละที่ผิดหลักไวยากรณ์ เช่น การละประธาน เป็นต้น

การเสนอผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่หนึ่งเป็นการเสนอผลการศึกษาระคำในระคำคำ ตอนที่สองเป็นผลของการละคำในระคำวลี

1. การละคำในระคำคำ

จากการศึกษาพบว่า คำที่ถูกละ มี 15 ชนิด คือ

1.1 Subject Pronoun	ปรากฏ	2	ครั้ง
1.2 Object Pronoun	ปรากฏ	2	ครั้ง
1.3 Finite Verb	ปรากฏ	14	ครั้ง
1.4 Auxiliary Verb	ปรากฏ	8	ครั้ง
1.5 Preposition	ปรากฏ	7	ครั้ง
1.6 Relative Pronoun	ปรากฏ	3	ครั้ง
1.7 Definite Article	ปรากฏ	4	ครั้ง
1.8 Indefinite Article	ปรากฏ	5	ครั้ง
1.9 Adjective	ปรากฏ	1	ครั้ง
1.10 Possessive Adjective	ปรากฏ	1	ครั้ง
1.11 Adverb	ปรากฏ	3	ครั้ง
1.12 Present Participle	ปรากฏ	1	ครั้ง
1.13 Co-ordinating Conjunction	ปรากฏ	41	ครั้ง
1.14 Subordinating Conjunction	ปรากฏ	20	ครั้ง

1.15 Expletive "There"

ปรากฏ 1 ครั้ง

รวมทั้งหมด 113 ครั้ง

ชนิดของคำที่ถูกละสูงสุด คือ Co-ordinating Conjunction มีจำนวน 41 ครั้ง
รองลงมาได้แก่ Sub-ordinating Conjunction จำนวน 20 ครั้ง และอันดับที่ 3
ได้แก่ Finite Verb มีจำนวน 14 ครั้ง

หากแบ่งประเภท Co-ordinating Conjunction ออกตามชนิดของสิ่งที่
เชื่อม จะพบว่า Co-ordinating Conjunction ชนิดที่ทำหน้าที่เชื่อมประโยค
มีจำนวนครั้งของการถูกละสูงสุดคือ 15 ครั้ง รองลงมาได้แก่ Co-ordinating
Conjunction ที่เชื่อม Verb Phrase มีจำนวน 10 ครั้ง ดังรายละเอียดตาม
ตารางข้างล่างนี้

ตาราง 5 แสดงการละคำในระดั้มคำ

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
1.	Subject Pronoun		2
	... Who's so dumb that (....) cannot write ...(sonnet 38, line 7)	he	
	... if (....) not lives in disgrace ... (sonnet 127, line 8)	it	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
2	Object Pronoun		2
	<p>...but Time decays (....) ? (sonnet 65, line 8)</p> <p>...I find (....) true... (sonnet 119, line 9)</p>	<p>them</p> <p>it</p>	
3	Finite Verb		14
	<p>...and all (....) in war with Time...(sonnet 15, line 13)</p> <p>...thy love's use(....) their treasure... (sonnet 20, line 14)</p> <p>...and silver fountains (....) mud ... (sonnet 35, line 2)</p> <p>...and nights (....) bright days...(sonnet 43, line 14)</p> <p>...my heart's right (....) thine inward love ... (sonnet 46, line 14)</p> <p>...and my joy (....) behind ... (sonnet 50, line 14)</p> <p>...but you (....) like none...(sonnet 53, line 14)</p>	<p>are</p> <p>is</p> <p>have</p> <p>are</p> <p>is</p> <p>lies</p> <p>are</p>	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
	<p>...nor (....) gates so strong... (sonnet 65, line 8)</p> <p>...and all they (....) foul...(sonnet 132, line 14)</p> <p>...beauty (....)no pencil to lay... (sonnet 101, line 7)</p> <p>...thy dear virtue (....) hate...(sonnet 142, line 1)</p> <p>...the worser spirit (....) a woman... (sonnet 144, line 4)</p> <p>...that a several plot (....) the world's common place...(sonnet 137, line 10)</p> <p>...and she (....) with me...(sonnet 138, line 13)</p>	<p>are</p> <p>are</p> <p>needs</p> <p>is</p> <p>is</p> <p>is</p> <p>lies</p>	
4	Auxiliary Verb		8
	<p>...your true rights (....) be termed... (sonnet 17, line 11)</p> <p>...for which he toiled (...) forget... (sonnet 25, line 12)</p> <p>...and (....) dignified therein...(sonnet 101, line 4)</p>	<p>should</p> <p>are</p> <p>art</p>	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
	<p>...day (....) oppressed by night...(sonnet 28, line 4)</p> <p>...nor (....) thou honor me...(sonnet 36, line 11)</p> <p>...the pain (....) be mine...(sonnet 38, line 14)</p> <p>...the just pleasure (....) lost...(sonnet 121, line 3)</p> <p>...and beauty (....) slandered with...(sonnet 127, line 4)</p>	<p>is</p> <p>may</p> <p>shall</p> <p>is</p> <p>is</p>	
5	Preposition		7
	<p>...remembrance (....) what it was...(sonnet 5, line 12)</p> <p>...make war (....) a mightier way...(sonnet 16, line 1-2)</p> <p>...show thee (....) me...(sonnet 43, line 14)</p> <p>...I would be brought (....) where thou... (sonnet 44, line 3-4)</p> <p>...as soon as think (....) the place...(sonnet 44, line 8)</p> <p>...pays it (....) thee again...(sonnet 79, line 8)</p>	<p>of</p> <p>if</p> <p>to</p> <p>to</p> <p>of</p> <p>to</p>	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
		to	
6	Relative Pronoun		3
	<p>...she lends to those (....) are free...(sonnet 4, line 4)</p> <p>...thou dost review the part (....) was consecrate... (sonnet 74, line 6)</p> <p>...sue a friend (....) came debtor...(sonnet 143, line 11)</p>	<p>who</p> <p>that</p> <p>who</p>	
7	Definite Article		4
	<p>... (....) sweetest bud...(sonnet 35, line 4)</p> <p>...in (....) dark...(sonnet 43, line 4)</p> <p>... (....) thought that I am wrought...(sonnet 44 line 9)</p> <p>...they see (....) return of love...(sonnet 56, line 12)</p>	<p>the</p> <p>the</p> <p>the</p> <p>the</p>	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกกละ	คำที่ถูกกละ	ความถี่
8	Indefinite Article		5
	<p>...we desire (....) increase...(sonnet 1, line 1)</p> <p>...I will keep so chary as (...) nurse... (sonnet 22, line 12)</p> <p>...I love thee in such (...) sort...(sonnet 36, line 13)</p> <p>...and like (....) unlettered clerk...(sonnet 85, line 6)</p> <p>...my life hath (....)end...(sonnet 92, line 6)</p>	<p>an</p> <p>a</p> <p>a</p> <p>an</p> <p>an</p>	
9	Adjective		1
	...none else (...) to me...(sonnet 112, line 7)	alive	
10	Possessive Adjective		1
	...past (....) prime...(sonnet 12, line 3)	its	
11	Adverb		3
	<p>...so (....) gazed on now...(sonnet 2, line 3)</p> <p>....none knows well (....) to shun...(sonnet 129, line 13)</p>	<p>much</p> <p>enough</p>	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
	...both being (....) from me ...(sonnet 144, line 11)	away	
12	Present Participle		1
	...both (....) friends to each...(sonnet 144, line 11)	being	
13(A)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม Question Word)		1
	...how (....) what acceptance audit canst thou leave?... (sonnet 4, line 11-12)	and	
13(B)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม sentence)		15
	...I never saw a goddess go, (....) my mistress when she walks...(sonnet 130, line 11-12)	but	
	...I have lost him, (...) thou hast...(sonnet 134, line 13)	and	
	...be fed within, (....) be rich no more...(sonnet 146, line 12)	and	
	...What is your substance, (...) where of are you...? (sonnet 53, line 1)	and	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
	...	and	
13(C)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม nominal ซึ่งทำหน้าที่เป็น subject)		2
	... (....) my wits nor my five senses... (sonnet 141, line 9)	neither	
	... (....) he nor that affable ghost...(sonnet 86, line 9)	neither	
13(D)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม nominal ซึ่งทำหน้าที่เป็น Object and Complement)		9
	...thou hast a woman's face (....) a man in hue...(sonnet 20, line 2-7)	and	
	...is my verse so barren of new pride (....) so far from variation...(sonnet 76,line 1-2)	and	
	...was summer's time (....) the teeming autumn... (sonnet 97, line 5-6)	and	
	...give them thy fingers (...) me thy lips... (sonnet 128, line 14)	and	

ตาราง 5(ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกระ	คำที่ถูกระ	ความถี่
13 (E)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม Verb Phrase)		10
	<p>... treasure some place (...) make some vail... (sonnet 6, line 4)</p> <p>... they draw..(...) know not the heart... (sonnet 24, line 14)</p> <p>... sold cheap...(...) made old offenses... (sonnet 110, line 3-4)</p> <p>... holds her in chase (...) cries to catch... (sonnet 143, line 5-6)</p> <p>... I boast of all..(...) wretched in this... (sonnet 91, line 12-13)</p>	<p>and</p> <p>but</p> <p>and</p> <p>and</p> <p>but</p>	
13 (G)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม Adverb Clause)		1
	<p>.... when thou play' st music (...) when thou gently sway' st...(sonnet 128, line 1-3)</p>	and	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
13 (H)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม Past Participial Phrase)		1
	... girded up in sheaves(...) borne on the bier...(sonnet 12, line 7-8)	and	
13 (I)	Co-ordinating Conjunction (เชื่อม Adjective Clause)		1
	... which die for goodness(...) who have lived for ...(sonnet 124, line 14)	and	
14	Subordinating Conjunction		20
	... we desire increase...(...) that beauty might never die...(sonnet 1, line 1-2)	so	
	... which,(...) used, lives to be... (sonnet 4, line 14)	if	
	... were it not(...) thy sour leisure... (sonnet 39, line 10)	that	
	... is in my love and hate (...) that I... (sonnet 35, line 12-13)	so	

ตาราง 5 (ต่อ)

	ชนิดของคำที่ถูกละ	คำที่ถูกละ	ความถี่
	... doth dwell within that pen (...) that some small glory..(sonnet 84, line 5-6)	so	
15	Expletive "There"		1
	... (....) is no need of posting...(sonnet 51 line 4)	there	
		รวม	116

2. การละคำในระกัับวลี

จากการศึกษาพบว่า สิ่งถูกละในระกัับวลี มี 15 ประเภท คือ

2.1	Noun Phrase (Subject)	ปรากฏ	1 ครั้ง
2.2	Subject + Finite Verb	ปรากฏ	3 ครั้ง
2.3	Subject + Auxiliary Verb	ปรากฏ	6 ครั้ง
2.4	Subject + Auxiliary Verb + Finite Verb	ปรากฏ	1 ครั้ง
2.5	Subject + Auxiliary Verb + Finite Verb + Object	ปรากฏ	1 ครั้ง
2.6	Subordinating Conjunction + Subject + Auxiliary Verb	ปรากฏ	1 ครั้ง
2.7	Subordinating Conjunction + Subject	ปรากฏ	1 ครั้ง
2.8	Auxiliary Verb + Finite Verb	ปรากฏ	5 ครั้ง
2.9	Auxiliary Verb + Auxiliary Verb	ปรากฏ	1 ครั้ง
2.10	Auxiliary Verb + Finite Verb + Object	ปรากฏ	1 ครั้ง

2.11	There is + Co-ordinating Conjunction	ปรากฏ	1	ครั้ง
2.12	Finite Verb + Adverb	ปรากฏ	1	ครั้ง
2.13	Finite Verb + Adjective	ปรากฏ	1	ครั้ง
2.14	Infinitive	ปรากฏ	1	ครั้ง
2.15	Object + Preposition	ปรากฏ	1	ครั้ง

จำนวนครั้งของการละคำในระกับลี มีทั้งสิ้น 26 ครั้ง จำนวนครั้งของ
 การละ Subject + Auxiliary Verb มีสูงที่สุดคือ 6 ครั้ง รองลงมาได้แก่
 การละ Auxiliary Verb + Finite Verb มีจำนวน 5 ครั้ง อันที่ 3 ได้แก่
 การละ Subject + Finite Verb มีจำนวน 3 ครั้ง ดังรายละเอียดตามตาราง
 ข้างล่างนี้

ตาราง 6 แสดงการละคำในระกับลี

	ชนิดและหน้าที่	สิ่งที่ถูกละ	ความถี่
1	Noun Phrase (Subject)		1
	... and (...) having climbed ... (sonnet 7, line 5)	the gracious light	
2	Subject + Finite Verb		3
	... before (...) a proposed joy... (sonnet 129, line 12)	it is	
	... though (...) a seperable spite... (sonnet 36, line 6)	it is	

ตาราง 6 (ต่อ)

	ชนิดและหน้าที่	สิ่งที่ถูกละ	ความถี่
	... to say that (...) within thine... (sonnet 2, line 7)	they are	
3	Subject + Auxiliary Verb		6
	...till then (...) not show my head... (sonnet 26, line 14) ...what dark days (...) seen! (sonnet 97, line 3) ...as soon as (...) think the place... (sonnet 44, line 11) ...but that (...) wrought of ... (sonnet 44, line 11) ...nor (...) think the bitterness... (sonnet 57, line 7) ...or (...) suppose your affairs... (sonnet 57, line 10)	I dare I have it can I am dare I dare I	
4	Subject + Auxiliary Verb + Finite Verb		1
	...though (...) my lover's life...(sonnet 63, line 12)	he shall cut	

ตาราง 6 (ต่อ)

	ชนิดและหน้าที่	สิ่งที่ถูกกระทำ	ความถี่
5	Subject + Auxiliary Verb + Finite Verb + Object		1
	...how (....) ? (sonnet 4, line 11)	canst thou leave it	
6	Subordinating Conjunction + Subject + Auxiliary Verb		1
	... (....) forgot upon your dearest love.. (sonnet 117, line 3)	that I have	
7	Subordinating Conjunction + Subject		1
	...who is is fond (...) will be...(sonnet 3, line 7)	that he	
8	Auxiliary Verb + Finite Verb		5
	... as tender nurse (...) her babe...(sonnet 22, line 12)	will keep	
	... as thine (...) in me...(sonnet 22, line 7)	doth live	
	...my heart (...) mine eye the freedom... (sonnet 46, line 4)	would bar	

ตาราง 6 (ต่อ)

	ชนิดและหน้าที่	สิ่งที่ถูกละ	ความถี่
	<p>... and he (...) green in them...(sonnet 63, line 14)</p> <p>... I (...) more worthy...(sonnet 150, line 14)</p>	<p>will be</p> <p>were</p>	
9	Auxiliary Verb + Auxiliary Verb		1
	<p>... then (....) tendered the humble salve... (sonnet 120, line 11-12)</p>	might have	
10	Auxiliary Verb + Finite Verb + Object		1
	<p>... thy dial (...) how thy minutes...(sonnet 77, line 2)</p>	<p>will show</p> <p>thee</p>	
11	There is + Co-ordinating Conjunction		1
	<p>Since (....) brass, nor stone...(sonnet 65, line 1)</p>	<p>there is</p> <p>neither</p>	
12	Finite Verb + Adverb		1

ตาราง 6(ต่อ)

	ชนิดและหน้าที่	สิ่งที่ถูกละ	ความถี่

	... I am still with them and they (...) with thee...(sonnet 47, line 12)	are still	
13	Finite Verb + Adjective		1

	... you like none, none(.....) you... (sonnet 53, line 14)	is like	
14	Infinitive		1

	... better to be vile than(....) esteemed ...(sonnet 122, line 1)	to be	
15	Object + Preposition		1

	... and rid (...) my pain...(sonnet 139, line 14)	me of	
		รวม	26

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ในขนบเน็ตของ เซ็คสเปียร์กับไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบัน ซึ่งได้แก่ ความผิดแปลกทางลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาค ความผันแปรทางวากยสัมพันธ์ และการละคำ
2. เพื่อศึกษาความถี่ของลักษณะความแตกต่างทางไวยากรณ์เหล่านั้น

วิธีดำเนินการศึกษา

ใช้ขนบเน็ต จำนวน 154 บท ของเซ็คสเปียร์จากหนังสือ Shakespeare: The Complete Works. Harcourt, Brace and Company. 1952 p. 1595 -

ในการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. ทาวจวิภาคที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน
 - 1.1 รวบรวมวจวิภาคที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน
 - 1.2 จำแนกออกเป็นหมวดหมู่ตามชนิดของวจวิภาค
2. ทาวจวิภาคที่ทำหน้าที่ผิดแปลกไปจากปัจจุบัน โดยยึดกฎที่ว่าค้ำยหน้าที่ของวจวิภาค จากหนังสือ A Practical English Grammar โดยทอมสันและมาร์ทีเน็ตเป็นหลัก
 - 2.1 จำแนกวจวิภาคออกตามชนิด และหน้าที่ที่ผันแปร
 - 2.2 บันทึกและนับความถี่ของวจวิภาคเหล่านั้น

3. หาประโยคบอกเล่า คำถาม คำถามปฏิเสธ และประโยคปฏิเสธที่มีการเรียงลำดับคำในประโยค แตกต่างไปจากปกติ โดยยึดกฎที่ว่าด้วยการเรียงลำดับในระดับประโยคจากหนังสือ *An Introductory English Grammar* โดยสตีเจเบอร์ก์ เป็นหลัก

3.1 จำแนกประโยคที่มีโครงสร้างผิดแปลกไปจากปกติ ออกตามชนิดของประโยคคือ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำถามปฏิเสธ และประโยคปฏิเสธ

3.2 จำแนกประโยคบอกเล่าที่มีโครงสร้างแตกต่างไปจากปัจจุบันออกเป็น 9 ชนิด ตามการรวบรวมของสตีเจเบอร์ก์

3.3 บันทึกและนับความถี่ของประโยคที่มีโครงสร้างผันแปรทั้งกล่าว

4. ทาวลีที่มีการเรียงเรียงคำผิดไปจากปกติ โดยใช้แบบแผน การวางตำแหน่งส่วนขยาย ส่วนสมบูรณ์ และกรรมของคำหลักในวลีจากหนังสือ *The Structure of American English* โดย ฟรานซิส และหนังสือ *An Introductory English Grammar* โดยสตีเจเบอร์ก์ เป็นหลัก

4.1 จำแนกวลีที่มีการเรียงเรียงคำผิดไปจากปกติตามชนิดของคำหลักในวลีนั้น ๆ

4.2 บันทึกและนับความถี่ วลีที่มีความผันแปรในการเรียงลำดับคำทั้งกล่าว

5. หาคำ หรือวลีที่ถูกละในประโยค

5.1 จำแนกคำและวลีที่ถูกละออกตามชนิดและหน้าที่

5.2 บันทึกและนับความถี่ คำและวลีที่ถูกละทั้งกล่าว

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ผลการศึกษาความผิดแผกทางลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาค ผลการศึกษาความผันแปรทางวากยสัมพันธ์ ซึ่งได้แก่ ความผันแปรในการเรียงคำในระดับประโยคและความผันแปรในการเรียงคำในระดับวลี และผลการศึกษาการละคำในประโยค

1. ผลการศึกษาความผิดแผกทางลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาค

1.1 ความผิดแผกทางลักษณะของวจีวิภาค

1.1.1 Noun

คำนามที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน มี 6 คำ เช่น

even = evening

1.1.2 Pronoun

สรรพนามที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน ได้แก่

1. Subject Pronoun ของสรรพนามบุรุษที่ 2
ซึ่งใช้คำว่า "Thou"
 2. Object Pronoun ของสรรพนามบุรุษที่ 2
ซึ่งใช้คำว่า "Thee"
 3. Possessive Pronoun ของสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou"
ซึ่งใช้คำว่า "Thine"
 4. Reflexive Form ของ สรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou"
ซึ่งใช้คำว่า "Thyself"
- นอกจากนี้ยังพบว่า ในบางครั้งมีการใช้ Object Pronoun ของ สรรพนามบุรุษที่ 2 ในรูป "Ye" ด้วย

1.1.3 Verb

1. Finite Verb

จากการศึกษาพบว่า รูปกริยาแท้ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน ได้แก่ รูปกริยาแท้ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou" ซึ่งจะมีการเติม "st" หรือ "est" และรูปกริยาแท้ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และกับประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์ และคำนามที่นับไม่ได้ ซึ่งในบางครั้งจะมีการเติม "th" หรือ "eth" แทนที่จะเติม "s" หรือ "es" นอกจากนี้ยังพบว่า มีการนิยมใช้ Verb to do นำหน้ากริยาแท้ ไม่ว่ากริยาแท้จะอยู่ในรูป Present Tense หรือ Past Tense โดยกริยาแท้ดังกล่าวจะถูกเปลี่ยนรูปมาอยู่ในรูปภาคเติม

ส่วนกริยาแท้ในรูปปฏิเสธ มักมีการใช้รูป Verb + Not โดยที่กริยาแท้ดังกล่าวยังคงมีรูปสอดคล้องกับประธานเหมือนตอนที่อยู่ในประโยคนอกเลาทุกประการ

อนึ่งในการครั้งนี้พบว่า มีกริยาและสำนวนซึ่งมีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน 20 คำ เช่น *hie (= hurry)* และบางครั้งความแตกต่างดังกล่าวเกิดการใช้กริยารูป Fast Form แทน Past Participle เช่น *took (= taken)*

2. Auxiliary Verb

รูปกริยาช่วยที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน ได้แก่ รูปกริยาช่วยบางตัวที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou" ได้แก่ *do*st (=do), *did*st (=did), *hast* (=have), *had*st (=had), *wilt* (=will), *would*st (=would), *shalt* (=shall), *should*st (=should), *canst* (=can), *could*st (=could), *mayst* (=may), *might*st (=might) และ *need*'st (=need) และรูป Present ของ Verb to have กับ Verb to do ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ และกับประธานที่เป็นคำนามเอกพจน์ และคำนามที่นับไม่ได้ โดยใช้คำว่า "hath" และ "doth" ตามลำดับ

1.1.4 Adjective

Adjective ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน ได้แก่รูปของ Adjectiveต่อไปนี้

1. Possessive Adjective ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งใช้คำว่า "Mine" ในกรณีที่มีรูป Possessive Adjective ดังกล่าวนำหน้าคำนาม หรือ Adjective ที่ขยายนามที่ออกเสียงเป็นเสียงสระ เช่น *mine eye*
2. Possessive Adjective ที่ใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 "Thou"

ซึ่งใช้คำว่า "Thy" และ "Thine" แต่จะใช้ "Thine" เฉพาะในกรณีที่ Possessive Adjective นำหน้านาม หรือ Adjective ที่ขยายนามที่ออกเสียงเป็นเสียงสระ เช่น thy worst, thine ear เป็นต้น

3. Comparative และ Superlative Degree ของ Adjective ที่เป็นคำพยางค์เดียว ซึ่งมีการใช้ more และ most เช่น more keen, most dear เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมี Adjective ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน 8 คำ เช่น unperfect (=imperfect)

1.1.5 Adverb

Adverb ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบันมี 14 คำ เช่น nay (= no), like as (=like)

1.1.6 Conjunction

Conjunction ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบัน มี 12 คำ ประกอบด้วย Co - relative Conjunction 2 คำ และ Subordinating Conjunction 10 คำ เช่น or...or (=either...or), whenas (=when)

1.1.7 Preposition

Preposition ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบันมี 10 คำ เช่น in despite of (=in spite of)

1.1.8 Exclamation

Exclamation ที่มีรูปแตกต่างไปจากปัจจุบันมี 1 คำ คือ Lo (=look)

1.2 ความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค

จากการศึกษาพบว่า ความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาค มี 30 ชนิด จำนวนครั้งของความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาคมีทั้งสิ้น 80 ครั้ง ความผันแปรที่มีจำนวนการปรากฏสูงสุดคือการใช้ Adjective ทำหน้าที่เป็น Adverb เช่น

...how heavy do I journey...(sonnet 50, line 1) = heavily

รองลงมาได้แก่ การใช้ Object Pronoun เป็น Reflexive Pronoun

ปรากฏ 9 ครั้ง และอันดับที่ 3 คือการใช้ Adjective ทำหน้าที่เป็น Noun
ปรากฏ 8 ครั้ง และการใช้ Adjective ทำหน้าที่เป็น Verb ปรากฏ 8 ครั้ง

2. ผลของการศึกษาความผันแปรทางวากยสัมพันธ์

2.1 ความผันแปรในการเรียงคำในระดับประโยค

2.1.1 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคบอกเล่า

1. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 1 :

Subject + Verb to be + Adjectival

จากการศึกษาพบว่า ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 1 มี 7 ประเภท โครงสร้างผันแปรที่ปรากฏสูงสุดได้แก่

Subject + Adjectival + Verb to be ปรากฏ 10 ครั้ง เช่น

... no face so gracious is... (sonnet 7, line 11)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรรวมทั้งสิ้น 31 ครั้ง

2. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 2 :

Subject + Verb to be + Adverbial

จากการศึกษาพบว่า ไม่มีโครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดนี้ปรากฏในซอนเน็ตของเชคสเปียร์

3. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 3 :

Subject + Verb to be + Complement

จากการศึกษาพบว่า โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 3 มี 6 ประเภท โครงสร้างที่ปรากฏสูงสุดเท่ากัน มี 3 โครงสร้าง คือ

1. Subject + Complement + Verb to be ปรากฏ 2 ครั้ง เช่น

... my jewels trifles are ... (sonnet 48, line 5)

2. Subject + Complement + Auxiliary Verb +

Verb to be ปรากฏ 2 ครั้ง เช่น

... I one must be ... (sonnet 136, line 10)

3. Verb to be + Subject + Complement ปรากฏ 2 ครั้ง เช่น
 ... is his cheeks the map of days ... (sonnet 68, line 1)

รวมจำนวนการปรากฏทั้งหมด 9 ครั้ง

4. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 4 : Subject +
 Linking Verb + Adjective

โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 4 มี 3 ประเภท โครงสร้าง
 ที่ปรากฏสูงสุดคือ Subject + Adjective + Linking Verb ปรากฏ 2 ครั้ง เช่น

... poets better prove ... (sonnet 32, line 13)

รวมจำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปร ทั้งหมด 4 ครั้ง

5. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 5 : Subject +
 Linking Verb + Complement

พบว่า โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 5 มี 2 ประเภท
 มีจำนวนการปรากฏเท่ากัน คือประเภทละ 1 ครั้ง

5.1 Subject + Complement + Linking Verb

... they mourners soon... (sonnet 127, line 10)

5.2 Linking Verb + Subject + Complement

... yet seemed it winter ... (sonnet 98, line 13)

6. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 6 : Subject +
 Intransitive Verb

พบว่า โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 6 มี 3 ประเภท
 โครงสร้างที่ปรากฏสูงสุดมี 2 ประเภท คือ

6.1 Intransitive Verb + Subject ปรากฏ 6 ครั้ง เช่น

... runn'st thou after... (sonnet 143, line 9)

6.2 Auxiliary Verb + Subject + Intransitive Verb ปรากฏ 6 ครั้ง

... have I slept in your report... (sonnet 83, line 5)

รวมจำนวนทางปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งสิ้น 13 ครั้ง

7. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 7 : Subject +

Transitive Verb + Object

พบว่า โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 7 มี 11 ประเภท มีจำนวนการปรากฏทั้งหมด 176 ครั้ง โครงสร้างผันแปรที่ปรากฏสูงสุดคือ

Subject + Object + Transitive Verb ปรากฏ 48 ครั้ง เช่น

... thou none lov'st ... (sonnet 10, line 4)

... we our palate urge ... (sonnet 118, line 2)

8. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 8 : Subject + Verb +

Indirect Object + Direct Object

พบว่า โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 8 มี 2 ประเภท มีจำนวนการปรากฏเท่ากันคือ ปรากฏโครงสร้างละ 1 ครั้ง

8.1 Subject + Indirect Object + Auxiliary Verb + Direct Object + Verb

... whilst that this shadow doth substance give... (sonnet 37, line 10)

8.2 Subject + Indirect Object + Direct Object + Auxiliary Verb + Verb

... mine eye my heart thy picture's right would bar... (sonnet 46, line 3)

9. โครงสร้างปกติของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 9 ได้แก่

Subject + Verb + Object +

Objective Complement (Noun)

Adjective

Pronoun

Adverb (of place),
uninflected

Present Participle

Past Participle

Infinitive Phrase

with to be

โครงสร้างผันแปรของประโยคบอกเล่าชนิดที่ 9 มี 6 ประเภท ปรากฏ
ทั้งหมด 6 ครั้ง โดยปรากฏโครงสร้างละ 1 ครั้ง เช่น

Objective Complement+Direct Object + Subject + Verb

...nothing this wide universe I call...(sonnet 109, line 13)

2.1.2 ความผันแปรในการเรียงคำประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ

โครงสร้างผันแปรของประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธมี 9 ประเภท
ปรากฏทั้งหมด 13 ครั้ง โครงสร้างที่ปรากฏสูงสุดคือ

Question Word + Verb + Subject ปรากฏ 5 ครั้ง เช่น

...why hear'st thou music sadly? (sonnet 8, line 1)

2.1.3 ความผันแปรในการเรียงคำของประโยคปฏิเสธ

โครงสร้างผันแปรของประโยคปฏิเสธมี 9 ประเภท ปรากฏทั้งหมด
18 ครั้ง

โครงสร้างที่ปรากฏสูงสุดคือ Subject + Transitive Verb + Not +
Object ปรากฏ 10 ครั้ง เช่น

...his rider loved not speed...(sonnet 50, line 8)

2.2 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี

การนับโครงสร้างผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Noun, Verb,
Adjective, Adverb, Infinitive, Present Participle, Gerund และ
Past Participle เป็นคำหลัก ไต่ยัดคือเอาชนิดของส่วนขยายและตำแหน่งผันแปร
ในการขยายคำหลักนั้น ๆ เป็นเกณฑ์ อาทิ หากพบว่า Prepositional Phrase
และ Past Participial Phrase ขยายคำนามโดยมีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม
จะถือว่า โครงสร้างผันแปรมี 2 โครงสร้าง คือ Prepositional Phrase +Noun
และ Present Participial Phrase+ Noun แต่ในการสรุปผลการศึกษา จะ
ได้เสนอข้อสรุปเป็น 2 ลักษณะ คือ ในเบื้องต้นจะไล่กล่าวถึงจำนวนโครงสร้างผันแปร

ต่าง ๆ ทั้งที่ไต่กล่าวไว้ในตอนต้นทั้งหมด และถัดจากนั้นจะไต่จัดหมวดหมู่ส่วนขยายที่ปรากฏในตำแหน่งผันแปรที่เหมือนกัน เข้าไว้เป็นพวกเดียวกัน แล้วเสนอผลการสรุปในรูปของตำแหน่งผันแปรจากตัวอย่างตอนต้น จะสรุปได้ว่า มีโครงสร้างผันแปร 2 โครงสร้าง แต่ความผันแปรในการเรียงคำหรือตำแหน่งผันแปรของส่วนขยายมีเพียง 1 ประเภท คือ อยู่หน้าคำนาม เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อจะไต่ทำให้มองเห็นภาพรวมได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ตำแหน่งผันแปรของส่วนขยายคำหลักนั้น ๆ เมื่อสรุปโดยยึดเอาเฉพาะ position ของส่วนขยายเป็นเกณฑ์จะมีปรากฏในลักษณะใดบ้าง

อนึ่ง ในกรณีที่คำหลักใด ๆ สามารถมี Complement หรือ Object ได้ เมื่อ Object หรือ Complement ทั้งกล่าวมีตำแหน่งผันแปรเหมือนกันกับส่วนขยายของคำหลักนั้น ๆ ในการเสนอขอสรุปผลจะไม่เสนอผลรวมกันเป็นประเภทเดียวกัน แต่จะถือว่า ความผันแปร มี 2 ชนิด คือ Complement/Object ประเภทหนึ่ง และส่วนขยายอีกประเภทหนึ่ง

2.2.1 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลีซึ่งมี Noun เป็นคำหลัก

โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำระดับวลีซึ่งมี Noun เป็นคำหลักมี

9 ประเภท ส่วนขยายคำนามมี 5 ชนิด

Adjective

Prepositional Phrase

Past Participial Phrase

Noun Clause in Apposition

Relative Clause

ตำแหน่งผันแปรของส่วนขยายคำนาม สรุปได้ 4 ประเภท คือ

1. ส่วนขยายคำนามอยู่หน้าคำนามไต่แก่ Prepositional

และ Past Participial Phrase เช่น

... of this book this learning ... (sonnet 77, line 4)

... defaced by Time's fell hand the rich proud cost...

(sonnet 64, line 1-2)

2. ส่วนขยายอยู่หลังคำนาม ไต่แก่ Adjective เช่น

... duty so great ... (sonnet 26, line 5)

... heat perpetual ... (sonnet 154, line 10)

3. ส่วนขยายอยู่ห่างจากคำนามหลัก (ประธานในประโยค) เพราะถูกคั่นด้วย

Verb + Object, Verb + Complement หรือ Verb + Adverbial ไต่แก่

Prepositional Phrase, Relative Clause และ Noun Clause in Apposition

เช่น

... truth needs no color with his fixed color...

(sonnet 101, line 6)

... thought kills me that I am not thought ... (sonnet 44,

line 9)

... this miracle have might that my love may still shine...

(sonnet 65, line 13-14)

4. ส่วนขยายที่อยู่ห่างจากคำนามหลัก (กรรมในประโยค) เพราะถูกคั่นด้วย

Subject + Verb ไต่แก่ Prepositional Phrase เช่น

... of eyes' falsehood thou hast forged hooks...

(sonnet 137, line 7)

จำนวนปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 54 ครั้ง

2.2.2 ความผันแปรในการเรียงคำในระบวลี ซึ่งมี Verb เป็นคำหลัก

โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำในระบวลี ซึ่งมี Verb เป็นคำหลัก มี

12 ประเภท ส่วนขยาย Verb มี 3 ชนิด

Adverb

Prepositional Phrase

Noun Phrase Adjectival

ตำแหน่งผันแปรของส่วนขยาย Verb สรุปได้ 6 ประเภท คือ

1. ส่วนขยายอยู่หน้า Verb ไต่แก้ Adverb, Prepositional Phrase

และ Noun Phrase Adjectival

... thither hied ... (sonnet 153, line 12)... among the waste of time must go ... (sonnet 12, line 10)... every hour survey ... (sonnet 52, line 3)

2. ส่วนขยายอยู่หน้า Verb + (Object) ไต่แก้ Adverb และ

Prepositional Phrase เช่น

... much enrich thy book... (sonnet 77, line 14)... in manners holds her... (sonnet 85, line 1)

3. ส่วนขยายอยู่ระหว่าง Verb และ Object ไต่แก้

Prepositional Phrase เช่น

... receivest with pleasure thine annoy... (sonnet 8, line 4)

4. ส่วนขยายอยู่หน้า Verb เพราะถูกค้นคว้า Subject ไต่แก้

Adverb และ Prepositional Phrase เช่น

... when most I wink... (sonnet 43, line 1)... of all men's pride I boast... (sonnet 91, line 12)

5. ส่วนขยายอยู่หน้า Verb สิ่งประกอบควย Object/Complement

เพราะถูกค้นคว้า Subject ไต่แก้ Prepositional Phrase เช่น

... to thee I send this ambassage... (sonnet 26, line 3)... in themselves their pride lies buried... (sonnet 25, line 7)

6. ส่วนขยายอยู่หน้า Verb เพราะถูกคั่นด้วย Auxiliary Verb
 ไต่แก้ Propositional Phrase เช่น

... would by ill be cured...(sonnet 118, line 12)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 211 ครั้ง

2.2.3 การเรียงคำในระดับริบซึ่งมี Adjective เป็นคำหลัก มี 4
 ประเภท ส่วนขยาย Adjective มี 2 ชนิด

Propositional Phrase

Infinitive Phrase

ตำแหน่งของส่วนขยาย Adjective สรุปได้ 3 ประเภทคือ

1. อยู่หน้า Adjective ไต่แก้ Propositional phrase เช่น

... to the summer sweet ... (sonnet 94, line 9)

2. อยู่หน้า Adjective เพราะถูกคั่นด้วย Verb to be

ไต่แก้ Propositional Phrase เช่น

... for myself art so unprovident... (sonnet 10, line 12)

3. อยู่หน้า Adjective เพราะถูกคั่นด้วย Subject + Verb to be
 Subject + Verb + Object ไต่แก้ Infinitive Phrase และ
 Propositional Phrase เช่น

... to say they err I dare not be so bold... (sonnet 131, line 7)

... with tears thou keep'st me blind... (sonnet 148, line 14)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 10 ครั้ง

2.2.4 ความผันแปรในการเรียงคำระดับวลี ซึ่งมี Adverb เป็นคำหลัก
 โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำในระดับริบวลี ซึ่งมี Adverb เป็นคำหลัก
 มี 2 ประเภท ส่วนขยาย Adverb ไต่แก้ Propositional Phrase

ตำแหน่งผันแปรของส่วนขยาย Adverb สรุปได้ 2 ประเภท คือ

1. อยู่หน้า Adverb เช่น

...from hate away... (sonnet 145, line 13)

2. อยู่หน้า Adverb โดยมี Verb คั่น เช่น

...from heaven to hell is flown away... (sonnet 145, line 12)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 2 ครั้ง

2.2.5 ความผันแปรในการเรียงคำในระกิววลี ซึ่งมี Infinitive

เป็นหลัก

โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำระกิววลี ซึ่งมี Infinitive เป็น

คำหลัก มี 5 ประเภท ส่วนขยาย Infinitive มี 2 ชนิด ได้แก่

Prepositional Phrase

Adverb

กรรมและส่วนสมบุรณ์ของ Infinitive ได้แก่

Noun Phrase

Reflexive Pronoun

ตำแหน่งผันแปรของกรรม/ส่วนสมบุรณ์ และส่วนขยาย Infinitive

สรุปได้ 3 ประเภทคือ

1. กรรมและส่วนสมบุรณ์อยู่หน้า Infinitive

...that beauteous roof to ruinate... (sonnet 1, line 7)

...yourself to pardon... (sonnet 58, line 12)

...thy poor drudge to be... (sonnet 151, line 11)

2. ส่วนขยายอยู่หน้า Infinitive ได้แก่ Adverb และ

Prepositional Phrase เช่น

...aloft to fly... (sonnet 78, line 6)

...into my deeds to pry... (sonnet 61, line 6)

3. ส่วนขยายยู่หน้า Infinitive เพราะถูกค้นคว้า
 Subject + Verb ไต่แก Prepositional Phrase เช่น
 ... against thyself thou stick'st not to conspire...
 (sonnet 10, line 6)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 23 ครั้ง

2.2.6 ความผันแปรในการเรียงคำในระกัวลีซึ่งมี Present Participle
 เป็นหลัก

โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำในระกัวลีซึ่งมี Present Participle
 เป็นคำหลัก มี 6 ประเภท กรรมของ Present Participle ไต่แก

Noun Phrase

Object Pronoun

Reflexive Pronoun

Relative Clause

ส่วนขยายของ Present Participle ไต่แก

Adverb

Prepositional Phrase

ตำแหน่งผันแปรของกรรมและส่วนขยาย Present Participle สรุปได้

5 ประเภทคือ

1. กรรมยู่หน้า Present Participle เช่น
 ... myself corrupting... (sonnet 35, line 7)
 ... you prefiguring... (sonnet 106, line 10)
 ... thy own worth not knowing... (sonnet 87, line 9)
2. กรรมยู่หน้า Present Participle เพราะถูกค้นคว้า

Adjective Clause

... me, to whom thou gavest it, mistaking... (sonnet 87,
 line 10)

3. ส่วนขยายอยู่หน้า Present Participle ได้แก่ Verb
และ Prepositional Phrase เช่น

... wherewith being crowned...(sonnet 60, line 6)

... upon misprison growing...(sonnet 87, line 11)

4. ส่วนขยายอยู่หน้า Present Participle + (Object) ได้แก่
Prepositional Phrase

... to thy sweet will making addition(sonnet 135, line 4)

5. ส่วนขยายอยู่ระหว่าง Present Participle กับ
Object ได้แก่ Prepositional Phrase เช่น

... kissing with golden face the green meadows...

(sonnet 33, line ๑3)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมด 15 ครั้ง

2.2.7 ความผันแปรในการเรียงคำระกิบวลี ซึ่งมี Gerund เป็นหลัก

โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำระกิบวลี ซึ่งมี Gerund เป็นคำหลัก

มี 1 ประเภท

ตำแหน่งผันแปรของกรรมของ Gerund มี 1 ประเภทคือ

1. กรรมอยู่หน้า Gerund เช่น

... after new love bearing...(sonnet 152, line 4)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรมีเพียง 1 ครั้ง

2.2.8 ความผันแปรในการเรียงคำในระกิบวลี ซึ่งมี Past Participle
เป็นคำหลัก

โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำในระกิบวลี ซึ่งมี Past Participle
เป็นคำหลัก มี 3 ประเภท ส่วนขยายของ Past Participle ได้แก่

Prepositional Phrase

Adverb

ส่วนสมบุรณ์ของ Past Participle ไ้แก่

Noun

ตำแหน่งผันแปรของส่วนสมบุรณ์ และส่วนขยายของ Past Participle
สรุปได้ 2 ประเภท คือ

1. ส่วนสมบุรณ์อยู่หน้า Past Participle

... a beggar born ... (sonnet 66, line 2)

2. ส่วนขยายอยู่หน้า Past Participle ไ้แก่ Verb

และ Prepositional Phrase เช่น

... there bred ... (sonnet 108, line 13)

... of small worth held... (sonnet 2, line 4)

จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรทั้งหมดมี 22 ครั้ง

5. ผลของการศึกษาการละคำในประโยค

3.1 ผลของการละคำในระคับคำ

พบว่า คำที่ถูกละมี 15 ชนิด เช่น ละ Preposition

...I would be brought(...)where thou... (sonnet 44, line 3-4) คำที่ถูกละคือ "to"

จำนวนครั้งที่ถูกละรวมทั้งสิ้น 113 ครั้ง ชนิดของคำที่ถูกมากที่สุดคือ

Co-ordinating Conjunction ปรากฏ 41 ครั้ง

3.2 ผลของการละคำในระคับวลี

พบว่า การละคำในระคับวลีมี 15 ชนิด เช่น การละ Subject + Verb

... though (...a seperable spite... (sonnet 36, line 6) สิ่งที่ถูก

ถูกละคือ "it is"

จำนวนครั้งที่ถูกละ มีทั้งสิ้น 26 ครั้ง สิ่งที่ถูกละมากที่สุดคือ การละ

Subject + Auxiliary + Verb ปรากฏ 6 ครั้ง

จำนวนครั้งของการละคำทั้งในระคับและระคับวลี รวมทั้งสิ้น 139 ครั้ง

อภิปรายผล

ความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ในข้อเน็คของเช็คสเปียร์กับไวยากรณ์ปัจจุบันแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ

1. ความผิดแผกทางลักษณะ และหน้าที่ของวจีวิภาค

จากการศึกษาพบว่า จำนวนวจีวิภาคที่มีลักษณะแตกต่างไปจากปัจจุบัน ซึ่งได้แก่ Noun, Pronoun, Verb, Adjective, Adverb, Conjunction, Preposition และ Exclamation มีทั้งสิ้น 89 คำ ความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาคมีทั้งสิ้น 30 ประเภท มีจำนวนการปรากฏรวมแล้ว 80 ครั้ง

2. ความผันแปรทางวากยสัมพันธ์ ซึ่งประกอบด้วยความผันแปรในการเรียงคำในระคับประโยค และความผันแปรในการเรียงคำในระคับวลี

จากการศึกษาพบว่า ประโยคที่มีการเรียบเรียงคำผิดแผกไปจากปกติมี 56 ชนิด ประกอบด้วย ประโยคบอกเล่า 39 ชนิด ประโยคคำถาม และประโยคคำถามปฏิเสธ 9 ชนิด และประโยคปฏิเสธ 8 ชนิด จำนวนการปรากฏของประโยคผันแปรเหล่านี้มีทั้งสิ้น 256 ครั้ง ประกอบด้วยประโยคบอกเล่า 234 ครั้ง ประโยคคำถามและคำถามปฏิเสธ 13 ครั้ง และประโยคปฏิเสธ 18 ครั้ง เฉพาะประโยคบอกเล่าพบว่า โครงสร้างผันแปรที่มีจำนวนการปรากฏสูงสุดคือ โครงสร้างชนิดที่ 7 ซึ่งมีจำนวนการปรากฏ 167 ครั้ง ในแง่ของความผันแปรในการเรียงคำในระคับวลี พบว่า โครงสร้างผันแปรในการเรียงคำมีทั้งสิ้น 42 ชนิด ประกอบด้วยวลีซึ่งมี Noun เป็นคำหลัก 9 ชนิด วลีซึ่งมี Verb เป็นคำหลัก 12 ชนิด วลีซึ่งมี Adjective เป็นคำหลัก 4 ชนิด วลีซึ่งมี Adverb เป็นคำหลัก 2 ชนิด วลีซึ่งมี Infinitive เป็นคำหลัก 5 ชนิด วลีซึ่งมี Present Participle เป็นคำหลัก 6 ชนิด วลีซึ่งมี Gerund เป็นคำหลัก 1 ชนิด และวลีซึ่งมี Past Participle เป็นคำหลัก 3 ชนิด จำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรดังกล่าว รวมทั้งสิ้น 354 ครั้ง วลีซึ่งมี Verb เป็นคำหลัก มีจำนวนการปรากฏของโครงสร้างผันแปรสูงสุดคือ 229 ครั้ง ในจำนวน 229 ครั้ง โครงสร้างผันแปรชนิดที่ 2 Modifier (Prepositional Phrase) + Verb มีจำนวนการปรากฏสูงสุดคือ 70 ครั้ง

ผลของการศึกษานี้จึงสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ลีช (Leech, 1973 : 5 - 6) แชนแมน (Chatman, 1968 : 16) และบราวน์ และมิลส์เทด (Brown and Milstead, 1968 : 32 - 33) ซึ่งกล่าวว่า ภาษาของกวีนิพนธ์มักผิดเพี้ยนไปจาก

ปกติ และปัญหาที่สำคัญ คือการเรียงเรียงคำในประโยคให้ผิดแปลกไปจากธรรมดา ตลอดจนการวางตำแหน่งคำขยาย หรือสมบุรณ์ ซึ่งวางไว้สับสนผิดที่

3. การละคำในประโยค

ในแง่ของการละคำระดับคำ พบว่า คำที่ถูกละมี 15 ชนิด จำนวนครั้งของการละคำมีทั้งสิ้น 113 ครั้ง

คำที่ถูกละสูงสุดคือ Co - ordinating Conjunction ซึ่งถูกละ 41 ครั้ง ในแง่ของการละคำในระดับวลีพบว่า สิ่งที่ถูกละในระดับวลีมี 15 ชนิด จำนวนครั้งของการถูกละมีทั้งสิ้น 26 ครั้ง สิ่งที่ถูกละสูงสุดคือ Subject+Auxiliary Verb มีจำนวนการถูกละ 6 ครั้ง ผลของการศึกษาในเรื่องนี้สอดคล้องกับความคิดของแชทแมน (Chatman,

1968 : 16) ซึ่งกล่าวว่า ความยุ่งยากในการทำความเข้าใจวินิพนธ์ นอกเหนือจากการเรียงเรียงคำในประโยคให้ผิดแปลกไปจากปกติแล้ว ยังมีปัญหาการละคำในวินิพนธ์ ซึ่งนับเป็นสิ่งที่สะกັตความเข้าใจวินิพนธ์ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง

ความแตกต่างทางไวยากรณ์ทั้ง 3 ลักษณะ ซึ่งได้กล่าวไว้ในตอนต้น กล่าวได้ว่าเป็นปัญหาทางไวยากรณ์ที่ผู้เรียนสอนเนื้อของเชคสเปียร์ส่วนใหญ่ประสบ ปัญหาเหล่านี้คือก่นทอของการไม่สามารถทำความเข้าใจ เนื้อความ หรือความหมายของประโยคที่ปรากฏในสอนเนื้อได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ปัญหาเหล่านี้คือตัวบ่งชี้ความเข้าใจในการอ่านระดับ Comprehension ของผู้เรียน คำกล่าวนี้คงไม่เกินเลยไปนักหากดูจำนวนการปรากฏทั้งในค่านความแตกต่างทางลักษณะและหน้าที่ของวชิวิภาค การเรียงคำให้ผิดแปลกไปจากปกติทั้งในระดับประโยคและวลี ตลอดจนการละคำที่ปรากฏในสอนเนื้อของเชคสเปียร์ ดังนั้นในการเรียนการสอนสอนเนื้อของเชคสเปียร์ ผู้สอนจึงไม่ควรละเลย ท่อการให้ความสำคัญแก่ปัญหาเหล่านี้ เพราะปัญหาเหล่านี้ไม่เหมือนกับปัญหาทางค่านคำศัพท์ ปัญหาทางค่านคำศัพท์นั้นผู้เรียนเองพอ สามารถแก้ไขก้วยตนเองได้ก้วยการใช้ Dictionary เข้าช่วยในการค้นหาความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ แต่สำหรับปัญหาทางไวยากรณ์แล้ว คงไม่มี Dictionary เล่มใด จะช่วยผู้เรียนได้ เพราะจวบจนปัจจุบันนี้ เรายังไม่มี Dictionary ที่ว่าค้วยปัญหาทางไวยากรณ์ที่ปรากฏในวินิพนธ์เลย ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของผู้อสอนโดยตรง ที่จะท่งเอาใจใส่ คอยให้คำแนะนำ ตลอดจนชี้แนวทางแก่ผู้เรียน ในการแก้ปัญหาเหล่านี้ก้วยท่งเนื่องและจริงจัง

อนึ่งแม้ว่าผลของการศึกษาคั้งนี้ จะเป็นเพียงการรวบรวมปัญหาทางไวยากรณ์ที่ปรากฏเฉพาะในขอบเขตของเซคสเปียร์ แต่เชื่อว่าคงมีปัญหาในบางลักษณะที่เหมือนหรืออย่างน้อยมีความหมายคล้ายคลึงกับปัญหาทางไวยากรณ์ ซึ่งปรากฏในขอบเขตหรือผลงานทางกวีนิพนธ์ของกวีท่านอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นการสะดวกต่อผู้สอนในการนำปัญหาค้างกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการสอนกวีนิพนธ์อื่น ๆ ทั้งนี้ จึงหวังว่าผลของการศึกษาคั้งนี้นอกจากจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้สอนขอบเขตของเซคสเปียร์แล้ว คงจะอำนวยประโยชน์แก่ผู้สอนกวีนิพนธ์ของกวีท่านอื่น ๆ บ้างไม่มากนัก

ขอเสนอแนะ

ในการเรียนการสอนกวีนิพนธ์อังกฤษในปัจจุบัน ปัญหาที่สำคัญซึ่งผู้เรียนประสบคือการไม่สามารถทำความเข้าใจบทกวีนิพนธ์ที่ตนศึกษาได้ องค์ประกอบที่ทำให้สภาพเช่นนี้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน อาจมีอยู่หลายประการ แต่สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งคือ ปัญหาทางไวยากรณ์ เพราะในการเรียนภาษานั้นหากปราศจากความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้ว คงเป็นการยากลำบากที่จะเข้าใจความหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาในกวีนิพนธ์ ซึ่งมีความแตกต่างไปจากภาษาธรรมดา ในหลาย ๆ ลักษณะ

อย่างไรก็ตามปัญหาความล้มเหลวในการเรียนการสอนกวีนิพนธ์ยังมีอยู่ทางแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ หากผู้สอนได้ตระหนักถึงสาเหตุของปัญหา และเริ่มแก้ไขที่จุดต้นตอของปัญหา กล่าวคือ ในการเรียนการสอนกวีนิพนธ์ ผู้สอนควรจะได้เน้นในเรื่องของปัญหาทางไวยากรณ์ให้มากขึ้น หาวิธีการโน้มน้าวให้ผู้เรียนหันมาสนใจในปัญหาน้อย่างจริงจังพร้อม ๆ กับผู้สอนเองก็คอยให้คำแนะนำ ซึ่งแนวทางในการแก้ปัญหานั้น นอกจากนี้ ผู้สอนควรจะได้เสนอรูปแบบของปัญหาทางไวยากรณ์ที่ปรากฏในกวีนิพนธ์อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ให้ผู้เรียนได้ตระหนักและคุ้นเคยต่อการปรากฏของปัญหาทางไวยากรณ์เหล่านั้น (ซึ่งเชื่อว่า ผลของการศึกษาคั้งนี้ คงจะอำนวยประโยชน์ให้แก่ผู้สอนในแง่ที่บางความสมควร) เพราะการได้มีโอกาสสัมผัสปัญหาเหล่านั้นอย่างจริงจัง การได้มีโอกาสรับรู้ถึงการเกิดของปัญหาอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการได้มีโอกาสแก้ปัญหานั้นอย่างมีหลักเกณฑ์

จะช่วยให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับธรรมชาติของภาษากรีกมากขึ้น ความรู้สึกแปลกแยก (alienation) ที่เคยมีต่อกวีนิพนธ์จะคลายลง ผู้เรียนจะรู้สึกมีกำลังใจ และมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น ในการทำความเข้าใจกวีนิพนธ์ด้วยตนเอง เขาจะมองภาพของกวีนิพนธ์ในลักษณะของสิ่งที่เขาจะสามารถ "จับต้อง" ได้ ซึ่งคุณลักษณะทั้งกล่าวทั้งหมดจะเป็นบันไดขั้นสำคัญ และเป็นรากฐานอันมั่นคงในอันที่จะหนุนเสริม ให้ผู้เรียนสามารถก้าวย่างเข้าไปสู่สภาวะวรรณวิจักษณ์ในการศึกษากวีนิพนธ์ อันเป็นเป้าหมายที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งในการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

ข้อเสนอแนะสำหรับกรวิจัยต่อไป

1. ควรวิจัยผลงานร้อยกรองของกวีร่วมสมัยของเชคสเปียร์เพื่อดูว่าความแตกต่างทางไวยากรณ์ที่ปรากฏมีความแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไรบ้าง
2. ควรมีการวิจัยผลงานร้อยกรองของกวีที่อยู่คนละยุคสมัยกับเชคสเปียร์เพื่อดูว่า ลักษณะความแตกต่างทางไวยากรณ์ที่ปรากฏ มีความแตกต่างหรือเหมือนกันในแง่ใดบ้าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิ่งกาญจน์ นิลรัตน์ ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในโครงสร้างภาษาอังกฤษ
กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ ปรินญาทิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสาเมิตร 2516, 57 หน้า อัครสำเนา
- ฉลวย พรอมบุญ ปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดีอังกฤษในวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ปรินญาทิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาเมิตร 2516, 124 หน้า
อัครสำเนา
- ถาวร สุขงกช ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครู
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ของวิทยาลัยสามแห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ปรินญาทิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาเมิตร 2510, 166 หน้า
อัครสำเนา
- ปราณี ชนะชานันท์ การอ่านบทกวีนิพนธ์อังกฤษ ประเสริฐการพิมพ์ 2519,
79 หน้า
- พิมพ์พิชัย ทวยเจริญ การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต
ปีที่สอง วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาเมิตร ปทุมวัน ปรินญาทิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาเมิตร 2519, 94 หน้า อัครสำเนา
- มัทนี รัตนิน " ปัญหาการสอนวรรณคดีภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย " วารสาร
สภาการศึกษา 7 : 44 - 56 กุมภาพันธ์ 2514
- ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2523 ราชบัณฑิตยสถาน
1053 หน้า
- วลัย ศิลปกรรมพิเศษ " ปัญหาที่ผู้เรียนประสบ " ใน วิธีสอนกวีนิพนธ์อังกฤษ หน้า
2 - 3 สงขลา มงคลการพิมพ์ 2520

- สุธรรม ชาศะสิงห์ ความสัมพันธ์ของความเข้าใจโครงสร้าง (structure)
และความหมายของศัพท์ (Vocabulary) ภาษาอังกฤษ กับความสามารถใน
 การอ่านเอาความ (Reading Comprehension) ของนักเรียนชั้น
 ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
 ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสามิตร 2515, 70 หน้า
 อัดสำเนา
- สุไร พงษ์ทองเจริญ ความหมายหลายนัยในโครงสร้างภาษาอังกฤษ (Ambiguity in
English Structure.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2519, 155 หน้า
- เสริมจิต สิงห์เต็น ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและอเมริกัน พิมพ์ครั้งที่ 3
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2523, 120 หน้า
- เสาวณี อินทรภักดี วิธีสอนคำประพันธ์ร้อยกรองภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียนในระดับ
มหาวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2516, 72 หน้า
- เสาวณี อินทรภักดี และคนอื่น ๆ คู่มือ An approach to English literature
for students abroad : book III. พิมพ์ครั้งที่ 7 องค์การการศึกษาศรีสุทโธ
 2519, 222 หน้า
- อนุমানราชชน, พระยา การศึกษาวรรณคดีแนววรรณศิลป์ โดย เสฐียรโกเศศ
 (นามแฝง) สุสุตภา 2519, 207 หน้า
- Arthur, Bradford. " Reading Literature and Learning a Second
 Language, " Language Learning. 18 : 200 - 203, December, 1968.
- Auslander, Joseph and Frank Ernest Hill. The Winged Horse :
The Story of the Poets and their Poetry. New York,
 Doubleday & Company, Inc., 1954. 451 p.
- Berry, Eleanor Von Auw. " Syntactical and Metrical Structures
 in the Poetry of William Carlos Williams," Dissertation
Abstracts. 42(10) : 4449, April, 1982.

- Bloomfield, - Norton W. "Introduction," in An Introduction to the Language of Poetry. Boston, Houghton Mifflin Company, 1968.
- Brooks, Grace Margaret. "An Investigation of the Relationship of Syntactic Complexity to Reading Comprehension," Dissertation Abstracts. 35(11) : 7163 - 7164, May, 1975.
- Brown, Mary M. and John Milstead. Patterns in Poetry. U.S.A., Scott, Foreman and Company, 1968. 432 p.
- Chatman, Seymour. An Introduction to the Language of Poetry. Boston, Houghton Mifflin Company, 1968. 355 p.
- Christie, James Federick. "The Effect of Later Appearing Syntactic Structures on Seven and Eight-Year-old Children's Oral Reading Errors," Dissertation Abstracts. 37(11) : 6941, May, 1977.
- Dawson, Harriet Eileen. "Logical Thinking Ability, Syntactic Comprehension and Reading Achievement in Third-Grade and Fourth-Grade Children from Lower Soc Backgrounds," Dissertation Abstracts. 35(6) : 3510, December, 1974.
- Dickason, David Howard. Introduction to Literature in English for Thai Students. The Police Printing Press, 1958. 377 p.
- Eskey, David. "Advanced Reading: The Structural Problems," Forum. 13 : 210 - 215, November, 1975.
- Fowler, Roger. The Language of Literature. London, Routledge and Kegan Paul Ltd., 1971. 256 p.
- Francis, Winthrop Nelson. The Structure of American English. U.S.A., The Ronald Press Company, 1958. 614 p.

- Gaulden, Betty Wood. "The Relationship between Defined Syntactic Structures and Silent Reading Comprehension of Specified Southern Rural, Second-Grades, Third-Grades and Fourth-Grades," Dissertation Abstracts. 34(10) : 6253, April, 1974.
- Goldstone, Herbert and Irving Cummings, ed. "William Shakespeare" in Poets and Poems. p. 3 - 22. Belmont, California, Wadsworth Publishing Company, 1962.
- Granowsky, Alvin. "A Formula for the Analysis of Syntactic Complexity of Primary Grade Reading Materials," Dissertation Abstracts. 32(4) : 1746 - 1747, October, 1971.
- Grimme, Duane Arthur. "The Response of College Freshman to Lyric Poetry," Dissertation Abstracts. 31(8) : 4004, February, 1971.
- Grovel, Lillian. "Designing a Reading Program for Advanced Students," Forum. 15 : 17 - 20, October, 1977.
- Harris, Mary McDonnell. "Second Grade Syntax Attainment and Reading Achievement," Dissertation Abstracts. 35(12) : 7635, June, 1975.
- Harrison, G.B., ed. "Sonnets" in Shakespeare : The complete Works. p. 1595 - 1623. New York, Harcourt, Brace and Company, 1952.
- Hook, J.N. The Teaching of High School English. New York, The Donald Press Company, 1959. 466 p.
- Jespersen, Otto. Growth and Structure of the English Language. 9 th ed., Basil Blackwell Oxford, 1967. 244 p.

- Kennedy, X.J. An Introduction to Poetry. Boston, Little, Brown and Company, 1966. 394 p.
- Leech, Geoffrey N. A Linguistic Guide to Poetry. 3rd ed., Hongkong, Longman Group Limited, 1973. 240 p.
- Lever, J.W. The Elizabethan Love Sonnet. 2nd ed., London, Methuen & Co. Ltd., 1973. 277 p.
- Marquardt, William. "Literature and Cross Culture Communication," Forum. 13 : 185 - 187, November, 1975.
- Maslow, Clara Rosenberg. "Characteristics of Kindergarten Children's Productive Control of English Language Structures in Comprehension and Production of Sentences in relation to Reading Readiness Ability," Dissertation Abstracts. 39(2) : 730, August, 1978.
- Mayhead, Robin. Understanding Literature. Cambridge, the University Press, 1965. 189 p.
- Nelson, Thomas Edward. "The Syntax of Sidney's Poetry," Dissertation Abstracts. 36(10) : 6710 - 6711, April, 1976.
- Norris, William E. "Advanced Reading : Goals, Techniques, Procedure," Forum. 13 : 201 - 209, November, 1975.
- Oakman, III, Robert Lee. "Syntax in Prose Style of Thomas Carlyle: A Quantitative, Linguistic Analysis," Dissertation Abstracts. 36(2) : 978, August, 1971.
- Osburn, Emily Bess McDermott. "An Examination of the Relationship between Student Grade Level and Ability to Read with Understanding Selected Syntactical Structures," Dissertation Abstracts. 35(4) : 2123, October, 1974.

- Parrot, Thomas Marc, ed. "Sonnets" in Shakespeare Twenty - three Plays and the Sonnets. p. 1085 - 1116. Charles Scribner's Sons, 1938.
- Peck, James William. "Variations in Milton's Samson Agonists," Dissertation Abstracts. 31(7) : 3517, January, 1971.
- Perrine, Laurence. Sound and Sense: An Introduction to Poetry. New York, Harcourt, Brace and Company, 1956. 270 p.
- Pflueger, Solveig Mary Vadheim. "Syntax and Verse in Beowulf and Selected Passages of Germanic Poetry," Dissertation Abstracts. 31(11) : 6037, May, 1971.
- Raz, Robert Walter, "Syntactic Variation in Jane Austen's Dialogue," Dissertation Abstracts. 31(12): : 6584, June, 1971. .
- Sauer, Lois E. "Fourth Grade Children's Knowledge of Grammatical Structure and Its Relation to Reading Comprehension," Dissertation Abstracts. 30(1) : 223 - 224, July, 1969.
- Stageberg, Norman C. An Introductory English Grammar. 4th ed., Holt, Rinehart and Winston, 1981. 370 p.
- Thompson, A.J. and A.V. Martinet. A Practical English Grammar. 3rd ed., London, Oxford University Press, 1981. 369 p.
- Treble, H.A. and G.H. Villins. An A.B.C of Usage English. 9 th ed., London, Oxford University Press, 1962. 192 p.
- Walker, Paul Randolph. "The Validity of Syntax as a Predictor of Reading Success," Dissertation Abstracts. 32(2) : 682, August, 1971.
- Widdowson, H.G. Stylistics and the Teaching of English Literature. Hongkong, Longman Group Limited, 1979. 128 p.

ภาคผนวก

Sonnet 1

From fairest creatures we desire increase,
 That thereby beauty's rose might never die,
 But as the riper should by time decease,
 His tender heir might bear his memory.
 But thou, contracted to thine own bright eyes, 5
 Feed'st thy light's flame with self-substantial fuel,
 Making a famine where abundance lies,
 Thyself thy foe, to thy sweet self too cruel.
 Thou that art now the world's fresh ornament
 And only herald to the gaudy spring, 10
 Within thine own bud buriest thy content
 And, tender churl, makest waste in niggarding.
 Pity the world, or else this glutton be,
 To eat the world's due, by the grave and thee.

Sonnet 1

We desire (an) increase from fairest creatures (so) that
 thereby beauty's rose might never die, but as the riper should decease
 by time, his tender heir might bear his memory. But thou, contracted to
 thine own bright eyes, feed'st thy light's flame with self-substantial
 fuel, making a famine where abundance lies, thyself thy foe, too cruel to
 thy sweet self. Thou, that art the world's fresh ornament and only herald
 to the gaudy spring, buriest thy content within thine own bud and, tender
 churl, makest waste in niggarding. Pity the world or else this ¹be glutton
 to eat the world's due by the grave and thee.

Sonnet 2

When forty winters shall besiege thy brow
 And dig deep trenches in thy beauty's field,
 Thy youth's proud livery, so gazed on now,
 Will be a tattered weed, of small worth held.
 Then being asked where all thy beauty lies, 5
 Where all the treasure of thy lusty days,
 To say within thine own deep-sunken eyes
 Were an all-eating shame and thriftless praise.
 How much more praise deserved thy beauty's use
 If thou couldst answer, "This fair child of mine 10
 Shall sum my count and make my old excuse,"
 Proving his beauty by succession thine!
 This were to be new-made when thou art old,
 And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

Sonnet 2

When forty winters shall ¹besiege thy brow and dig deep
 trenches in thy beauty's field, thy youth's proud livery, so (much)
 gazed on now, will be a tattered weed, held of small worth. Then being
 asked where all thy beauty lies (and) where all the treasure of thy
 lusty days (lies), to say (that) (they are) within thine own deep-sunken
 eyes ²were an all eating shame and a thriftless praise. How much more
 praise thy beauty's use ³deserved if thou couldst answer, "This fair
 child of mine shall sum my count and make my old excuse," proving his
 beauty thine by succession! This were to be new-made when thou art
 old and see thy blood warm when thou feel'st it cold.

1. winters besiege 2. would be 3. would deserve

Sonnet 4

Unthrifty loveliness, why dost thou spend
 Upon thyself thy beauty's legacy?
 Nature's bequest gives nothing, but doth lend,
 And being frank, she lends to those are free.
 Then, beauteous niggard, why dost thou abuse 5
 The bounteous largess given thee to give?
 Profitless usurer, why dost thou use
 So great a sum of sums, yet canst not live?
 For having traffic with thyself alone,
 Thou of thyself thy sweet self dost deceive. 10
 Then how, when nature calls thee to be gone,
 What acceptable audit canst thou leave?
 Thy unused beauty must be tomb'd with thee,
 Which, used, lives th' excutor to be.

Sonnet 4

Unthrifty loveliness, why dost thou spend thy beauty's
 legacy upon thyself? Nature's bequest gives nothing, but doth lend
 and, being frank, she lends to those (who) are free. Then, beauteous
 niggard, why dost thou abuse the bounteous largness given thee to give?
 Profitless usurer, why dost thou use so great a sum of sums, yet canst
 not live? For having traffic with thyself alone, thou dost deceive thy
 sweet self of thyself. Then when nature calls thee to be gone, what
 acceptable audit canst thou leave (and) how (canst thou leave it?)
 Thy unused beauty must be tomb'd with thee, which, (if) used, lives to
 be the excutor.

Sonnet 5

Those hours that with gentle work did frame
 The lovely gaze where every eye doth dwell
 Will play the tyrants to the very same
 And that unfair which fairly doth excel.
 For never-resting time leads summer on 5
 To hideous winter and confounds him there,
 Sap checked with frost and lusty leaves quite gone,
 Beauty o'ersnowed and bareness everywhere.
 Then, were not summer's distillation left,
 A liquid prisoner pent in walls of glass, 10
 Beauty's effect with beauty were bereft,
 Nor it, nor remembrance what it was.

But flowers distilled, though they with winter meet,
 Leese but their show. Their substance still lives sweet.

Sonnet 5

Those hours that did frame the lovely gaze where every
 eye doth dwell, with gentle work, will play the tyrants to the very
 same and unfair¹ that which doth excel fairly. For never-resting time
 leads summer on to hideous winter and confounds him there, sap checked
 with frost and lusty leaves quite gone, beauty o'ersnowed and bareness
 everywhere. Then were summer's distillation not left, a liquid prisoner
 pent in the wall of glass, beauty's effect were² bereft with beauty³,
 (leaving) nor⁴ it (self) nor no remembrance⁵ (of) what it was. But distilled
 flowers, though they meet with winter, leese but their show. Their
 substance still lives sweet.

1. Shakespeare's Adjective Verb 2. would be 3. of beauty
 4. neither 5. nor remembrance

Sonnet 6

Then let not winter's ragged hand deface
 In thee thy summer, ere thou be distilled.
 Make sweet some vial, treasure thou some place
 With beauty's treasure, ere it be self-killed.
 That use is not forbidden usury, 5
 Which happies those that pay the willing loan,
 That's for thyself to breed another thee,
 Or ten times happier, be it ten for one.
 Ten times thyself were happier than thou art
 If ten of thine ten times refigured thee. 10
 Then what could death do if thou shouldst depart
 Leaving thee living in posterity?
 Be not self-willed, for thou art much too fair
 To be death's conquest and make worms thine heir.

Sonnet 6

Then let not¹ winter's ragged hand deface thy summer in
 thee ere thou be² distilled. Thou make some vial sweet (and) treasure
 some place with beauty's treasure ere it be³ self-killed. That use
 which happies⁴ those that pay the willing loan is not forbidden usury.
 That's for thyself⁵ to breed another thee, or ten times happier, be it⁶
 ten for one. Thyself were^{7 8} ten times happier than thou art if ten of
 thine refigured thee ten times. Then what could death do if thou
 shouldst depart, leaving thee living in posterity? Be not self-willed⁹
 for thou art much too fair to be death's conquest and make worms
 thine heir.

1. don't let 2. art 3. is 4. Shakespeare ใจ Adjective ทำหน้าที่เป็น Verb
 5. thee 6. if it is 7. Thou 8. would be 9. Don't be self-willed

Sonnet 7

Lo, in the orient when the gracious light
 Lifts up his burning head, each undereye
 Doth homage to his new-appearing sight,
 Serving with looks his sacred majesty.
 And having climbed the steep-up heavenly hill, 5
 Resembling strong youth in his middle age,
 Yet mortal looks adore his beauty still,
 Attending on his golden pilgrimage.
 But when from highmost pitch, with weary car,
 Like feeble age, he reeleth from the day, 10
 The eyes, 'fore duteous, now converted are
 From his low tract, and look another way.
 So thou, thyself outgoing in thy noon,
 Unlooked on diest unless thou get a son.

Sonnet 7

Lo, when the gracious light lifts up his burning head
 in the orient, each undereye doth homage to his new-appearing sight,
 serving his sacred majesty with looks. And (the gracious light) having
 climbed the steep-up heavenly hill, resembling strong youth in his
 middle age, yet mortal looks adore his beauty, attending on his golden
 pilgrimage. But when he reeleth from the day, from its highest pitch, with
 weary car, like feeble age, the eyes, duteous 'fore, are now converted from
 his low tract and look another way. So thou thyself outgoing in thy
 noon, diest unlooked on unless thou get a son.

Sonnet 8

Music to hear, why hear'st thou music sadly?
 Sweets with sweets war not, joy delights in joy.
 Why lovest thou that which thou receivest not gladly,
 Or else receivest with pleasure thine annoy?
 If the true concord of well-tuned sounds, 5
 By unions married, do offend thine ear,
 They do but sweetly chide thee, who confounds
 In singleness the parts that thou shouldst bear.
 Mark how one string, sweet husband to another,
 Strikes each in each by mutual ordering, 10
 Resembling sire and child and happy mother,
 Who, all in one, one pleasing note do sing.
 Whose speechless song, being many, seeming one,
 Sings this to thee: "Thou single wilt prove none."

Sonnet 8

Music to hear, why ¹hear'st thou music sadly? Sweets ²war not
 with sweets; joy delights in joy. Why ³lovest thou that which thou ⁴receivest
not gladly, or else receivest thine annoy with pleasure? If the true
 concord of well-tuned sounds, married by unions, do offend thine ear, they
 do but sweetly chide thee, who confounds the parts that thou shouldst
 bear, in singleness. Mark how one string, sweet husband to another, strikes
 each in each by mutual ordering, resembling sire and child and happy
 mother who, all in one, do sing one pleasing note. ⁵Whose speechless song,
 being many, seeming one, sings this to thee: "Thou, single, wilt prove none.
 1. dost thou hear 2. do not war 3. dost thou love 4. dost not receive
 5. Their

Sonnet 9

Is it for fear to wet a widow's eye
 That thou consumest thyself in single life?
 Ah, if thou issueless shalt hap to die,
 The world will wail thee, like a makeless wife.
 The world will be thy widow, and still weep 5
 That thou no form of thee hast left behind,
 When every private widow well may keep
 By children's eyes her husbands' shape in mind.
 Look what an unthrift in the world doth spend
 Shifts but his place, for still the world enjoys it,
 But beauty's waste hath in the world an end, 11
 And kept unused, the user so destroys it.
 No love toward others in that bosom sits
 That on himself such murderous shame commits.

Sonnet 9

Is it for fear ¹ to wet a widow's eye that thou consumest
 thyself in single life? Ah, if thou shalt hap to die issueless, the
 world will wail thee, like a makeless wife. The world will be thy widow
 and still weep that thou hast left no form of thee behind, when every
 private widow may well keep her husband's shape in mind by children's
 eyes. Look what an unthrift doth spend in the world shifts but ² his
 place, for the world still enjoys it, but beauty's waste hath an end
 in the world, and kept unused, the user so destroys it. No love towards others
 sits in that bosom that commits such murderous shame on himself.

1. of wetting

2. its

Sonnet 10

For shame! Deny that thou bear'st love to any,
 Who for thyself art so unprovident.
 Grant, if thou wilt, thou art beloved of many,
 But that thou none lovest is most evident.
 For thou art so possessed with murderous hate 5
 That 'gainst thyself thou stick'st not to conspire,
 Seeking that beauteous roof to ruinate
 Which to repair should be thy chief desire.
 Oh, change thy thought, that I may change my mind!
 Shall hate be fairer lodged than gentle love? 10
 Be, as thy presence is, gracious and kind,
 Or to thyself at least kindhearted prove.
 Make thee another self, for love of me,
 That beauty still may live in thine or thee.

Sonnet 10

For shame! Deny that thou ,who art unprovident for
 thyself, bear'st love to any. Grant, if thou wilt, thou art beloved
 of many, but that thou lovest none is most evident. For thou art so
 possessed with murderous hate that thou stick'st not to conspire
 'gainst thyself, seeking to ruinate that beautiful roof, which to
 repair should be thy chief desire. Oh, change thy thought (so) that
 I may change my mind! Shall hate be lodged fairer than gentle love?
 Be, as thy presence is, gracious and kind, or prove at least kindhearted
 to thyself. Make thee¹ another self (so) that beauty may still live
 in thine or thee.

1 = thyself

Sonnet 11

As fast as thou shalt wane, so fast thou grow'st
 In one of thine, from that which thou departest,
 And that fresh blood which youngly thou bestow'st
 Thou mayst call thine when thou from youth convertest.
 Herein lives wisdom, beauty, and increase; 5
 Without this, folly, age, and cold decay.
 If all were minded so, the times should cease
 And threescore year would make the world away.
 Let those whom Nature hath not made for store,
 Harsh, featureless, and rude, barrenly perish. 10
 Look whom she best endowed she gave the more,
 Which bounteous gift thou shouldst in bounty cherish.
 She carved thee for her seal, and meant thereby
 Thou shouldst print more, not let that copy die.

Sonnet 11

As fast as thou shalt wane¹, thou (shalt) grow in one of thine,
 from that which thou departest, and thou mayst call that fresh blood,
 which thou bestow'st youngly, thine when thou convertest from youth.
 Herein lives wisdom, beauty and increase; without this, folly, age and
 cold decay. If all were minded so, the times should cease and three
 score year(s) would make the world away. Let those whom nature hath
 not made for store-harsh, featureless and rude - barrenly perish.
 Look she gave whom she endowed best the more, which bounteous gift
 thou shouldst cherish in bounty. She carved thee for her seal and
 thereby meant thou shouldst print more, not let that copy die.

1= thou wanest

Sonnet 13

Oh, that you were yourself! But, love, you are
 No longer yours than you yourself here live.
 Against this coming end you should prepare,
 And your sweet semblance to some other give.
 So should that beauty which you hold in lease 5
 Find no determination. Then you were
 Yourself again after yourself's decease,
 When your sweet issue your sweet form should bear.
 Who lets so fair a house fall to decay,
 Which husbandry in honor might uphold 10
 Against the stormy gusts of winter's day
 And barren rage of death's eternal cold?
 Oh, none but unthrifths. Dear my love, you know
 You had a father. Let your son say so.

Sonnet 13

Oh, that you were yourself! But love, you are no longer yours
 than you yourself live here. You should prepare against this coming end
 and give your sweet semblance to some other. So that beauty which you hold
 in lease should find no determination. Then after yourself's decease you
¹
₂ were yourself again when your sweet form should bear your sweet issue.
 Who lets so fair a house, which husbandry in honour might uphold
 against the stormy gusts of winter's day and barren rage of death's
 eternal cold, fall to decay? Oh, none but unthrifths. My dear love, you know
 you had a father. Let your son say so.

1 = your decease

2 = would be

Sonnet 14

Not from the stars do I my judgment pluck,
 And yet methinks I have astronomy,
 But not to tell of good or evil luck,
 Of plagues, of dearths, or seasons' quality.
 Nor can I fortune to brief minutes tell, 5
 Pointing to each his thunder, rain, and wind,
 Or say with princes if it shall go well
 By oft predict that I in heaven find.
 But from thine eyes my knowledge I derive,
 And, constant stars, in them I read such art 10
 As truth and beauty shall together thrive,
 If from thyself to store thou wouldst convert.
 Or else of thee this I prognosticate:
 Thy end is truth's and beauty's doom and date.

Sonnet 14

I do not pluck my judgment from the stars, and yet
 methinks I have astronomy, but not to tell of good or evil luck, of
 plagues, of dearths or (of) seasons' quality. Nor can I tell fortune
 to brief minutes, pointing his thunder, rain and wind to each, or say
 if it shall go well with princes by ¹oft ²predict that I find in heaven.
 But I derive my knowledge from thine eyes, constant stars, and in them
 I read such art as truth and beauty shall thrive together, if thou
 wouldst convert from thyself to store. Or else I prognosticate this
 of thee: Thy end is truth's and beauty's doom and date.

1. frequent

2. prediction

Sonnet 15

When I consider everything that grows
 Holds in perfection but a little moment,
 That this huge stage presenteth naught but shows
 Whereon the stars in secret influence comment;
 When I perceive that men as plants increase, 5
 Cheered and checked even by the selfsame sky,
 Vaunt in their youthful sap, at height decrease,
 And wear their brave state out of memory-
 Then the conceit of this inconstant stay
 Sets you most rich in youth before my sight, 10
 Where wasteful Time debateth with Decay,
 To chage your day of youth to sullied night.
 And all in war with Time for love of you,
 As he takes from you, I engraft you new.

Sonnet 15

When I consider (that) everything that grows holds but
 a little moment in perfection, (and) that this huge stage presenteth
 naught but shows whereon the stars comment in secret influence; when I
 perceive that men increase as plants, cheered and checked even by the
 selfsame sky, vaunt in their youthful sap, decrease at height and wear
 their brave state out of memory- then the conceit of this inconstant stay
 sets you most rich in youth before my sight where wasteful Time debateth
 with Decay to change your day of youth to sullied night. And all (are) in
 war with Time for love of you; as he takes from you, I engraft you new.

Sonnet 16

But wherefore do not you a mightier way
 Make war upon this bloody tyrant, Time?
 And fortify yourself in your decay
 With means more blessed than my barren rhyme?
 Now stand you on the top of happy hours, 5
 And many maiden gardens, yet unset,
 With virtuous wish would bear your living flowers
 Much liker than your painted counterfeit.
 So should the lines of life that life repair
 Which this, Time's pencil, or my pupil pen, 10
 Neither in inward worth nor outward fair,
 Can make you live yourself in eyes of men.
 To give away yourself keeps yourself still,
 And you must live, drawn by your own sweet skill.

Sonnet 16

But wherefore do you not make war (in) a mightier way
 upon this bloody tyrant, Time? And fortify yourself in your decay with
 means more blessed than my barren rhyme? Now you stand on the top of
 happy hours, and many maiden gardens, yet unset, would bear your living
 flowers much liker than your painted counterfeit, with virtuous wish.
 So the lines of life should repair that life, which this, Time's pencil
 or my pupil pen, can make you live yourself neither in inward worth nor
 outward fair in eyes of men. To give yourself away keeps yourself still,
 and you must live, drawn by your own sweet skill.

Sonnet 17

Who will believe my verse in time to come
 If it were filled with your most high deserts?
 Though yet, Heaven knows, it is but as a tomb
 Which hides your life and shows not half your parts.
 If I could write the beauty of your eyes 5
 And in fresh numbers number all your graces,
 The age to come would say, "This poet lies,
 Such heavenly touches ne'er touched earthly faces."
 So should my papers, yellowed with their age, 9
 Be scorned, like old men of less truth than tongue,
 And your true rights be termed a poet's range
 And stretched meter of an antique song.
 But were some child of yours alive that time,
 You should live twice, in it and in my rhyme.

Sonnet 17

Who will believe my verse in time to come if it
 were filled with your most high deserts? Though yet, Heaven knows, it is
 but a tomb which hides your life and ¹shows not half your parts. If I
 could write the beauty of your eyes and number all your graces in fresh
 numbers, the age to come would say, "This poet lies; such heavenly touches
 ne'er touched earthly faces." So my papers, yellowed with their age, should
 be scorned like old men of less truth than tongue, and your true rights
 (would) be termed a poet's rage and stretched meter of an antique song.
 But were some child of yours alive that time, you should live twice -in it
 and in my rhyme.

1. does not show

Sonnet 18

Shall I compare thee to a summer's day?
 Thou art more lovely and more temperate.
 Rough winds do shake the darling buds of May,
 And summer's lease hath all too short a date.
 Sometime too hot the eye of heaven shines, 5
 And often is his gold complexion dimmed.
 And every fair from fair sometime declines,
 By chance or nature's changing course untrimmed.
 But thy eternal summer shall not fade,
 Nor lose possession of that fair thou owest, 10
 Nor shall Death brag thou wander'st in his shade
 When eternal lines to time thou grow'st.
 So long as men can breathe, or eyes can see,
 So long lives this, and this gives life to thee.

Sonnet 18

Shall I compare thee to a summer's day? Thou art more
 lovely and more temperate. Rough winds do shake the darling buds of May
 and summer's lease hath all too short a date. Sometime the eye of heaven
 shines too hot, and his gold complexion is often dimmed. And every fair
 sometime declines from fair, untrimmed by chance or nature's changing
 course. But thy eternal summer shall not fade nor lose possession of that
 fair thou owest, nor shall Death brag thou wander'st in his shade when
 thou grow'st ¹ to time in eternal lines. This lives as long as men can breathe
 or eyes can see, and this gives life to thee.

1. will live

Sonnet 19

Devouring Time, blunt thou the lion's paws,
 And make the earth devour her own sweet brood.
 Pluck the teeth from the fierce tiger's jaws,
 And burn the long-lived phoenix in her blood.
 Make glad and sorry seasons as thou fleet'st, 5
 And do whate'er thou wilt, swift-footed Time,
 To the wide world and all her fading sweets,
 But I forbid thee one most heinous crime.
 Oh, carve not with thy hours my love's fair brow,
 Nor draw no lines there with thine antique pen. 10
 Him in thy course untained do allow
 For beauty's pattern to succeeding men.
 Yet do thy worst, old Time, despite thy wrong,
 My love shall in my verse ever live young.

Sonnet 19

Devouring Time, thou blunt the lion's paws and make the
 the earth devour her own sweet brood. Pluck the keen teeth from the
 fierce tiger's jaws and burn the long-lived phoenix in her blood.
 Swift-footed Time, make glad and sorry seasons as thou fleet'st and
 do whate'er thou wilt to the wide world and her fading sweets, but I
 forbid thee one most heinous crime. Oh, carve not¹ my love's fair brow
 with thy hours, nor draw no lines² there with thine antique pen. Do allow
 him untainted in thy course for beauty's pattern to succeeding men.
 Yet do thy worst, old Time. Despite thy wrong, my love shall live ever
 young in my verse.

1= Don't carve

2= nor draw any lines

Sonnet 20

A woman's face with Nature's own hand painted
 Hast thou, the master-mistress of my passion,
 A woman's gentle heart, but not acquainted
 With shifting change, as is false woman's fashion,
 An eye more bright than theirs, less false in rolling,
 Gilding the object whereupon it gazeth, 6
 A man in hue, all hues in controlling,
 Which steals men's eyes and women's souls amazeth.
 And for a woman wert thou first created,
 Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting, 10
 And by addition me of thee defeated
 By adding one thing to my purpose nothing.
 But since she pricked thee out for women's pleasure,
 Mine be thy love, and thy love's use their treasure.

Sonnet 20

Thou, the master-mistress of my passion, hast a woman's face
 painted with¹ Nature's own hand, a woman's gentle heart, but not acquainted
 with shifting change as false woman's fashion is, an eye more bright² than
 theirs, less false in rolling, gilding the object whereupon it gazeth, (and)
 a man in hue, controlling all hues in his, which steals men's eyes and amazeth
 women's souls. And thou wert first created for a woman till Nature fell
 a-doting as she wrought thee and, by addition, defeated me of thee by
 adding one thing, nothing to my purpose. But since she pricked thee out
 for women's pleasure, thy love be³ mine, and thy love's use (is) their treasure.
 1= by 2= brighter 3= is

Sonnet 21

So is it not with me as with that Muse
 Stirred by a painted beauty to his verse,
 Who Heaven itself for ornament doth use
 And every fair with his fair doth rehearse,
 Making a couplement of proud compare 5
 With sun and moon, with earth and sea's rich gems,
 With April's first-born flowers, and all things rare
 That heaven's air in this huge rondure hems.
 Oh, let me, true in love, but truly write,
 And then believe me, my love is as fair 10
 As any mother's child, though not so bright
 As those gold candles fixed in heaven's air.
 Let them say more that like of hearsay well.
 I will not praise that purpose not to sell.

Sonnet 21

It is not so with me as with that Muse, stirred to his verse
 by a painted beauty, who doth use Heaven itself for ornament and doth
 rehearse every fair with his fair, making a couplement of proud compare
 with sun and moon, with earth and sea's rich gems, with April's first-born
 flowers, and all rare things that hems¹ heaven's air in this huge rondure.
 Oh, let me, true in love, but write truly, and then believe me, my love is
 as fair as any mother's child, though not so bright as those gold candles
 fixed in heaven's air. Let them that like well of heresay say more.
 I will not praise that purpose not to sell.

1= hem

Sonnet 22

My glass shall not persuade me I am old
 So long as youth and thou are of one date,
 But when in thee time's furrows I behold,
 Then look I death my days should expiate.
 For all that beauty that doth cover thee 5
 Is but the seemly raiment of my heart,
 Which in thy breast doth live, as thine in me.
 How can I then be elder than thou art?
 Oh, therefore, love, be of thyself so wary
 As I, not for myself, but for thee will, 10
 Bearing thy heart, which I will keep so chary
 As tender nurse her babe from faring ill.
 Presume not on thy heart when mine is slain.
 Thou gavest me thine, not to give back again.

Sonnet 22

My glass shall not persuade me that I am old so long as
 youth and thou are of one date, but when I behold time's furrows in
 thee, then I look¹ death should expiate my days. For all that beauty
 that doth cover thee is but the seemly raiment of my heart, which doth
 live in thy breast as thine (doth live) in me. How can I then be elder²
 than thou art? Oh, therefore, love, be so wary of thyself as I will, not
 for myself, but for thee, bearing thy heart, which I will keep so³ chary
 as (a) tender nurse (will keep) her babe from faring ill. Presume not⁴
 on thy heart when mine is slain. Thou gavest me thine, not to give back again.

1. consider 2. older 3. as 4. Don't presume

Sonnet 23

As an unperfect actor on the stage,
 Who with his fear is put besides his part,
 Or some fierce thing replete with too much rage,
 Whose strength's abundance weakens his own heart,
 So I, for fear of trust, forget to say 5
 The perfect ceremony of love's rite,
 And in mine own love's strength seem to decay,
 O'ercharged with burden of mine own love's might.
 Oh, let my books be then the eloquence
 And dumb presagers of my speaking breast, 10
 Who plead for love, and look for recompense,
 More than that tongue that more hath more expressed.
 Oh, learn to read what silent love hath writ.
 To hear with eyes belongs to love's fine wit.

Sonnet 23

As an unperfect¹ actor on the stage, who is put besides
 his part with his fear or some fierce thing, replete with too much
 rage, whose strength's abundance weakens his own heart, so I forget
 to say the perfect ceremony of love's rite and seem to decay in my
 own love's strength. o'ercharged with burden of mine own love's might.
 Oh, let my books be then the eloquence and dumb presagers of my speaking
 breast, who plead for love and look for recompense more than that
 tongue that hath expressed more more. Oh, learn to read what silent
 love hath writ². To hear with eyes belongs to love's fine wit.

1. imperfect 2. written

Sonnet 24

Mine eye hath played the painter and hath stelled
 Thy beauty's form in table of my heart.
 My body is the frame wherein'tis held,
 And perspective it is best painter's art.
 For through the painter must you see his skill, 5
 To find where your true image pictured lies,
 Which in my bosom's shop is hanging still,
 That hath his windows glazed with thine eyes.
 Now see what good turns eyes for eyes have done.
 Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me
 Are windows to my breast, wherethrough the sun
 Delights to peep, to gaze therein on thee. 12
 Yet eyes this cunning want to grace their art,
 They draw but what they see, know not the heart.

Sonnet 24

Mine eye hath played the painter and hath stelled thy
 beauty's form in table of my heart. My body is the frame, wherein it is
 held, and perspective ¹ it is (the) best painter's art. For you must see
 his skill through the painter to find where your true image, which is
 hanging still in my bosom's shop that hath his windows glazed with
 thine eyes, lies pictured. Now see what good turns eyes have done for eyes.
 Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me are windows to my breast,
 wherethrough the sun delights to peep, to gaze on thee therein. Yet eyes
 want this cunning to grace their art; they draw but what they see, (but)
know not ² the heart.

1. Shakespeare ใช้ "it" คำนำหน้า Noun (apposition) 2. don't know

Sonnet 25

Let those who are in favor with their stars
 Of public honor and proud titles boast,
 Whilst I, whom fortune of such triumph bars,
 Unlooked for joy in that I honor most.
 Great princes' favorites their fair leaves spread 5
 But as the marigold at the sun's eye,
 And in themselves their pride lies buried,
 For at a frown they in their glory die.
 The painful warrior famoused for fight,
 After a thousand victories once foiled, 10
 Is from the book of honor razed quite,
 And all the rest forgot for which he toiled.
 Then happy I, that love and am beloved
 Where I may not ~~remove~~ nor be removed.

Sonnet 25

Let those who are in favor with their stars boast of public
 honor and proud titles whilst I, whom fortune bars of such triumph,
 unlooked for joy in that¹ I honor most. Great princes' favorites spread
 their fair leaves but as the marigold at the sun's eye and their pride
 lies buried in themselves, for they die at a frown in their glory. The
 painful warrior, famoused² for fight, once foiled after a thousand victories,
 is quite razed from the book of honor, and all the rest for which he
 toiled (are) forgot³. Then I, that love and am beloved where I may not
 remove nor be removed, (am) happy.

1= what

2. famous 3. forgotten

Sonnet 26

Lord of my love, to whom in vassalage
 Thy merit hath my duty strongly knit,
 To thee I send this written ambassage,
 To witness duty, not to show my wit.
 Duty so great, which wit so poor as mine 5
 May make seem bare in wanting words to show it,
 But that I hope some good conceit of thine
 In thy soul's thought, all naked, will bestow it.
 Till whatsoever star that guides my moving,
 Points on me graciously with fair aspect, 10
 And puts apparel on my tattered loving,
 To show me worthy of thy sweet respect.
 Then may I dare to boast how I do love thee,
 Till then not show my head where thou mayst prove me.

Sonnet 26

Lord of my love, to whom thy merit hath strongly knit my duty
 in vassalage, I send this written ambassage to thee to witness duty, not
 to show my wit. Which ¹ wit so poor as mine may make so great duty seem bare
 in wanting words to show it, but that I hope some good conceit of thine
 soul's thought, all naked, will bestow it. Till whatsoever star that guides
 my moving points graciously on me with fair aspect and puts apparel on
 my tattered loving to show me worthy of thy sweet respect. Then I may
 dare to boast how I do love thee; till then (I dare) not show my head
 where thou mayst prove me.

1. Shakespeare ^๑ Interrogative Adjective ^๒ ^๓ ^๔ ^๕ ^๖ ^๗ ^๘ ^๙ ^{๑๐} ^{๑๑} ^{๑๒} ^{๑๓} ^{๑๔} ^{๑๕} ^{๑๖} ^{๑๗} ^{๑๘} ^{๑๙} ^{๒๐} ^{๒๑} ^{๒๒} ^{๒๓} ^{๒๔} ^{๒๕} ^{๒๖} ^{๒๗} ^{๒๘} ^{๒๙} ^{๓๐} ^{๓๑} ^{๓๒} ^{๓๓} ^{๓๔} ^{๓๕} ^{๓๖} ^{๓๗} ^{๓๘} ^{๓๙} ^{๔๐} ^{๔๑} ^{๔๒} ^{๔๓} ^{๔๔} ^{๔๕} ^{๔๖} ^{๔๗} ^{๔๘} ^{๔๙} ^{๕๐} ^{๕๑} ^{๕๒} ^{๕๓} ^{๕๔} ^{๕๕} ^{๕๖} ^{๕๗} ^{๕๘} ^{๕๙} ^{๖๐} ^{๖๑} ^{๖๒} ^{๖๓} ^{๖๔} ^{๖๕} ^{๖๖} ^{๖๗} ^{๖๘} ^{๖๙} ^{๗๐} ^{๗๑} ^{๗๒} ^{๗๓} ^{๗๔} ^{๗๕} ^{๗๖} ^{๗๗} ^{๗๘} ^{๗๙} ^{๘๐} ^{๘๑} ^{๘๒} ^{๘๓} ^{๘๔} ^{๘๕} ^{๘๖} ^{๘๗} ^{๘๘} ^{๘๙} ^{๙๐} ^{๙๑} ^{๙๒} ^{๙๓} ^{๙๔} ^{๙๕} ^{๙๖} ^{๙๗} ^{๙๘} ^{๙๙} ^{๑๐๐} ^{๑๐๑} ^{๑๐๒} ^{๑๐๓} ^{๑๐๔} ^{๑๐๕} ^{๑๐๖} ^{๑๐๗} ^{๑๐๘} ^{๑๐๙} ^{๑๑๐} ^{๑๑๑} ^{๑๑๒} ^{๑๑๓} ^{๑๑๔} ^{๑๑๕} ^{๑๑๖} ^{๑๑๗} ^{๑๑๘} ^{๑๑๙} ^{๑๒๐} ^{๑๒๑} ^{๑๒๒} ^{๑๒๓} ^{๑๒๔} ^{๑๒๕} ^{๑๒๖} ^{๑๒๗} ^{๑๒๘} ^{๑๒๙} ^{๑๓๐} ^{๑๓๑} ^{๑๓๒} ^{๑๓๓} ^{๑๓๔} ^{๑๓๕} ^{๑๓๖} ^{๑๓๗} ^{๑๓๘} ^{๑๓๙} ^{๑๔๐} ^{๑๔๑} ^{๑๔๒} ^{๑๔๓} ^{๑๔๔} ^{๑๔๕} ^{๑๔๖} ^{๑๔๗} ^{๑๔๘} ^{๑๔๙} ^{๑๕๐} ^{๑๕๑} ^{๑๕๒} ^{๑๕๓} ^{๑๕๔} ^{๑๕๕} ^{๑๕๖} ^{๑๕๗} ^{๑๕๘} ^{๑๕๙} ^{๑๖๐} ^{๑๖๑} ^{๑๖๒} ^{๑๖๓} ^{๑๖๔} ^{๑๖๕} ^{๑๖๖} ^{๑๖๗} ^{๑๖๘} ^{๑๖๙} ^{๑๗๐} ^{๑๗๑} ^{๑๗๒} ^{๑๗๓} ^{๑๗๔} ^{๑๗๕} ^{๑๗๖} ^{๑๗๗} ^{๑๗๘} ^{๑๗๙} ^{๑๘๐} ^{๑๘๑} ^{๑๘๒} ^{๑๘๓} ^{๑๘๔} ^{๑๘๕} ^{๑๘๖} ^{๑๘๗} ^{๑๘๘} ^{๑๘๙} ^{๑๙๐} ^{๑๙๑} ^{๑๙๒} ^{๑๙๓} ^{๑๙๔} ^{๑๙๕} ^{๑๙๖} ^{๑๙๗} ^{๑๙๘} ^{๑๙๙} ^{๒๐๐} ^{๒๐๑} ^{๒๐๒} ^{๒๐๓} ^{๒๐๔} ^{๒๐๕} ^{๒๐๖} ^{๒๐๗} ^{๒๐๘} ^{๒๐๙} ^{๒๑๐} ^{๒๑๑} ^{๒๑๒} ^{๒๑๓} ^{๒๑๔} ^{๒๑๕} ^{๒๑๖} ^{๒๑๗} ^{๒๑๘} ^{๒๑๙} ^{๒๒๐} ^{๒๒๑} ^{๒๒๒} ^{๒๒๓} ^{๒๒๔} ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙} ^{๓๖๐} ^{๓๖๑} ^{๓๖๒} ^{๓๖๓} ^{๓๖๔} ^{๓๖๕} ^{๓๖๖} ^{๓๖๗} ^{๓๖๘} ^{๓๖๙} ^{๓๗๐} ^{๓๗๑} ^{๓๗๒} ^{๓๗๓} ^{๓๗๔} ^{๓๗๕} ^{๓๗๖} ^{๓๗๗} ^{๓๗๘} ^{๓๗๙} ^{๓๘๐} ^{๓๘๑} ^{๓๘๒} ^{๓๘๓} ^{๓๘๔} ^{๓๘๕} ^{๓๘๖} ^{๓๘๗} ^{๓๘๘} ^{๓๘๙} ^{๓๙๐} ^{๓๙๑} ^{๓๙๒} ^{๓๙๓} ^{๓๙๔} ^{๓๙๕} ^{๓๙๖} ^{๓๙๗} ^{๓๙๘} ^{๓๙๙} ^{๔๐๐} ^{๔๐๑} ^{๔๐๒} ^{๔๐๓} ^{๔๐๔} ^{๔๐๕} ^{๔๐๖} ^{๔๐๗} ^{๔๐๘} ^{๔๐๙} ^{๔๑๐} ^{๔๑๑} ^{๔๑๒} ^{๔๑๓} ^{๔๑๔} ^{๔๑๕} ^{๔๑๖} ^{๔๑๗} ^{๔๑๘} ^{๔๑๙} ^{๔๒๐} ^{๔๒๑} ^{๔๒๒} ^{๔๒๓} ^{๔๒๔} ^{๔๒๕} ^{๔๒๖} ^{๔๒๗} ^{๔๒๘} ^{๔๒๙} ^{๔๓๐} ^{๔๓๑} ^{๔๓๒} ^{๔๓๓} ^{๔๓๔} ^{๔๓๕} ^{๔๓๖} ^{๔๓๗} ^{๔๓๘} ^{๔๓๙} ^{๔๔๐} ^{๔๔๑} ^{๔๔๒} ^{๔๔๓} ^{๔๔๔} ^{๔๔๕} ^{๔๔๖} ^{๔๔๗} ^{๔๔๘} ^{๔๔๙} ^{๔๕๐} ^{๔๕๑} ^{๔๕๒} ^{๔๕๓} ^{๔๕๔} ^{๔๕๕} ^{๔๕๖} ^{๔๕๗} ^{๔๕๘} ^{๔๕๙} ^{๔๖๐} ^{๔๖๑} ^{๔๖๒} ^{๔๖๓} ^{๔๖๔} ^{๔๖๕} ^{๔๖๖} ^{๔๖๗} ^{๔๖๘} ^{๔๖๙} ^{๔๗๐} ^{๔๗๑} ^{๔๗๒} ^{๔๗๓} ^{๔๗๔} ^{๔๗๕} ^{๔๗๖} ^{๔๗๗} ^{๔๗๘} ^{๔๗๙} ^{๔๘๐} ^{๔๘๑} ^{๔๘๒} ^{๔๘๓} ^{๔๘๔} ^{๔๘๕} ^{๔๘๖} ^{๔๘๗} ^{๔๘๘} ^{๔๘๙} ^{๔๙๐} ^{๔๙๑} ^{๔๙๒} ^{๔๙๓} ^{๔๙๔} ^{๔๙๕} ^{๔๙๖} ^{๔๙๗} ^{๔๙๘} ^{๔๙๙} ^{๕๐๐}

Sonnet 27

Weary with toil, I haste me to my bed,
 The dear repose for limbs with travel tired,
 But then begins a journey in my head,
 To work my mind, when body's work's expired.
 For then my thoughts, from far where I abide, 5
 Intend a zealous pilgrimage to thee,
 And keep my drooping eyelids open wide,
 Looking on darkness which the blind do see.
 Save that my soul's imaginary sight
 Presents thy shadow to my sightless view, 10
 Which, like a jewel hung in ghastly night,
 Makes black night beauteous and her old face new.

 Lo, thus by day my limbs, by night my mind,
 For thee and for myself no quiet find.

Sonnet 27

Weary with toil, I haste ¹me to my bed, the dear repose
 for limbs tired with travel. But then a journey in my head begins
 to work my mind when body's ²work's expired. For then my thoughts
 intend a zealous pilgrimage to thee, far from where I abide, and
 keep my drooping eyelids open wide, looking on darkness which the
 blind do see. Save that my soul's imaginary sight presents thy
 shadow to my sightless view, which, like a jewel hung in ghastly night,
 makes black night beauteous and her old face new. Lo, thus, my limbs
 find no quiet for thee and for myself by day; my mind (find no quiet
 for thee and for myself) by night.

1. myself 2. work has

Sonnet 28

How can I then return in happy plight,
 That am debarred the benefit of rest?
 When day's oppression is not eased by night,
 But day by night, and night by day, oppressed?
 And each, though enemies to either's reign, 5
 Do in consent shake hands to torture me,
 The one by toil, the other to complain
 How far I toil, still farther off from thee.
 I tell the day, to please him thou art bright,
 And dost him grace when clouds do blot the heaven. 10
 So flatter I the swart-complexioned night;
 When sparkling stars twire not thou gild'st the even.
 But day doth daily draw my sorrows longer,
 And night doth nightly make grief's strength seem stronger.

Sonnet 28

How can I, that am debarred the benefit of rest, return
 in happy plight then? When day's oppression is not eased by night,
 but day (is) oppressed by night and night by day? And each, though
 enemies to either's reign, do shake hands in consent to torture me,
 the one by toil, the other to complain how far I toil, still farther
 off from thee. I tell the day (that) thou art bright to please him
 and dost grace him when clouds do blot the heaven. So I flatter the
 swart-complexioned night; when sparkling stars twire ¹not, (that) thou
 gild'st the even.² But day doth draw my sorrow longer daily, and night
 doth make grief's strength seem stronger nightly.

1. do not twire 2. evening

Sonnet 29

When in disgrace with fortune and men's eyes
 I all alone beweep my outcast state,
 And trouble deaf Heaven with my bootless cries,
 And look upon myself and curse my fate,
 Wishing me like to one more rich in hope, 5
 Featured like him, like him with friends possessed,
 Desiring this man's art and that man's scope,
 With what I most enjoy contented least -
 Yet in these thoughts myself almost despising,
 Haply I think on thee, and then my state, 10
 Like to the lark at break of day arising
 From sullen earth, sings hymns at Heaven's gate.
 For thy sweet love remembered such wealth brings
 That then I scorn to change my state with kings.

Sonnet 29

When in disgrace with fortune and men's eyes, I all alone
 beweep my outcast state and trouble deaf Heaven with bootless cries,
 and look upon myself, and curse my fate, wishing ¹ me ² like to one
³ more rich in hope, featured like him, possessed with friends like him,
 desiring this man's art and that man's scope, (⁴ who is) contented least
 with what I enjoy most - yet almost despising myself in these thoughts,
 I haply think on thee and then my state, ⁵ like ⁶ to the lark ⁶ arising
 from sullen earth at break of day, sings hymns at Heaven's gate. For
 thy sweet love, remembered, brings such wealth that then I scorn to
 change my state with kings.

1. myself 3. richer 4. Shakespeare ๙ who แทนทั้งคน "man" และสิ่งของ "scope"
 ๕. & 5. like 6. rising

Sonnet 30

When to the sessions of sweet silent thought
 I summon up remembrance of things past,
 I sigh the lack of many a thing I sought,
 And with old woes new wail my dear time's waste.
 Then can I drown an eye, unused to flow, 5
 For precious friends hid in death's dateless night,
 And weep afresh love's long since canceled woe,
 And moan the expense of many a vanished sight.
 Then can I grieve at grievances foregone,
 And heavily from woe to woe tell o'er 10
 The sad account of forebemoaned moan,
 Which I new-pay as if not paid before.
 But if the while I think on thee, dear friend,
 All losses are restored and sorrows end.

Sonnet 30

When I summon up remembrance of past things to the
 sessions of sweet silent thoughts, I sigh the lack of many a thing I
 sought and wail new¹ my dear time's waste with old woes. Then I can drown
 an eye, unused to flow, for precious friends hid² in death's dateless
 night, and (I) weep afresh love's woe cancelled long since, and (I) moan
 the expense of many a vanished sight. Then I can grieve at foregone
 grievances, and heavily tell o'er the sad account of forebemoaned moan
 from woe, which I pay new³ as if not paid before. But if the while I think
 on thee, dear friend, all losses are restored and sorrow end.

1 = anew 2 = hidden 3 = anew

Sonnet 32

If thou survive my well-contented day,
 When that churl Death my bones with dust shall cover,
 And shalt by fortune once more resurvey
 These poor rude lines of thy deceased lover,
 Compare them with the bettering of the time, 5
 And though they be outstripped by every pen,
 Reserve them for my love, not for their rhyme,
 Exceeded by the height of happier men.
 Oh, then vouchsafe me but this loving thought:
 "Had my friend's Muse grown with this growing age, 10
 A dearer birth than this his love had brought,
 To march in ranks of better equipage.
 But since he died, and poets better prove,
 Theirs for their style I'll read, his for his love."

Sonnet 32

If thou survive my well-contented day, when that churl,
 Death, shall cover my ¹ bones with dust, and shalt resurvey, ² by fortune once

 more, these poor rude lines of thy deceased lover, (and) compare them
 with the bettering of the time, (and) though they ³ be outstripped by

 every pen, reserve them for my love, not for their rhyme, exceeded by
 the height of happier men. Oh, then vouchsafe me but this loving thought:
 Had my friend's Muse grown with this growing age, his love had brought ⁴

 a dearer birth than this to march in ranks of better equipage. But since
 he died, and (since other) poets prove better (than him), I'll read theirs
 for their style, (but) his for his love.

1• covers ny bones 2• resurvey 3. are 4• would have brought

Sonnet 33

Full many a glorious morning have I seen
 Flatter the mountaintops with sovereign eye,
 Kissing with golden face the meadows green,
 Gilding pale streams with heavenly alchemy,
 Anon permit the basest clouds to ride 5
 With ugly rack on his celestial face
 And from the forlorn world his visage hide,
 Stealing unseen to west with this disgrace.
 Even so my sun one early morn did shine
 With all-triumphant splendor on my brow. 10
 But out, alack! he was but one hour mine,
 The region cloud hath masked him from me now.
 Yet him for this my love no whit disdaineth.
 Suns of the world may stain when heaven's sun staineth.

Sonnet 33

I have seen full many a glorious morning flatter the
 mountaintops with sovereign eye, kissing the green meadows with golden
 face, gilding pale streams with heavenly alchemy, anon permit the basest
 clouds to ride on his celestial face with ugly rack and hide his visage
 from the forlorn world, stealing unseen to (the) west with this disgrace.
 Even so my sun one early morn did shine on my brow with all-triumphant
 splendor. But out, alack! he was mine but an hour; the region cloud hath
 masked him from me now. Yet my love no whit disdaineth him for this.
 Suns of the world may stain when heaven's sun staineth.

Sonnet 34

Why didst thou promise such a beauteous day,
 And make me travel forth without my cloak,
 To let base clouds o'ertake me in my way,
 Hiding thy bravery in their rotten smoke?
 'Tis not enough that through the cloud thou break
 To dry the rain on my storm-beaten face, 6
 For no man well of such a salve can speak
 That heals the wound and cures not the disgrace.
 Nor can thy shame give physic to my grief.
 Though thou repent, yet I have still the loss. 10
 The offender's sorrow lends but weak relief
 To him that bears the strong offense's cross.
 Ah, but those tears are pearl which thy love sheds,
 And they are rich and ransom all ill deeds.

Sonnet 34

Why didst thou promise such a beauteous day and make me
 travel forth without my cloak, to let base clouds o'ertake me in my way,
 hiding thy bravery in their rotten smoke? 'Tis not enough that thou break
 through the cloud to dry the rain on my storm-beaten face, for no man can
 speak well of such a salve that heals the wound and ¹cures not the disgrace.
 Nor can thy shame give physic to my grief. Though thou repent, yet I still
 have the loss. The offender's sorrow lends but weak relief to him that
 bears the strong offense's cross. Ah, but those tears which thy love sheds
 are pearl, and they are rich and ransom all ill deeds.

1. does not cure

Sonnet 35

No more be grieved at that which thou hast done.
 Roses have thorns, and silver fountains mud,
 Clouds and eclipses stain both moon and sun,
 And loathsome canker lives in sweetest bud.
 All men make faults, and even I in this, 5
 Authorizing thy trespass with compare,
 Myself corrupting, salving thy amiss,
 Excusing thy sins more than thy sins are.
 For to thy sensual fault I bring in sense-
 Thy adverse party is thy advocate- 10
 And 'gainst myself a lawful plea commence.
 Such civil war is in my love and hate,
 That I an accessory needs must be
 To that sweet thief which sourly robs from me.

Sonnet 35

Be grieved no more at that which thou hast done. Roses have
 thorns, and silver fountains (have) mud; clouds and eclipses stain both
 moon and sun, and loathsome canker lives in (the) sweetest bud. All men
 make faults, and even I in this: authorizing thy trespass with compare,
 corrupting myself, salving thy amiss¹, excusing thy sins more than thy sins
 are. For I bring in sense to thy sensual fault - thy adverse party is
 thy advocate - and commence a lawful plea 'gainst myself. Such civil war
 is in my love and hate (so) that I must needs be an accessory to that
 sweet thief which sourly robs from me.

1. Shakespeare .ไว้ Adverb ทำหน้าที่ Noun

Sonnet 36

Let me confess that we two must be twain,
 Although our undivided loves are one.
 So shall those blots that do with me remain,
 Without thy help, by me be borne alone.
 In our two loves there is but one respect, 5
 Though in our lives a separable spite,
 Which though it alter not love's sole effect,
 Yet doth it steal sweet hours from love's delight.
 I may not evermore acknowledge thee,
 Lest my bewailed guilt should do thee shame, 10
 Nor thou with public kindness honor me,
 Unless thou take that honor from thy name.
 But do not so. I love thee in such sort,
 As thou being mine, mine is thy good report.

Sonnet 36

Let me confess that we two must be twain, although our
 undivided loves are one. So those blots that do remain with me shall be
 borne by me alone without thy help. There is but one respect in our two
 loves, though in our lives (it is) a seperable spite, ¹ which though it
 alter ² not love's sole effect, yet ¹ it doth steal sweet hours from love's

 delight. I may not evermore acknowledge thee lest my bewailed guilt
 should do thee shame.; nor (may) thou honor me with public kindness
 unless thou take that honor from thy name. But do not ³ so. I love thee in

 such (a) sort as, thou being mine, mine is thy good report.

1. which ... it = which 2. does not alter 3. don't do so

Sonnet 37

As a decrepit father takes delight
 To see his active child do deeds of youth,
 So I, made lame by fortune's dearest spite,
 Take all my comfort of thy worth and truth.
 For whether beauty, birth, or wealth, or wit, 5
 Or any of these all, or all, or more,
 Entitled in thy parts do crowned sit.
 I make my love engrafted to this store.
 So then I am not lame, poor, nor despised
 Whilst that this shadow doth such substance give 10
 That I in thy abundance am sufficed
 And by a part of all thy glory live.

 Look, what is best, that best I wish in thee.
 This wish I have, then ten times happy me!

Sonnet 37

As a decrepit father takes delight to see his active child
 do deeds of youth, so I, made lame by fortune's dearest spite, take all
 my comfort of thy worth and truth. For whether beauty, birth, or wealth,
 or wit, or any of all these, or all, or more, entitled in thy parts , do
 sit crowned, I make my love engrafted to this store. So then I am not
 lame, poor, nor despised whilst that doth give this shadow such substance
 that I am sufficed in thy abundance and live by a part of all thy glory.
 Look, what(ever) is best, I wish that best in thee. I have this wish, then
 ten times happy me!

1. Shakespeare ใจ Adjective คำคุณศัพท์ เป็น Verb

Sonnet 38

How can my Muse want subject to invent
 While thou dost breathe, that pour'st into my verse
 Thine own sweet argument, too excellent
 For every vulgar paper to rehearse?
 Oh, give thyself the thanks if aught in me 5
 Worthy perusal stand against thy sight,
 For who's so dumb that cannot write to thee
 When thou thyself dost give invention light?
 Be thou the tenth Muse, ten times more in worth
 Than those old nine which rhymers invoke, 10
 And he that calls on thee, let him bring forth.
 Eternal numbers to outlive long date.
 If my slight Muse do please these curious days,
 The pain be mine, but thine shall be the praise.

Sonnet 38

How can my Muse want subject to invent while thou, that
 pour'st thine own sweet argument, too excellent for every vulgar paper
 to rehearse, into my verse, dost breathe? Oh, give thyself the thanks if
 aught in me ¹
 stand worthy perusal against thy sight; for who is so dumb
 that (he) cannot write to thee when thou thyself dost give invention
 light? Thou be the tenth Muse, ten times more in worth than those old
 nine which rhymers invoke, and he that calls on thee, let him bring
 forth eternal numbers to outlive long date. If my slight Muse do please
 these curious days, the pain (shall) be mine, but the praise shall be thine.

1. stands (Shakespeare ၵ Verb ၵ conjunction "if" ၵ subjunctive)

Sonnet 39

Oh,how thy worth with manners may I sing,
 When thou art the better part of me?
 What can mine own praise to mine own self bring?
 And what is't but mine own when I praise thee?
 Even for this let us divided live, 5
 And our dear love lose name of single one,
 That by this separation I may give
 That due to thee which thou deservest alone.
 O absence,what a torment wouldst thou prove,
 Were it not thy sour leisure gave sweet leave 10
 To entertain the time with thoughts of love,
 Which time and thoughts so sweetly doth deceive,
 And that thou teachest how to make one twain
 By praising him here who doth hence remain!

Sonnet 39

Oh,how may I sing thy worth with manners,when thou art all
 the better part of me? What can mine own praise bring to mine own self?
 And what is 't but mine own when I praise thee?Even for this let us live
 divided,and our dear love lose name of single one (so) that I may give
 that due which thou alone deservest to thee by this seperation.O absence,
 what a torment thou wouldst prove,were it not (that) thy sour leisure
 gave sweet leave to entertain the time with thoughts of love,which doth
 deceive time and thoughts so sweetly,and that thou teachest how to make
 one twain by praising him here who doth remain hence!

Sonnet 40

Take all my loves,my love,yea,take them all.
 What hast thou then more than thou hadst before?
 No love,my love,that thou mayst true love call,
 All mine was thine before thou hadst this more.
 Then,if for my love thou my love receivest, 5
 I cannot blame thee for my love thou usest,
 But yet be blamed if thou thyself deceivest
 By willful taste of what thyself refusest.
 I do forgive thy robbery,gentle thief,
 Although thou steal thee all my poverty. 10
 And yet,love knows,it is a greater grief
 To bear love's wrong than hate's known injury.
 Lascivious grace,in whom all ill well shows,
 Kill me with spites,yet we must not be foes.

Sonnet 40

Take all my loves,my love,yea,take them all.What hast thou
 then more than thou hadst before? No love,my love,that thou mayst call
 true love;all mine was thine before thou hadst this more.Then if thou
 receivest my love for my love,I cannot blame thee for my love thou usest,
 but yet be blamed if thou deceivest thyself by willful taste of what
¹
 thyself refusest.I do forgive thy robbery,gentle thief,al though thou

²
 steal ~~thee~~ all my poverty. And yet love knows it is a greater
 grief to bear love's wrong than hate's known injury.Lascivious grace,in
 whom all ill shows well,kill me with spites,yet we must not be foes.

1.= thou (Shakespeare ^๓ reflexive form ^๔ ~~thee~~ 2. thyself

Sonnet 41

Those pretty wrongs that liberty commits,
 When I am sometime absent from thy heart,
 Thy beauty and thy years full well befits,
 For still temptation follows where thou art.
 Gentle thou art, and therefore to be won, 5
 Beauteous thou art, therefore to be assailed.
 And when a woman woos, what woman's son
 Will sourly leave her till she have prevailed?
 Aye me! but yet thou mightst my seat forbear,
 And chide thy beauty and thy straying youth, 10
 Who lead thee in their riot even there
 Where thou art forced to break a twofold truth -
 Hers, by thy beauty tempting her to thee,
 Thine, by thy beauty being false to me.

Sonnet 41

Those pretty wrongs that liberty commits when I am sometime
 absent from thy heart befits thy beauty and thy years full(y) well, for
 temptation still follows where thou art. Thou art gentle, and therefore
 to be won; thou art beauteous, therefore to be assailed. And when a woman
 woos, what woman's son will sourly leave her till she ¹ have prevailed ?
 Aye me! but yet thou might forbear my seat and chide thy beauty and thy
 straying youth ² who lead thee in their riot even there where thou art
 forced to break a twofold truth - hers, by thy beauty tempting her to
 thee, (and) thine, by thine beauty being false to me.

1. has prevailed 2. which

Sonnet 42

That thou hast her it is not all my grief,
 And yet it may be said I loved her dearly.
 That she hath thee is of my wailing chief,
 A loss in love that touches me more nearly.
 Loving offenders, thus I will excuse ye- 5
 Thou dost love her, because thou know'st I love her,
 And for my sake even so doth she abuse me,
 Suffering my friend for my sake to approve her.
 If I lose thee, my loss is my love's gain,
 And losing her, my friend hath found that loss. 10
 Both find each other, and I lose both twain,
 And both for my sake lay on me this cross.
 But here's the joy- my friend and I are one.
 Sweet flattery! Then she loves but me alone.

Sonnet 42

It is not all my grief that thou hast her, and yet it may
 be said that I loved her dearly. That she hath thee is chief of my
 wailing - a loss in love that touches me more nearly. Loving offenders, I
 will excuse ye thus -- thou dost love her because thou know'st I love her,
 and even so she doth abuse me, for my sake, suffering my friend for my
 sake to approve her. If I lose thee, my loss is my love's gain and losing
 her, my friend hath found that loss. Both find each other and I lose both
 twain, and both, for my sake, lay this cross on me. But here's the joy-my
 friend and I are one. Sweet flattery! Then she loves but me alone.

Sonnet 43

When most I wink, then do mine eyes best see,
 For all the day they view things unrespected,
 But when I sleep, in dreams they look on thee,
 And, darkly bright, are bright in dark directed.
 Then thou, whose shadow shadows doth make bright, 5
 How would thy shadow's form form happy show
 To the clear day with thy much clearer light
 When to unseeing eyes they shade shines so!
 How would, I say, mine eyes be blessed made
 By looking on thee in the living day, 10
 When in dead night thy fair imperfect shade
 Through heavy sleep on sightless eyes doth stay!
 All days are nights to see till I see thee,
 And nights bright days when dreams do show thee me.

Sonnet 43

When I wink most, then mine eyes do see best, for they view
 things unrespected all the day, but when I sleep, they look on thee in
 dreams, and, darkly bright, (they) are bright(ly) directed in (the) dark.
 Then thou, whose shadow doth make shadows bright, how thy shadow's form
 would form happy show to the clear day with thy much clearer light when
 thy shade shines so to unseeing eyes! How, I say, mine eyes would be made
 blessed by looking on thee in the living day, when thy fair imperfect
 shade in dead night doth stay on sightless eyes through heavy sleep in
 dead night! All days are nights to see till I see thee, and nights (are)
 bright days when dreams do show thee (to) me.

Sonnet 44

If the dull substance of my flesh were thought,
 Injurious distance should not stop my way.
 For then, despite of space, I would be brought
 From limits far remote where thou dost stay.
 No matter then although my foot did stand 5
 Upon the farthest earth removed from thee,
 For nimble thought can jump both sea and land
 As soon as think the place where he would be.
 But, ah, thought kills me, that I am not thought,
 To leap large lengths of miles when thou art gone,
 But that, so much of earth and water wrought, 11
 I must attend time's leisure with my moan,
 Receiving naught by elements so slow
 But heavy tears, badges of either's woe.

Sonnet 44

If the dull substance of my flesh were thought, injurious
 distance should not stop my way. For then despite¹ of space, I would be
 brought from far remote limits (to) where thou dost stay. No matter then
 although my foot did stand upon the earth farthest removed from thee, for
 nimble thought can jump both sea and land as soon as (it can) think (of)
 the place where he would be. But, ah, (the) thought that I am not thought
 to leap large lengths of miles when thou art gone kills me, but (with the
 thought) that (I am) wrought of so much earth and water, I must attend
 time's leisure with my moan, receiving naught by² so slow elements but
 heavy tears, badges of either's woe.

1. despite

2. from

Sonnet 45

The other two, slight air and purging fire,
 Are both with thee, wherever I abide.
 The first my thought, the other my desire,
 These present-absent with swift motion slide.
 For when these quicker elements are gone 5
 In tender embassy of love to thee,
 My life, being made of four, with two alone
 Sinks down to death, oppressed with melancholy,
 Until life's composition be recured
 By those swift messengers returned from thee, 10
 Who ever but now come back again, assured
 Of thy fair health, recounting it to me.
 This told, I joy, but then no longer glad,
 I send them back again, and straight grow sad.

Sonnet 45

The other two, slight air and purging fire, are both with
 thee, wherever I abide. The first my thought, the other my desire, these
 slide present-absent with swift motion. For when these quicker elements
 are gone in tender embassy of love to thee, my life, being made of four,
 with two alone, sinks down to death, oppressed with melancholy until
 life's composition ¹ be recured by those swift messengers returned from
 thee, who even but now come back again, assured of thy fair health, recounting
 it to me. This told, I joy, but then no longer glad, I send them back
 again, and grow sad straight.

l.= is

Sonnet 46

Mine eye and heart are at a mortal war
 How to divide the conquest of thy sight.
 Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
 My heart mine eye the freedom of that right.
 My heart doth plead that thou in him dost lie, 5
 A closet never pierced with crystal eyes.
 But the defendant doth that plea deny,
 And says in him thy fair appearance lies.
 To'cide this title is impaneled
 A quest of thoughts, all tenants to the heart, 10
 And by their verdict is determined
 The clear eye's moiety and the dear heart's part.
 As thus: Mine eye's due is thine outward part,
 And my heart's right thine inward love of heart.

Sonnet 46

Mine eye and heart are at a mortal war (about) how to divide
 the conquest of thy sight. Mine eye would bar my heart thy picture's sight
 (and) my heart (would bar) mine eye the freedom of that right. My heart
 doth plead that thou dost lie in him, a closet never pierced with crystal
 eyes. But the defendant doth deny that plea, and says thy fair appearance
 lies in him. To 'cide this title, a quest of thoughts, all tenants to the
 heart, is impaneled, and the clear eye's moiety and the dear heart's part
 is determined by their verdict as thus: Mine eye's due is thine outward
 part, and my heart's right (is) thine inward love of heart.

Sonnet 47

Betwixt mine eye and heart a league is took,
 And each doth good turns now unto the other.
 When that mine eye is famished for a look,
 Or heart in love with sighs himself doth smother,
 With my love's picture then my eye doth feast 5
 And to the painted banquet bids my heart.
 Another time mine eye is my heart's guest
 And in his thoughts of love doth share a part.
 So, either by thy picture or my love,
 Thyself away art present still with me, 10
 For thou not farther than my thoughts canst move,
 And I am still with them and ~~they~~ with thee.
 Or, if they sleep, thy picture in my sight
 Awakes my heart to heart's and eye's delight.

Sonnet 47

A league is ¹took betwixt mine eye and heart, and now each
 doth good turns unto the other. ²When that mine eye is famished for a
 look, or heart in love doth smother himself with sighs, then mine eye doth
 feast with my love's picture and bids my heart to the painted banquet.
 Another time mine eye is my heart's guest and doth share a part in his
 thoughts of love. So either by thy picture or my love, ³thyself away, art
 still present with me, for thou canst not move farther than my thoughts,
 and I am still with them and they (are still) with thee. Or if they
 sleep, thy picture in my sight awakes my heart to heart's and eye's delight.

1. taken

2. when

3. thou

Sonnet 48

How careful was I when I took my way,
 Each trifle under truest bars to thrust,
 That to my use it might unused stay
 From hands of falsehood, in sure wards of trust!
 But thou, to whom my jewels trifles are, 5
 Most worthy comfort, now my greatest grief,
 Thou, best of dearest and mine only care,
 Art left the prey of every vulgar thief.
 Thee have I not locked up in any chest,
 Save where thou art not, though I feel thou art, 10
 Within the gentle closure of my breast,
 From whence at pleasure thou mayst come and part.
 And even thence thou wilt be stol'n, I fear,
 For truth proves thievish for a prize so dear.

Sonnet 48

How careful I was when I took my way to thrust each trifle
 under truest bars (so) that it might stay unused from hands of falsehood
 in sure wards of trust to my use! But thou, to whom my jewels are trifles,
 (the) most worthy comfort, now my greatest grief, thou, (the) best of (the)
 dearest and mine only care, art left the prey of every vulgar thief. I
 have not locked thee up in any chest save where thou art not, though I
 feel thou art, within the gentle closure of my breast, from whence thou
 mayst come and part at pleasure. And even thence thou wilt be stol'n, I
 fear, for truth proves thievish for so dear a prize.

Sonnet 49

Against that time,if ever that time come,
 When I shall see thee frown on my defects,
 When as thy love hath cast his utmost sum,
 Called to that audit by advised respects -
 Against that time when thou shalt strangely pass, 5
 And scarcely greet me with that sun,thine eye,
 When love,converted from the thing it was,
 Shall reasons find of settled gravity -
 Against that time do I ensconce me here
 Within the knowledge of mine own desert, 10
 And this my hand against myself uprear,
 To guard the lawful reasons on thy part.
 To leave poee me thou hast the strength of laws,
 Since why to love I can allege no cause.

Sonnet 49

Against that time,if that time ever come¹,when I shall see²
 thee frown on my defects,when as³ thy love hath cast his utmost sum,called
 to that audit by advised respect - against that time when thou shalt pass⁴
 strangely and scarcely greet me with that sun,thine eye,when love,
 converted from the thing it was,shall find⁵ reasons of settled gravity -
 against that time I do ensconce me⁶ here within the knowledge of mine own
 desert,and uprear this my hand against myself to guard the lawful reasons
 on thy part,Thou hast the strength of law to leave poor me since I can
 allege no cause why to love.

1. comes 2. see 3. when 4. pass 5. finds 6. myself

Sonnet 50

How heavy do I journey on the way
 When what I seek, my weary travel's end,
 Doth teach that ease and that repose to say,
 "Thus far the miles are measured from thy friend!"
 The beast that bears me, tired with my woe, 5
 Plods dully on, to bear that weight in me,
 As if by some instinct the wretch did know
 His rider loved not speed, being made from thee.
 The bloody spur cannot provoke him on
 That sometimes anger thrusts into his hide, 10
 Which heavily he answers with a groan
 More sharp to me than spurring to his side.
 For that same groan doth put this in my mind:
 My grief lies onward, and my joy behind.

Sonnet 50

How ¹heavy I do journey on my way when what I seek, my weary
 travel's end, doth teach that ease and that repose to say" The miles are
 measured thus far from thy friends!" The beast that bears me, tired with
 my woe, plods dully on to bear that weight in me as if the wretch did
 by some instinct (that) h's rider ²loved not speed, being made from thee.
 The bloody spur that sometimes anger thrusts into his side, which he
 3

Sonnet 51

Thus can my love excuse the slow offense
 Of my dull bearer when from thee I speed.
 From where thou art why should I haste me thence?
 Till I return, of posting is no need.
 Oh, what excuse will my poor beast then find, 5
 When swift extremity can seem but slow?
 Then should I spur, though mounted on the wind,
 In winged speed no motion shall I know.
 Then can no horse with my desire keep pace, 10
 Shall neigh- no dull flesh- in his fiery race,
 But love, for love, thus shall excuse my jade:
 Since from thee going he went willful-slow,
 Toward thee I'll run and give him leave to go.

Sonnet 51

Thus, my love can excuse the slow offense of my dull bearer
 when I speed from thee. Why should I haste ¹me thence from where thou art?
 Till I return, (there is) no need of posting. Oh, what excuse will my poor
 beast then find when swift extremity can seem but slow? Then should I
 spur, though mounted on the wind, I shall know no motion in winged speed.
 Then no horse can keep pace with my desire; therefore desire, being made
 of ²perfectst love, shall neigh -no dull flesh- in his fiery race, but love
 thus shall excuse my jade for love. Since he, going from thee, went
willful-slow³, I will run toward thee and give him leave to go.

1.= myself

2.= most perfect

3.= willfully-slow

Sonnet 52

So am I as the rich, whose blessed key
 Can bring him to his sweet uplocked treasure,
 The which he will not every hour survey,
 For blunting the fine point of seldom pleasure.
 Therefore are feasts so seldom and so rare, 5
 Since, seldom coming, in the long year set
 Like stones of worth they thinly placed are,
 Or captain jewels in the carcanet.
 So is the time that keeps you as my chest,
 Or as the wardrobe which the robe doth hide, 10
 To make some special instant special blest
 By new-unfolding his imprisoned pride.
 Blessed are you, whose worthiness gives scope,
 Being had, to triumph - being lacked, to hope.

Sonnet 52

So I am as the rich, whose blessed key can bring him to
 his sweet uplocked treasure, ¹ the which he will not survey every hour
 for blunting the fine point of seldom pleasure. Therefore feasts are
 so seldom and so rare; since seldom coming, set in the long year, they
 are thinly placed like stones of worth or captain jewels in the
 carcanet. So is the time that keeps you as my chest or as the wardrobe
 which doth hide the robe to make some special instant ² special blest
 by new-unfolding his imprisoned pride. You are blessed, whose worthiness
 gives scope, being had, to triumph - being lacked, to hope.

1. which

2. specially

Sonnet 54

Oh,how much more doth beauty beauteous seem
 By that sweet ornament which truth doth give!
 The rose looks fair,but fairer we it deem
 For that ~~sweet~~ odor which doth in it live.
 The canker blooms have full as deep a dye 5
 As the perfumed tincture of the roses,
 Hang on such thorns ,and play as wantonly
 When summer's breath their masked buds discloses.
 But for their virtue only is their show,
 They live unwooded and unrespected fade, 10
 Die to themselves,Sweet roses do not so.
 Of their sweet deaths are sweetest odors made.
 And so of you, beauteous and lovely youth,
 When that shall vade,by verse distill: your truth.

Sonnet 54

Oh,how much more beauteous beauty doth seem by that sweet
 ornament which truth doth give! The rose looks fair,but we deem it fairer
 for that sweet ordor which doth live in it.The canker blooms have full
 as deep a dye as the perfumed tincture of the roses,(and) hang on such
 thorns,and play as wantonly when summer's breath discloses their masked
 buds.But they lived unwooded and fade unrespected (and) die to themselves,
 for their virtue is only their show.Sweet roses do not so.Sweetest odors
 are made of their sweet deaths.And so,beauteous and lovely youth,when
 that shall vade of you,your truth distills by verse.

1. vades

2. from you

Sonnet 56

Sweet love, renew thy force. Be it not said
 Thy edge should blunter be than appetite,
 Which but today by feeding is allayed,
 Tomorrow sharpened in his former might.
 So, love, be thou. Although today thou fill 5
 Thy hungry eyes even till they wink with fullness,
 Tomorrow see again, and do not kill
 The spirit of love with a perpetual dullness.
 Let this sad interim like the ocean be
 Which parts the shore, where two contracted new
 Come daily to the banks, that when they see 11
 Return of love, more blest may be the view.
 Or call it winter, which, being full of care,
 Makes summer's welcome thrice more wished, more rare.

Sonnet 56

Sweet love, renew thy force. ¹ (Let) it not be said thy edge
 should be blunter than appetite, which is allayed by feeding but today,
 tomorrow sharpened in his former might. So, love, be thou. Although today
 thou fill thy hungry eyes till they wink with fullness, tomorrow see
 again and do not kill the spirit of love with a perpetual dullness.
 Let this sad interim be like the ocean which parts the shore where
 two ^{~2} new contracted come daily to the banks (so) that when they see (the)
 return of love, the view may be more blest. Or call it winter, which, being
 full of care, makes summer's welcome thrice more wished (and) more rare.

1. Don't let it be 2. newly contracted

Sonnet 57

Being your slave, what should I do but tend
 upon the hours and times of your desire?
 I have no precious time at all to spend,
 Nor services to do, till you require.
 Nor dare I chide the world-without-end hour 5
 Whilst I, my sovereign, watch the clock for you,
 Nor think the bitterness of absence sour
 When you have bid your servant once adieu.
 Nor dare I question with my jealous thought
 Where you may be, or your affairs suppose, 10
 But like a sad slave, stay and think of naught
 Save where you are how happy you make those.
 So true a fool is love that in your will,
 Though you do anything, he thinks no ill.

Sonnet 57

Being your slave, what should I do but tend upon the hours
 and times of your desire? I have no precious time at all to spend, nor
 services to do till you require. Nor dare I chide the world-without-end
 hour whilst I, my sovereign, watch the clock for you.; nor (dare I) think
 the bitterness of absence sour when you once bid your servant adieu.
 Nor dare I question with my jealous thought where you may be, or (dare I)
 suppose your affairs, but like a sad slave, stay and think ¹ naught save
 how happy you make those where you are. Love is so true a fool that, though
 you do anything, he thinks no ill in your will.

1. nothing

Sonnet 58

That god forbid that made me first your slave,
 I should in thought control your times of pleasure,
 Or at your hand the account of hours to crave,
 Being your vassal, bound to stay your leisure!
 Oh, let me suffer, being at your beck, 5
 The imprisoned absence of your liberty.
 And patience, tame to sufferance, bide each check
 Without accusing you of injury.
 Be where you list, your charter is so strong
 That you yourself may privilege your time 10
 To what you will. To you it doth belong
 Yourself to pardon of self-doing crime.
 I am to wait, though waiting so be Hell,
 Not blame your pleasure, be it ill or well.

Sonnet 58

That god that first made me your slave forbid I should
 control your times of pleasure in thought or ¹ to crave the account of
 hours at your hand, being your vassal, bound to stay your leisure! Oh, let
 me, ² being at your beck, suffer the imprisoned absence of your liberty.
 And patience, tame to sufferance, bide each check without accusing you
 of injury. Be where you list, your charter is so strong that you yourself
 may privilege your time to what you will. It doth belong to you to pardon
 yourself of self-doing crime. I am to wait, though waiting so be Hell, not
 (to) blame your pleasure, be it ill or well.

1 = crave

2 = being at your beck and call

Sonnet 59

If there ~~be~~ nothing new, but that which is
 Hath been before, how are our brains beguiled,
 Which, laboring for invention, bear amiss
 The second burden of a former child!
 Oh that record could with a backward look, 5
 Even of five hundred courses of the sun,
 Show me your image in some antique book,
 Since mind at first in character was done.
 That I might see what the old world could say
 To this composed wonder of your frame- 10
 Whether we are mended, or wheter better they,
 Or whether revolution be the same.
 Oh, sure I am the wits of former days
 To subjects worse have given admiring praise.

Sonnet 59

1
 If there be nothing new, but that which is hath been before,
 how our brains, which, laboring for invention, bear amiss the second burden
 of a former child, are beguiled! Oh that record could show me your image
 in some antique book with a bakward look even of five hundred courses
 .. of the sun, since mind was done at first in character. (So) that I might
 see what the old world could say to this composed wonder of your frame-
 whether we are mended, or whether they (are) better, or whether revolution
 2
be the same. Oh, I am sure the wits of former days have given admiring
 praise to worse subjects.

1. is . 2. is

Sonnet 60

Like as the waves make toward the pebbled shore,
 So do our minutes hasten to their end,
 Each changing place with that which goes before,
 In sequent toil all forward do contend.
 Nativity, once in the main of light, 5
 Crawls to maturity, wherewith being crowned,
 Crooked eclipses 'gainst his glory fight,
 And Time that gave doth now his gift confound.
 Time doth transfix the flourish set on youth
 And delves the parallels in beauty's brow, 10
 Feeds on the rarities of nature's truth,
 And nothing stands but for his scythe to mow.
 And yet to times in hope my verse shall stand,
 Praising thy worth, despite his cruel hand.

Sonnet 60

Like as the waves make toward the pebbled shore, so our
 minutes do hasten to their end, each changing place with that which goes
 before; all do contend forward in sequent toil. Nativity, once in the main
 of light, crawls to maturity, being crowned wherewith; crooked eclipses
 fight 'gainst his glory, and Time that gave doth confound his gift now.
 Time doth transfix the flourish set on youth, and delves the parallels
 in beauty's brow, and feeds on the rarities of nature's truth, and
 nothing stands but for his scythe to mow. And yet my verse shall stand
 to times in hope, praising thy worth despite his cruel hand.

1. against

Sonnet 61

Is it thy will thy image should keep open
 My heavy eyelids to the weary night?
 Dost thou desire my slumbers should be broken
 While shadows like to thee do mock my sight?
 Is it thy spirit that thou send'st from thee 5
 So far from home into my deeds to pry,
 To find our shames and idle hours in me,
 The scope and tenor of thy jealousy?
 Oh, no! Thy love, though much, is not so great.
 It is my love that keeps mine eye awake, 10
 Mine own true love that doth my rest defeat,
 To play the watchman ever for thy sake.
 For thee watch I whilst thou dost wake elsewhere,
 From me far off, with others all too near.

SONNET 61

Is it thy will(that) thy image should keep my eyelids
 open to the weary night?Dost thou desire my slumber should be broken
 while shadows like to thee do mock my sight?Is it thy spirit that
 thou send'st from thee so far from home to pry into my deeds to find
 out shames and idle hours in me,the scope and tenor of thy jealousy?
 Oh,no! Thy love,though much,is not so great.It is my love that keeps
 mine eye awake;(it is) mine own true love that doth defeat my rest
 to play the watchman ever for thy sake.I watch for thee whilst thou
 wake elsewhere,far off from me,with others all too near.

Sonnet 63

Against my love shall be, as I am now,
 With Time's injurious hand crushed and o'erworn,
 When hours have drained his blood and filled his brow
 With lines and wrinkles, when his youthful morn
 Hath traveled on to age's steepy night, 5
 And all those beauties whereof now he's king
 Are vanishing or vanished out of sight,
 Stealing away the treasure of his spring.
 For such a time do I now fortify,
 Against confounding age's cruel knife, 10
 That he shall never cut from memory
 My sweet love's beauty, though my lover's life,
 His beauty shall in these black lines be seen,
 And they shall live, and he in them still green.

Sonnet 63

¹
Against my love shall be crushed and o'erworn with Time's
 injurious hand as I am now, when hours have drained his blood and filled
 his brow with lines and wrinkles, when youthful morn hath traveled on
 to age's steepy night, and all those beauties whereof he's king now are
 vanishing or vanished out of sight, stealing away the treasure of his
 spring, for such a time I do now fortify against confounding age's cruel
 night (so) that he shall never cut my sweet love's beauty from memory,
 though (he will cut) my lover's life. His beauty shall be seen in these
 black lines and they shall live, and he (will) still (be) green in them.

1. conjunction (archaic) = by the time that; before

Sonnet 64

When I have seen by Time's fell hand defaced
 The rich-proud cost of outworn buried age;
 When sometime lofty towers I see down-razed,
 And brass eternal slave to mortal rage;
 When I have seen the hungry ocean gain 5
 Advantage on the kingdom of the shore,
 And the firm soil win of the watery main,
 Increasing store with loss and loss with store;
 When I have seen such interchange of state,
 Or state itself confounded to decay- 10
 Ruin hath taught me thus to ruminare,
 That Time will come and take my love away.
 This thought is as a death, which cannot choose
 But weep to have that which it fears to lose.

Sonnet 64

When I have seen the rich-proud cost of outworn buried
 age defaced by Time's fell hand; when I see sometime lofty towers down-razed
 and eternal brass slave to mortal rage; when I have seen the hungry ocean
 gain advantage on the kingdom of the shore, and the firm soil win of the
 watery main, increasing store with loss and loss with store; when I have
 seen such interchange of state or state itself confounded to decay-
 ruin hath taught me thus to ruminare that Time will come and take my
 love away. This thought, which cannot choose but weep to have that which
 it fears to loose, is as a death.

Sonnet 65

Since brass, nor stone, nor earth, nor boundless sea
 But sad mortality o'ersways their power,
 How with this rage shall beauty hold a plea,
 Whose action is no stronger than a flower?
 Oh, how shall summer's honey breath hold out 5
 Against the wreckful siege of battering days
 When rocks impregnable are not so stout,
 Nor gates of steel so strong, but Time decays?
 O fearful meditation! Where, alack, 9
 Shall Time's best jewel from Time's chest lie hid?
 Or what strong hand can hold his swift foot back?
 Or who his spoil of beauty can forbid?
 Oh, none, unless this miracle have might,
 That in black ink my love may still shine bright.

Sonnet 65

Since (there is neither) brass, nor stone, nor earth, nor
 boundless sea but (that) sad mortality o'ersways their power, how shall
 beauty whose action is no stronger than a flower holds a plea with this
 rage? Oh, how shall summer's honey breath hold out against the wreckful
 seige of battering days when impregnable rocks are not so stout, nor (are)
 gates of steel so strong, but Time decays (them)? Oh, fearful
 meditation! where, alack, shall Time's best jewel lie ¹hid from Time's chest?
 Or what strong hand can hold his swift foot back? Or who can forbid
 his spoil of beauty ? Oh, none, unless this miracle that my love may still
 shine bright in black ink have might.

1. = hidden

Sonnet 66

Tired with all these, for restful death I cry,
 As, to behold desert a beggar born,
 And needy nothing trimmed in jollity,
 And purest faith unhappily forsworn,
 And gilded honor shamefully misplaced, 5
 And maiden virtue rudely strumpeted,
 And right perfection wrongfully disgraced,
 And strength by limping sway disabled,
 And art made tongue-tied by authority,
 And folly, doctorlike, controlling skill, 10
 And simple truth miscalled simplicity,
 And captive good attending captain ill.
 Tired with all these, from these would I be gone,
 Save that, to die I leave my love alone.

Sonnet 66

Tired ¹with all these - as to behold desert born a beggar,
 and needy nothing trimmed in jollity, and purest faith forsworn unhappily,
 and gilded honor misplaced shamefully, and maiden virtue strumpeted rudely,
 and right perfection disgraced wrongfully, and strength disabled by limping
 sway, and art made tongue-tied by authority, and folly, doctorlike, controlling
 skill, and simple truth miscalled simplicity, and captive good attending
 captain ill, I cry for restful death. Tired ²with all these, I would be gone
 from these, save that to die, I leave my love alone.

Sonnet 67

Ah,wherefore with infection should he live
 And with his presence grace impiety,
 That sin by him advantage should achieve
 And lace itself with his society?
 Why should false painting imitate his cheek, 5
 And steal dead seeing of his living hue?
 Why should poor beauty indirectly seek
 Roses of shadow,since his rose is true?
 Why should he live,now Nature bankrupt is,
 Beggared of blood to blush through lively veins?
 For she hath no exchequer now but his, 11
 And,proud of many,lives upon his gains.
 Oh,him she stores,to show what wealth she had
 In days long since,before these last so bad.

Sonnet 67

Ah,wherefore should he live with infection and grace impiety
 with his presence (so) that sin should achieve advantage by him and
 lace itself with his society? Why should false painting imitate his cheek
 and steal dead seeing of his living hue? Why should poor beauty
 indirectly seek roses of shadow,since his rose is true? Why should he
 live beggared of blood to blush through lively veins now Nature is
 bankrupt? For she hath no exchequer now but his,and,proud of many,lives
 upon his gains.Oh,she stores him to show what wealth she had in days
 long since before these last so bad.

Sonnet 68

Thus is his cheek the map of days outworn,
 When beauty lived and died as flowers do now.
 Before these bastard signs of fair were born
 Or durst inhabit on a living brow;
 Before the golden tresses of the dead, 5
 The right of sepulchers, were shorn away,
 To live a second life on second head,
 Ere beauty's dead fleece made another gay.
 In him those holy antique hours are seen,
 Without all ornament, itself and true, 10
 Making no summer of another's green,
 Robbing no old to dress his beauty new.
 And him as for a map doth Nature store,
 To show false Art what beauty was of yore.

Sonnet 68

Thus his cheek is the map of outworn days when beauty lived
 and died as flowers do. Before these bustard signs of fair were born
 or durst¹ inhabit on a living brow; before the golden tresses of the dead,
 the right of sepulchers, were shorn away to live a second life on a
 second head (and) ere beauty's dead fleece made another gay. Those holy
 antique hours are seen in him without all ornament, itself and true,
 making no summer of another's green (and) robbing no old to dress his
 beauty new². And Nature doth store him as for³ a map to show false Art
 what beauty was of yore.

1.= past tense of "dare" 2.= anew 3. as

Sonnet 69

Those parts of thee that the world's eye doth view
 Want nothing that the thought of hearts can mend.
 All tongues, the voice of souls, give thee that due,
 Uttering bare truth, even so as foes commend. 4
 Thy outward thus with outward praise is crowned,
 But those same tongues that give thee so thine own
 In other accents do this praise confound
 By seeing farther than the eye hath shown.
 They look into the beauty of thy mind,
 And that, in guess, they measure by thy deeds. 10
 Then, churls, their thoughts, although their eyes were kind,
 To thy fair flower add the rank smell of weeds.
 But why thy odor matcheth not thy show,
 The soil is this, that thou dost common grow.

Sonnet 69

Those parts of thee that the world's eye doth view want
 nothing that the thought of heart can mend. All tongues, the voice of
 souls, uttering bare truth, gives thee that due, (and) even as foes commend
 so. Thy outward thus is crowned with outward praise, but those same
 tongues that give thee thine own so do confound this praise in other
 accents by seeing farther than the eye hath shown. They look into the
 beauty of thy mind, and they measure that in guess by thy deeds. Then,
 churls, although their eyes were kind, their thoughts add the rank smell
 of weeds to thy fair flower. But the soil why thy odor ¹ matched not thy
 show is this, that thou dost grow common.

1. did not match

Sonnet 70

That thou art blamed shall not be thy defect
 For slander's mark was ever yet the fair.
 The ornament of beauty is suspect,
 A crow that flies in heaven's sweetest air.
 So thou be good, slander doth but approve 5
 Thy worth the greater, being wooed of time,
 For canker vice the sweetest buds doth love,
 And thou present'st a pure unstained prime.
 Thou hast passed by the ambush of young days,
 Either not assailed, or victor being charged. 10
 Yet this thy praise cannot be so thy praise,
 To tie up envy evermore enlarged.

 If some suspect of ill masked not thy show,
 Then thou alone kingdoms of hearts shouldst owe.

Sonnet 70

That thou art blamed shall not be thy defect for slander's
 mark was ever yet the fair. The ornament of beauty is suspect, a crow that
 flies in heaven's sweetest air. So (long as) thou, being wooed of time, ¹be
 good, slander doth but approve thy worth the greater for canker vice doth
 love the sweetest buds, and thou present'st a pure unstained prime. Thou
 hast passed by the ambush of young days, either not assailed or victor
 being charged. Yet this, thy praise, cannot be so thy praise, to tie up envy
 ever more enlarged. If some suspect of ill ²masked not thy show, then thou
 alone shouldst owe kingdoms of heart.

1. are

2. did not mask

Sonnet 71

No longer mourn for me when I am dead
 Than you shall hear the surly sullen bell
 Give warning to the world that I am fled
 From this vile world,with vilest worms to dwell.
 Nay,if you read this line,remember not 5
 The hand that writ it,for I love you so
 That I in your sweet thoughts would be forgot
 If thinking on me then should make you woe.
 Oh,if,I say,you look upon this verse
 When I perhaps compounded am with clay, 10
 Do not so much as my poor name rehearse,
 But let your love even with my life decay,
 Lest the wise world should look into your moan,
 And mock you with me after I am gone.

Sonnet 71

When I am dead,mourn for me no longer than you shall hear¹
 the surly sullen bell give warning to the world that I am fled from
 this vile world to dwell with vilest world.Nay,²if you read this line,
remember not³ the hand that writ⁴ it for I love you so that I would be
forgot⁵ in your sweet thoughts if thinking on me then should make you
 woe.Oh,if,I say,you look upon this verse when perhaps I am compounded
 with clay,do not so much rehearse my poor name,but let your love
 decay even with my life lest the wise world should look into your
 moan and mock you with me after I am gone.

1. hear 2. No 3. don't remember 4. wrote 5. forgotten

Sonnet 72

Oh, lest the world should task you to recite
 What merit lived in me, that you should love
 After my death, dear love, forget me quite.
 For you in me can nothing worthy prove,
 Unless you would devise some vituous lie, 5
 To do more for me than mine own desert,
 And hang more praise upon deceased I
 Than niggard truth would willingly impart.
 Oh, lest your true love may seem false in this,
 That you for love speak well of me untrue, 10
 My name be buried where my body is,
 And live no more to shame nor me nor you.
 For I am shamed by that which I bring forth,
 And so should you, to love things nothing worth.

Sonnet 72

Oh, lest the world should task you to recite what merit
 that you should love after my death lived ~~in~~ me, dear love, forget me
 quite. For you can prove nothing worthy in me unless you would devise
 some virtuous lie to do more for me than mine own desert and hang more
 praise upon ¹deceased I than niggard truth would willingly impart.
 oh, (let) my name be buried where my body is and live no more to shame
²nor me nor you lest your true love may seem false in this-that you
 for love, speak well of me untrue. For I am shamed by that which I bring
 forth and so should you, to love things worth nothing.

1. deceased me

2. neither

Sonnet 73

That time of year thou mayst in me behold
 When yellow leaves, or none, or few, do hang
 Upon those boughs which shake against the cold,
 Bare ruined choirs where late the sweet birds sang.
 In me thou see'st the twilight of such day 5
 As after sunset fadeth in the west,
 Which by and by black night doth take away,
 Death's second self, that seals up all in rest.
 In me thou see'st the glowing of such fire,
 That on the ashes of his youth doth lie 10
 As the deathbed whereon it must expire,
 Consumed with that which it was nourished by.
 This thou perceivest, which makes thy love more strong,
 To love that well which thou must leave ere long.

Sonnet 73

In me thou mayst behold that time of year when yellow
 leaves, or none, or few, do hang upon those boughs which shake against
 the cold, bared ruined choirs where the sweet birds sang ¹ late. In me
 thou see'st the twilight of such day as fadeth in the west after sunset,
 which black night, death's second self that seals all up in rest, doth
 take away by and by. In me thou see'st the glowing of such fire that doth
 lie on the ashes of his youth as the deathbed whereon it, consumed with
 that which it was nourished by, must expire. Thou perceivest this, which
 makes thy love ² more strong to love that well which thou must leave ³ ere long.

1. lately 2. stronger 3. before

Sonnet 74

But be contented, When that fell arrest
 Without all bail shall carry me away,
 My life hath in this line some interest,
 Which for memorial still with thee shall stay.
 When thou reviewest this, thou dost review 5
 The very part was consecrate to thee.
 The earth can have but earth, which is his due,
 My spirit is thine, the better part of me.
 So then thou hast but lost the dregs of life,
 The prey of worms, my body being dead, 10
 The coward conquest of a wretch's knife,
 Too base of thee to be remembered.
 The worth of that is that which it contains,
 And that is this, and this with thee remains.

Sonnet 74

But be contented, When that fell arrest without all bail
 shall ¹carry me away, my life has some interest in this line which
 shall still stay with thee for memorial. When thou reviewest this,
 thou dost review the very part (that) was consecrate to thee. The
 earth can have but earth which is his due; my spirit, the better part
 of me, is thine. So then thou hast lost but the dregs of life, my body
 being dead, the coward conquest of a wretch's knife, too base to be
 remembered ²of thee. The worth of that is that which it contains, and
 that is this, and this remains with thee.

1. carries

2. by

Sonnet 75

So are you to my thoughts as food to life,
 Or as sweet-seasoned showers are to the ground.
 And for the peace of you I hold such strife
 As'twixt a miser and his wealth is found,
 Now proud as and enjoyer, and anon 5
 Doubting the filching age will steal his treasure;
 Now counting best to be with you alone,
 Then bettered that the world may see my pleasure.
 Sometime all full with feasting on your sight,
 And by and by clean starved for a look, 10
 Possessing or pursuing no delight
 Save what is had or must from you be took.
 Thus do I pine and surfeit day by day,
 Or gluttoning on all or all away.

Sonnet 75

So you are to my thoughts as food to life or as sweet-seasoned
 showers are to the ground. And for the peace of you, I hold such strife
 as is found ¹ 'twixt a miser and his wealth, now proud as an enjoyer, and
 anon doubting the filching age will steal his treasure, now counting (it)
 best to be with you alone, then bettered that the world may see my
 pleasure. Sometime all full with feasting on your sight, and by and by
 clean starved for a look, possessing or pursuing no delight save what
 is had or must be ² took from you. Thus I do pine and surfeit day by day,
 or ³ gluttoning on all or all away.

1. between 2. taken 3. gluttonizing

Sonnet 76

Why is my verse so barren of new pride,
 So far from variation or quick change?
 Why with the time do I not glance aside
 To new-found methods and to compounds strange?
 Why write I still all one, ever the same, 5
 And keep invention in a noted weed,
 That every word doth almost tell my name,
 Showing their birth and where they did proceed?
 Oh, know, sweet love, I always write of you,
 And you and love are still my argument. 10
 So all my best is dressing old words new,
 Spending again what is already spent.
 For as the sun is daily new and old,
 So is my love still telling what is told.

Sonnet 76

Why is my verse so barren of new pride (and) so far from
 variation or quick change? Why do I not glance aside with the time to
 new-found methods and to strange compounds? Why write I still all one,
 over the same, and keep invention in a noted weed (so) that every word,
 showing their birth and where they did proceed, doth almost tell my name?
 Oh, know, sweet love, I always write of you, and you and love are still
 my argument. So all my best is dressing old words new, spending again
 what is already spent. For as the sun is daily new and old, so my love
 is still telling what is told.

1. do I still write 2. anew

Sonnet 77

Thy glass will show thee how thy beauties wear,

Thy dial how thy precious minutes waste.

The vacant leaves thy mind's imprint will bear,

And of this book this learning mayst thou taste.

The wrinkles which thy glass will truly show 5

Of mouthed graves will give thee memory.

Thou by thy dial's shady stealth mayst know

Time's thievish progress to eternity.

Look, what thy memory cannot contain 9

Commit to these waste blanks, and thou shalt find

Those children nursed, delivered from thy brain,

To take a new acquaintance of thy mind.

These offices, so oft as thou wilt look,

Shall profit thee and much enrich thy book.

Sonnet 77

The glass will show thee how thy beauties wear, (and) thy dial
 (will show thee) how thy precious minutes waste. The vacant leaves will
 bear thy mind's imprint, and thou mayst taste this learning of this book.
 The wrinkles which thy glass will truly show of mouthed graves will give
 thee memory. Thou mayst know Time's thievish progress to eternity by
 thy dial's shady stealth. Look, commit what thy memory cannot contain
 to these waste blanks, and thou shalt find those children nursed, delivered
 from thy brain to take a new acquaintance of thy mind. These offices
 shall profit thee and enrich thy book much.

Sonnet 78

So oft have I invoked thee for my Muse
 And found such fair assistance in my verse
 As every alien pen hath got my use
 And under thee their poesie disperse.
 Thine eyes, that taught the dumb on high to sing 5
 And heavy ignorance aloft to fly,
 Have added feathers to the learned's wing
 And given grace a double majesty.
 Yet be most proud of that which I compile,
 Whose influence is thine and born of thee 10
 In others' works thou dost but mend the style,
 And arts with thy sweet graces graced be,
 But thou art all my art, and dost advance
 As high as learning my rude ignorance.

Sonnet 78

I have invoked thee for my Muse so ¹oft and found such fair
 assistance in my verse as every alien pen hath got my use and ²disperse
 their ³poesie under thee. Thine ~~eyes~~, that taught the dumb to sing on high
 and (taught) heavy ignorance to fly aloft, have added feathers to the
 learned's wing and given grace a double majesty. Yet be most proud of
 that which I compile, whose influence is thine and born of thee. Thou
 dost but mend the style in others' works, and arts ⁴be graced with thy
 sweet graces. But thou art all my art and dost advance my rude ignorance
 as high as learning.

1. often 2. disperses 3. poetry 4. is

Sonnet 80

Oh,how I faint when I of you do write,
 Knowing a better spirit doth use your name,
 And in the praise thereof spends all his might,
 To make me tongue-tied,speaking of your fame!
 But since your worth,wide as the ocean is, 5
 The humble as the proudest sail doth bear,
 My saucy bark,inferior far to his,
 On your broad main doth willfully appear,
 Your shallowest help will hold me up afloat,
 Whilst he upon your soundless deep doth ride, 10
 Or,being wrecked,I am a worthless boat,
 He of tall building and of goodly pride.
 Then if he thrive and I be cast away,
 The worst was this-my love was my decay.

Sonnet 80

Oh,how I faint when I do write of you, knowing (that) a better
 spirit doth use your name and spends all his might in the praise thereof
 to make me tongue-tied (in) speaking of your fame! But since your worth,
 (as) wide as the ocean is,doth bear the humble as the proudest sail,my
 saucy bark, far inferior to his, doth appear on your broad main willfully.
 Your shallowest help will hold me up afloat whilst he doth ride upon
 your soundless deep or being wrecked,I am a worthless boat;he (is) of
 tall building and of goodly pride.Then if he ¹ thrive and I ² be cast away,
 the worst was this - my love was my decay.

1. thrives 2.am

Sonnet 81

Or I shall live your epitaph to make,
 Or you survive when I in earth am rotten,
 From hence your memory death cannot take,
 Although in me each part will be forgotten.
 Your name from hence immortal life shall have, 5
 Though I, once gone, to all the world must die.
 The earth can yield me but a common grave,
 When you entomb'd in men's eyes shall lie.
 Your monument shall be my gentle verse,
 Which eyes not yet created shall o'erread, 10
 And tongues to be your being shall rehearse
 When all the breathers of this world are dead.
 You still shall live—such virtue hath my pen—
 Where breath most breathes, even in the mouths of men.

Sonnet 81

1
Or I shall live to make your epitaph or you survive when
 I am rotten in earth, death cannot take your memory from hence although
 each part in me will be forgotten. Your name shall have immortal life
 from hence though I, once gone, must die to all the world. The earth can
 yield but a common grave when you shall live entomb'd in men's eyes.
 My gentle verse shall be your monuments, which eyes, not yet created, shall
 o'erread, and tongues to be shall rehearse your being when all the
 breathers of this world are dead. You shall still live —my pen hath such
 virtue —where breath breathes most even in the mouths of men.

1. Either

Sonnet 83

I never saw that you did painting need,
 And therefore to your fair no painting set.
 I found, or thought I found, you did exceed
 The barren tender of a poet's debt.
 And therefore have I slept in hour report, 5
 That you yourself, being extant, well might show
 How far a modern quill doth come too short
 Speaking of worth, what worth in your doth grow.
 This silence for my sin you did impute,
 Which shall be most my glory, being dumb, 10
 For I impair not beauty being mute,
 When others would give life and bring a tomb.
 There lives more life in one of your fair eyes
 Than both your poets can in praise devise.

Sonnet 83

I never saw that you did need painting and therefore set
 no painting to your fair. I found, or thought I found, you exceed the
 barren tender of a poet's debt. And therefore I have slept in your report
 (so) that you, yourself, being extant, might show well how far a modern
 quill doth come too short, speaking of worth - what worth doth grow in
 you. You did impute this silence for my sin which, being dumb, shall
 be my most glory, for, being mute, I ^Iimpair not beauty when others
 would give life and bring a tomb. There lives more life in one of
 your fair eyes than both of your poets can devise in praise.

1. do not impair

Sonnet 85

My tongue-tied Muse in manners holds her still,
 While comments of your praise,richly compiled,
 Reserve their character with golden quill,
 And precious phrase by all the Muses filed.
 I think good thoughts whilst other write **good words** 5
 And ,like unlettered clerk,still cry "Amen"
 To every hymn that able spirit affords,
 In polished form of well-refined pen.
 Hearing you praised,I say,"'Tis so,'tis true,"
 And to the most of praise add something more. 10
 But that is in my thought,whose love to you,
 Though words come hindmost,holds his rank before.
 Then others for the breath of words respect,
 Me for my dumb thoughts,speaking in effect.

Sonnet 85

My tongue-tied Muse holds ¹her still in manners while
 comments of your praise,compiled richly,reserve their character with
 golden quill and precious phrase filed by all the Muses.I think
 good thought whilst ²other write good words and like (an) unlettered
 clerk (I) still cry "Amen" to every hymn that able spirit affords
 in polished form of well-refined pen.Hearing you praised,I say," 'Tis
 so,'tis true," and add something more to the most of praise. But that
 is in my thought ,whose love to you,though words come hindmost,holds
 his rank before.Then respect others for the breath of words (and) me
 for my dumb thoughts,speaking in effect.

1. herself 2. others

Sonnet 86

Was it the proud full sail of his great verse,
 Bound for the prize of all too precious you,
 That did my ripe thoughts in my brain inhearse,
 Making their tomb the womb wherein they grew?
 Was it his spirit, by spirits taught to write 5
 Above a mortal pitch, that struck me dead?
 No, neither he, nor his compeers by night
 Giving him aid, my verse astonished.
 He, nor that affable familiar ghost
 Which nightly gulls him with intelligence, 10
 As victors, of my silence cannot boast.
 I was not sick of any fear from thence.
 But when your countenance filled up his line,
 Then lacked I matter. That enfeebled mine.

Sonnet 86

Was it the proud full sail of his great verse, bound for
 the prize of all too precious you, that did inhearse my ripe thoughts
 in my brain, making the womb wherein they grew their tomb? Was it his
 spirit, taught to write above normal pitch by spirits, that struck me
 dead? No, neither he, nor his compeers giving him aid by night, astonished
 my verse. (Neither) he, nor ¹ that affable familiar ghost which gulls him
 nightly with intelligence cannot boast of my silence as victors. I was
 not sick of any fear from thence. But when your countenance filled up his
 line, then I lacked matter. That enfeebled mine.

1 = can

Sonnet 87

Farewell! Thou art too dear for my possessing,
 And like enough thou know'st thy estimate.
 The charter of thy worth gives thee releasing,
 My bonds in thee are all determinate.
 For how do I hold thee but by thy granting? 5
 And for that riches where is my deserving?
 The cause of this fair gift in me is wanting,
 And so my patent back again is swerving.
 Thyself thou gavest, thy own worth then not knowing,
 Or me, to whom thou gavest it, else mistaking. 10
 So thy great gift, upon misprision growing,
 Comes home again, on better judgment making.
 Thus have I had thee, as a dream doth flatter,
 In sleep a king, but waking no such matter.

Sonnet 87

Farewell! Thou art too dear for my possessing, and ¹like
 enough, thou know'st thy estimate. The charter of thy worth gives thee
 releasing; my bonds in thee are all determinate. For how do I hold thee
 but thy granting? And where is my deserving for that ²riches? The cause
 of this fair gift in me is wanting and so my patent is swerving back
 again. Thou gavest thyself, not knowing thy own worth then or else
 mistaking me to whom thou gavest it. So thy great gift, growing upon
 misprision, comes home again on making better judgment. Thus I have had
 thee as a dream doth flatter: in sleep a king, but waking no such matter.

1. likely 2. those

Sonnet 88

When thou shalt be disposed to set me light,
 And place my merit in the eye of scorn,
 Upon thy side against myself I'll fight,
 And prove thee virtuous, though thou art forsworn.
 With mine own weakness being best acquainted, 5
 Upon thy part I can set down a story
 Of faults concealed, wherein I am attainted,
 That thou in losing me shalt win much glory.
 And I by this will be a gainer too,
 For bending all my loving thoughts on thee, 10
 The injuries that to myself I do,
 Doing thee vantage, double-vantage me.
 Such is my love, to thee I so belong
 That for thy right myself will bear all wrong.

Sonnet 88

When thou shall be disposed to set me light and place my
 merit in the eye of scorn, I'll fight upon thy side against myself and
 prove thee virtuous though thou art forsworn. Being best acquainted with
 mine own weakness, I can set down a story of concealed faults wherein I
 am attainted upon thy part (so) that thou shalt win much glory in losing
 me. And I will be a gainer too by this, for bending all my loving thoughts
 on thee, the injuries that I do to myself, doing thee advantage,
 double -vantage me. Such is my love (and) I so belong to thee that
 myself will bear all wrong for thy right.

1. I (Shakespear ^v pronoun _y reflexive form _u subject)

Sonnet 89

Say that thou didst forsake me for some fault,
 And I will comment upon that offense.
 Speak of my lameness, and I straight will halt,
 Against thy reasons making no defense.
 Thou canst not, love, disgrace me half so ill 5
 To set a form upon desired change,
 As I'll myself disgrace. Knowing thy will,
 I will acquaintance strangle and look strange,
 Be absent from thy walks, and in my tongue
 Thy sweet beloved name no more shall dwell, 10
 Lest I, too much profane, should do it wrong,
 And haply of our old acquaintance tell.
 For thee, against myself I'll vow debate,
 For I must ne'er love him whom thou dost hate.

Sonnet 89

Say that thou didst forsake me for some fault and I
 will comment upon that offense. Speak of my lameness and I will
 halt straight, making no defense against thy reasons. Love, thou
 canst not disgrace me half so ill to set a form upon desired
 change as I'll disgrace myself. Knowing thy will, I will strangle
 acquaintance and look strange (and) be absent from thy walks, and
 thy sweet beloved name shall dwell in my tongue no more lest I,
 too much profane, should do it wrong and haply tell of our old
 acquaintance. I'll vow debate against myself for thee, for I must
 ne'er love him whom thou dost hate.

Sonnet 90

Then hate me when thou wilt. If ever, now,
 Now while the world is bent my deeds to cross,
 Join with the spite of fortune, make me bow,
 And do not drop in for an afterloss.
 Ah, do not, when my heart hath 'scaped this sorrow,
 Come in the rearward of a conquered woe. 6
 Give not a windy night a rainy morrow,
 To linger out a purposed overthrow.
 If thou wilt leave me, do not leave me last,
 When other petty griefs have done their spite, 10
 But in the onset come. So shall I taste
 At first the very worst of fortune's might,
 And other strains of woe, which now seem woe,
 Compared with loss of thee will not seem so.

Sonnet 90

Then hate me when thou wilt. If ever, now, now while the
 world is bent to cross my deeds, join with the spite of fortune, make me
 bow and do not drop in for an afterloss. Ah, do not come in the rearward
 of a conquered woe when my heart hath 'scaped this sorrow. Give not a
 windy night a rainy morrow to linger out a purposed overthrow. If thou
 wilt leave me, do not leave me last when other petty griefs have done
 their spite, but come in the onset. So I shall taste the very worst of
 fortune's might at first and other strains of woe, which now seem woe,
 will not seem so.

1. Don't give

Sonnet 91

Some glory in their birth, some in their skill,
 Some in their wealth, some in their body's force,
 Some in their garments, though newfangled ill,
 Some in their hawks and hounds, some in their horse.
 And every humor hath his adjunct pleasure, 5
 Wherein it finds a joy above the rest.
 But these particulars are not my measure,
 All these I better in one general best.
 Thy love is better than high birth to me,
 Richer than wealth, prouder than garments' cost,
 Of more delight than hawks or horses be. 11
 And having thee, of all men's pride I boast,
 Wretched in this alone, that thou mayst take
 All this away and me most wretched make.

Sonnet 91

Some glory in their birth, some in their skill, some in their
 wealth, some in their body's force, some in their garments, though newfangled
 ill, some in their hawks and hounds, some in their horse. And every humor
 hath his adjunct pleasure wherein it finds a joy above the rest. But
 these particulars are not my measure; I better all these in one general
 best. Thy love is better than high birth to me, richer than wealth, prouder
 than garments' cost, and of more delight than hawks or horses ¹be. And
 having thee, I boast of all men's pride, (but) wretched in this alone; that
 thou mayst take all this away and make me most wretched.

1. are

Sonnet 92

But do thy worst to steal thyself away,
 For term of life thou art assured mine.
 And life no longer than thy love will stay,
 For it depends upon that love of thine.
 Then need I not to fear the worst of wrongs, 5
 When in the least of them my life hath end.
 I see a better state to me belongs
 Than that which on thy humor doth depend.
 Thou canst not vex me with inconstant mind,
 Since that my life on thy revolt doth lie. 10
 Oh, what a happy title do I find,
 Happy to have thy love, happy to die!
 But what's so blessed-fair that fears no blot?
 Thou mayst be false, and yet I know it not.

Sonnet 92

But do thy worst to steal thyself away; thou are ¹ assured
 mine for term of life. And life will stay no longer than thy love, for
 it depends upon that love of thine. Then I ² need not to fear the worst
 of wrongs when my life hath end in the least of them. I see (that) a
 better state than that which doth doth depend on thy humor belongs to
 me. Thou canst not vex me with inconstant mind ³ since that my life doth
 lie on thy revolt. Oh, what a happy title I do find, happy to have thy love,
 happy to die! But what's so blessed-fair that fears no blot? Thou mayst
 be false, and yet I ⁴ know not it.

1. assuredly 2. need not fear 3. since 4. don't know

Sonnet 93

So shall I live, supposing thou art true,
 Like a deceived husband, So love's face
 May still seem love to me, though altered new,
 Thy looks with me, thy heart in other place.
 For there can live no hatred in thine eye, 5
 Therefore in that I cannot know thy change.
 In many's looks the false heart's history
 Is writ in moods and frowns and wrinkless strange,
 But Heaven in thy creation did decree
 That in thy face sweet love should ever dwell, 10
 Whate'er thy thoughts or thy heart's workings be,
 Thy looks should nothing thence but sweetness tell.
 How like Eve's apple doth thy beauty grow
 If thy sweet virtue answer not thy show!

Sonnet 93

So I shall live like a deceived husband, supposing thou art
 true. So love's face may still seem love to me, though ¹ new altered, thy
 looks with me, thy heart in other place. For there can live no hatred
 in thine eye; therefore, I cannot know thy change in that. The false heart's
 history is ² writ in many's looks, in moods and frowns and strange wrinkles,
 but Heaven did decree in thy creation that sweet love should ever
 dwell in thy face whate'er thy thoughts or thy heart's working ³ be; thence
 thy looks should tell nothing but sweetness. How like Eve's apple thy
 beauty doth grow if thy virtue ⁴ answer not thy show!

1. newly 2. written 3. is 4. does not answer

Sonnet 95

How sweet and lovely dost thou make the shame
 Which, like a canker in the fragrant rose,
 Doth spot the beauty of thy budding name!
 Oh, in what sweets dost thou thy sins enclose!
 That tongue that tells the story of thy days, 5
 Making lascivious comments on thy sport,
 Cannot dispraise but in a kind of praise.
 Naming thy name blesses an ill report.
 Oh, what a mansion have those vices got
 Which for their habitation chose out thee, 10
 Where beauty's veil doth cover every blot
 And all things turn to fair that eyes can see!
 Take heed, dear heart, of this large privilege.
 The hardest knife ill-used doth lose his edge.

Sonnet 95

How sweet and lovely thou dost make the shame which, like a
 canker in fragrant rose, doth spot the beauty of the budding name! Oh,
 in what sweets thou dost enclose thy sins! That tongue that tells the
 story of thy days, making lascivious comments on thy sport, cannot
 dispraise but in a kind of praise. Naming thy name blesses an ill report.
 Oh, what a mansion those vices have got, which choose thee out for their
 habitation where beauty's veil doth cover every blot, and all things
 that eyes can see turn to fair. Take heed, dear heart, of this large
 privilege. The hardest knife, ill-used, doth lose ¹his dedge.

Sonnet 96

Some say thy fault is youth, some wantonness,
 Some say thy grace is youth and gentle sport.
 Both grace and faults are loved of more and less,
 Thou makest faults graces that to thee resort.
 As on the finger of a throned queen 5
 The basest jewel will be well esteemed,
 So are those errors that in thee are seen
 To truths translated and for true things deemed.
 How many lambs might the stern wolf betray
 If like a lamb he could his looks translate! 10
 How many gazers mightst thou lead away
 If thou wouldst use the strength of all thy state!
 But do not so. I love thee in such sort
 As thou being mine, mine is thy good report.

Sonnet 96

Some say thy fault is thy youth, (and) some (say thy fault
 is thy) wantonness; some say thy grace is youth and gentle sport. Both
 grace and faults are loved of more or less; thou makest faults that
 resort to thee graces. As the basest jewel on the finger of a throned
 queen will be esteemed well, so are those errors that are seen in thee
 translated to truth and deemed for true things. How many lambs the stern
 wolf might betray if he could translate his looks like a lamb! How many
 gazers thou mightst lead away if thou wouldst use the strength of all
 thy state! But do not so. I love thee in such a sort as, thou being mine,
 mine is thy good report.

1. don't do so.

Sonnet 97

How like a winter hath my absence been
 From thee, the pleasure of the fleeting year!
 What freezings have I felt, what dark days seem!
 What old December's bareness everywhere!
 And yet this time removed was summer's time, 5
 The teeming autumn, big with rich increase,
 Bearing the wanton burden of the prime,
 Like widowed wombs after their lords' decease.
 Yet this abundant issue seemed to me
 But hope of orphans and unfathered fruit, 10
 For summer and his pleasures wait on thee,
 And, thou away, the every birds are mute,
 Or if they sing, 'tis with so dull a cheer
 That leaves look pale, dreading the winter's near.

Sonnet 97

How like a winter my absence from thee, the pleasure of the
 fleeting year, hath been! What freezings I have felt, what dark days (I have)
 seen! What old december's bareness everywhere! And yet this removed time
 was summer's time (and) the teeming autumn, big with rich increase, bearing
 the wanton burden of the prime like widowed wombs after their lords'
 decease. Yet this abundant issue seemed to me but hope of orphans and
 unfathered fruit, for summer and his pleasure wait on thee and, you away,
 the very birds are mute or if they sing, 'tis with so dull a cheer that
 leaves look pale, dreading the winter's ¹near.

1. nearness

Sonnet 98

From you have I been absent in the spring,
 When proud-pied April, dressed in all his trim,
 Hath put a spirit of youth in everything,
 That heavy Saturn laughed and leaped with him.
 Yet nor the lays of birds, nor the sweet smell 5
 Of different flowers in odor and in hue,
 Could make me any summer's story tell,
 Or from their proud lap pluck them where they grew.
 Nor did I wonder at the lily's white,
 Nor praise the deep vermilion in the rose. 10
 They were but sweet, but figures of delight,
 Drawn after you, you pattern of all those.
 Yet seemed it winter still and, you away,
 As with you shadow I with these did play.

Sonnet 98

I have been absent from you in the spring when proud-pied
 April, dressed in all his trim, hath put a spirit of youth in everything
 (so) that heavy Saturn laughed and leaped with him. Yet nor¹ the lays of
 of birds nor the sweet smell of different flowers in odor and in hue
 could make me tell any summer's story or pluck them from their proud
 lap where they grew. Nor did I wonder at the lily's white², nor praise
 the deep vermilion in the rose. They were but sweet, but figures of
 delight, drawn after you, you pattern of all those. Yet it still seemed
 winter, and, you away, I did play with these as with your shadow.

1. neither 2. the white of the lily

Sonnet 99

The forward violet thus did I chide:
 Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet that smells
 If not from my love's breath? The purple pride
 Which on thy soft cheek for complexion dwells
 In my love's veins thou hast too grossly dyed. 5
 The lily I condemned for thy hand,
 And buds of marjoram had stol'n thy hair.
 The roses fearfully on thorns did stand,
 One blushing shame, another white despair,
 A third, nor red nor white, had stol'n of both 10
 And to his robbery had annexed thy breath.
 But for his theft, in pride of all his growth
 A vengeful canker eat him up to death.
 More folwers I noted, yet I none could see
 But sweet or color it had stol'n from thee. 15

Sonnet 99

Thus I did chide the forward violet: sweet thief, whence didst
 thou steal thy ¹sweet that smells if not from my love's breath? Thou
 hast too grossly dyed the purple pride, which dwells on thy soft cheek
 for complexion, in my love's vein. I condemned the lily for thy hand, and
 buds of marjoram had stol'n thy hair. The roses did stand fearfully on
 thorns, one blushing shame, another white despair, (and) a third, ²nor red,
 nor white, had stol'n of both and had annexed thy breath to his robbery.
 But for this theft, in pride of all his growth, a vengeful canker ³eat
 him up to death. I noted more flowers, yet I could see none ⁴but it had
 stol'n ⁵sweet or color from thee.

1. sweetness 2. neither 3. eats (subjunctive or more technically, jussive or hortative) 4. that... not 5. sweetness

Sonnet 99

The forward violet thus did I chide:
 Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet that smells
 If not from my love's breath? The purple pride
 Which on thy soft cheek for complexion dwells
 In my love's veins thou hast too grossly dyed. 5
 The lily I condemned for thy hand,
 And buds of marjoram had stol'n thy hair.
 The roses fearfully on thorns did stand,
 One blushing shame, another white despair,
 A third, nor red nor white, had stol'n of both 10
 And to his robbery had annexed thy breath.
 But for his theft, in pride of all his growth
 A vengeful canker eat him up to death.
 More folwers I noted, yet I none could see
 But sweet or color it had stol'n from thee. 15

Sonnet 99

Thus I did chide the forward violet: sweet thief, whence didst
 thou steal thy ¹ sweet that smells if not from my love's breath? Thou
 hast too grossly dyed the purple pride, which dwells on thy soft cheek
 for complexion, in my love's vein. I condemned the lily for thy hand, and
 buds of marjoram had stol'n thy hair. The roses did stand fearfully on
 thorns, one blushing shame, another white despair, (and) a third, ² nor red,
 nor white, had stol'n of both and had annexed thy breath to his robbery.
 But for this theft, in pride of all his growth, a vengeful canker ³ eat
 him up to death. I noted more flowers, yet I could see none ⁴ but it had
 stol'n ⁵ sweet or color from thee.

1. sweetness 2. neither 3. eats (subjunctive or more technically, jussive or hortative) 4. that... not 5. sweetness

Sonnet 101

O truant Muse, what shall be thy amends
 For thy neglect of truth in beauty dyed?
 Both truth and beauty on my love depends,
 So dost thou too, and therein dignified.
 Make answer, Muse. Wilt thou not haply say, 5
 "Truth needs no color with his color fixed,
 Beauty no pencil, beauty's truth to lay,
 But best is best if never intermixed"?
 Because he needs no praise, wilt thou be dumb?
 Excuse not silence so, for't lies in thee 10
 To make him much outlive a gilded tomb
 And to be praised of ages yet to be.
 Then do thy office, Muse. I teach thee how
 To make him seem long hence as he shows now.

Sonnet 101

O truant Muse, what shall thy amends be for thy neglect of
 truth dyed in beauty? Both truth and beauty depends on my love, so dost
 thou, too, and (art) dignified therein. Make answer, Muse. Wilt thou not
 haply say " Truth with his fixed color needs no color; beauty (needs)
 no pencil to lay beauty's truth, but best is best if never intermixed"
 Because he needs no praise, wilt thou be dumb? Excuse not silence ¹ so, for
 it lies in thee to make him much outlive a gilded tomb and to be praised
of ages, ² yet to be. Then do thy office, Muse. I teach thee how to make
 him seem long hence as he shows now.

1. Don't excuse 2. by ages

Sonnet 102

My love is strengthened, though more weak in seeming,
 I love not less, though less the show appear.
 That love is merchandised whose rich esteeming
 The owner's tongue doth publish everywhere.
 Our love was new, and then but in the spring, 5
 When I was wont to greet it with my lays,
 As Philomel in summer's front doth sing,
 And stops her pipe in growth of riper days.
 Not that the summer is less pleasant now
 Than when her mournful hymns did hush the night,
 But that wild music burdens every bough, 11
 And sweets grown common lose their dear delight.
 Therefore, like her, I sometime hold my tongue,
 Because I would not dull you with my song.

Sonnet 102

My love is strengthened though more weak¹ in seeming; I
 love not less though the show appear² less. That love whose rich esteeming
 the owner's tongue doth publish everywhere is merchandised. Our love was
 new and then but in the spring when I was wont to greet it with my lays
 as Philomel doth sing in summer's front and stops her pipe in growth of
 riper days. Not that the summer is less pleasant now than when her
 mournful hymns did hush the night, but that wild music burdens every
 bough and sweets, grown common, lose their dear delight. Therefore, like her
 I sometime hold my tongue because I would not dull you with my song.

1. weaker 2. appears (subjunctive)

Sonnet 103

Alack, what poverty my Muse bring forth,
 That having such a scope to show her pride,
 The argument, all bare, is of more worth
 Than when it hath my added praise beside!
 Oh, blame me not if I no more can write! 5
 Look in your glass, and there appears a face
 That overgoes my blunt invention quite,
 Dulling my lines and doing me disgrace.
 Were it not sinful then, striving to mend,
 To mar the subject that before was well? 10
 For to no other pass my verse tend
 Than of your graces and your gifts to tell,
 And more, much more, than in my verse can sit,
 Your own glass shows you when you look in it.

Sonnet 103

Alack, what poverty my Muse brings forth that the argument
 all bare, having such a scope to show her pride, is of more worth than
 when it hath my added praise beside! Oh, blame not me¹ if I can write no
 more! Lookin your glass and there appears a face that quite overgoes
 my blunt invention, dulling my lines and doing me disgrace. Were it not²
sinful then, striving to mend, to mar the subject that was well before?
 For my verses tend to no other pass than to tell of your graces and
 your gifts, and your glass shows you more, much more than can sit in my
 verse when you look in it.

1. don't blame me 2. Wouldn't it be sinful

Sonnet 104

To me, fair friend, you never can be old,
 For as you were when first your eye I eyed,
 Such seems your beauty still. Three winters cold
 Have from the forests shook three summers' pride,
 Three beauteous springs to yellow autumn turned
 In process of the seasons have I seen, 6
 Three April perfumes in three hot Junes burned,
 Since first I saw you fresh, which yet are green.
 Ah, yet doth beauty, like a dial hand,
 Steal from his figure, and no pace perceived. 10
 So your sweet hue, which methinks still doth stand,
 Hath motion, and mine eye may be deceived.
 For fear of which, hear this, thou age unbred-
 Ere you were born was beauty's summer dead.

Sonnet 104

Fair friend, you can never be old for your beauty still
 seems such as you were when I first eyed your eye. Three cold winters
 have ¹ shook three summers' pride from the forests; I have seen three
 beauteous springs turned to yellow ² autumn in the process of the season:
 three April perfumes burned in three hot Junes since I first saw you
 fresh, ³ which are yet green. Ah, beauty like a dial hand doth yet steal
 from his figure and no pace (is) perceived. So your sweet hue, which
 methinks still doth stand, hath motion, and mine eye may be deceived.
 For fear of which, hear this: thou age unbred-beauty's summer was dead
 ere you were born.

1. shaken

2. autumns

3. who

Sonnet 106

When in the chronicle of wasted time
 I see descriptions of the fairest wights,
 And beauty making beautiful old rhyme
 In praise of ladies dead and lovely knights,
 Then, in the blazon of sweet beauty's best, 5
 Of hand, of foot, of lip, of eye, of brow,
 I see their antique pen would have expressed
 Even such a beauty as you master now.
 So all their praises are but prophecies
 Of this our time, all you prefiguring, 10
 And, for they looked but with divining eyes,
 They had not skill enough your worth to sing.
 For we, which now behold these present days,
 Have eyes to wonder, but lack tongues to praise.

Sonnet 106

When I see, in the chronicle of wasted time, descriptions
 of the fairest wights and beauty, making old rhyme beautiful in praise
 of dead ladies and lovely knights, then in the blazon of sweet beauty's
 best, of hand, of foot, of lip, of eye, of brow, I see their antique pen would
 have expressed even such a beauty as you master now. So all their praises
 are but prophecies of this our time, all prefiguring you, and for they
 looked but with divining eyes, they had not enough skill to sing your
 worth. For we, ¹which now behold these present days, have eyes to wonder
 but lack tongues to praise.

1. who

Sonnet 107

Not mine own fears, nor the prophetic soul
 Of the wide world dreaming on things to come,
 Can yet the lease of my true love control,
 Supposed as forfeit to a confined doom.
 The mortal moon hath her eclipse endured, 5
 And the sad augurs mock their own presage.
 Incertainties now crown themselves assured,
 And peace proclaims olives of endless age.
 Now with the drops of this most balmy time
 My love looks fresh, and Death to me subscribes,
 Since, spite of him, I'll live in this poor rhyme 11
 While he insults o'er dull and speechless tribes.
 And thou in this shalt find thy monument,
 When tyrants' crests and tombs of brass are spent.

Sonnet 107

Not mine own fears nor the prophetic soul of the wide
 dreaming on things to come can yet control the lease of my true love,
 supposed as forfeit to a confined doom. The mortal moon hath endured her
 . eclipse and the sad augurs mock their own presage. Incertainties now crown
 themselves assured, and peace proclaims olives of endless age. Now with the
 drop of this most balmy time, my love looks fresh, and Death subscribes to
 me since, ¹spite of him, I'll live in this poor rhyme while he insults o'er
 dull and speechless tribes. And thou shalt find thy monument in this when
 tyrants' crests and tombs of brass are spent.

1. in spite of

Sonnet 108

What's in the brain that ink may character
 Which hath not figured to thee my true spirit?
 What's new to speak, what new to register,
 That may express my love, or thy dear merit?
 Nothing, sweet boy. But yet, like prayers divine, 5
 I must each day say o'er the very same,
 Counting no old thing old, thou mine, I thine,
 Even as when first I hallowed thy fair name.
 So that eternal love in love's fresh case
 Weighs not the dust and injury of age, 10
 Nor gives to necessary wrinkles place,
 But makes antiquity for aye his page,
 Finding the first conceit of love there bred
 Where time and outward form would show it dead.

Sonnet 108

What's in the brain that ink may character which hath not
 figured true spirit to thee? What's new to speak (and) what (is) new to
 register that may express my love or thy dear merit? Nothing, sweet boy.
 But yet, like divine prayers, I must say the very same o'er each day, counting
 no old thing old, thou mine, I thine, even as when I first hallowed thy fair
 name. So that eternal love in love's fresh case ¹ weighs not the dust and
 injury of age nor gives place to necessary wrinkles, but makes antiquity
 his page for aye, finding the first conceit of love bred there where time
 and outward form would show it dead.
 1. does not weigh

Sonnet 109

Oh, never say that I was false of heart,
 Though absence seemed my flame to qualify.
 As easy might I from myself depart
 As from my soul, which in thy breast doth lie.
 That is my home of love. If I have ranged, 5
 Like him that travels, I return again,
 Just to the time, not with the time exchanged,
 So that myself bring water for my stain.
 Never believe, though in my nature reigned
 All frailties that besiege all kinds of blood, 10
 That it could so preposterously be stained,
 To leave for nothing all thy sum of good.
 For nothing this wide universe I call,
 Save thou, my rose. In it thou art my all.

Sonnet 109

Oh, never say that I was false of heart though absence seemed
 to qualify my flame. I might depart from myself as easy as from my soul
 which doth lie in thy breast. That is my home of love. If I have ranged
 like him that travels, I return again to the time, not exchanged with the
 time so that myself¹ bring water for my stain. Never believe, though all
 frailties that beseege all kinds of blood reigned in my nature, that it
 could be stained so preposterously to leave all thy sum of good for
 nothing. For I call this wide universe nothing save thou, my rose. Thou
 art my all in it.

1. I

Sonnet 110

Alas, 'tis true I have gone here and there,
 And made myself a motley to the view,
 Gored mine own thoughts, sold cheap what is most dear,
 Made old offenses of affections new.
 Most true it is that I have looked on truth 5
 Askance and strangely. But, by all above,
 These blenches gave my heart another youth,
 And worse essays proved thee my best of love.
 Now all is done, have what shall have no end.
 Mine appetite I never more will grind 10
 On newer proof, to try an older friend,
 A god in love, to whom I am confined.
 Then give me welcome, next my heaven the best,
 Even to thy pure and most most loving breast.

Sonnet 110

Alas, 'tis true I have gone here and there, made myself a
 motley to the view, gored mine own thoughts, sold cheap what is most dear,
 made old offenses of new affections. It is most true that I have looked
 askance and strangely on truth. But, by all above, these blenches gave my
 heart another youth, and worse essays proved thee my best of love. Now
 all is done; have what shall have no end. I will never more grind my
 appetite on never proof to try an older friend, a god in love, to whom
 I am confined. Then give me welcome the best next (to) my heaven, even to
 thy pure and most, most loving breast.

Sonnet 111

Oh, for my sake do you with Fortune chide,
 The guilty goddess of my harmful deeds,
 That did not better for my life provide
 Than public means which public manners breeds,
 Thence comes it that my name receives a brand, 5
 And almost thence my nature is subdued
 To what it works in, like the dyer's hand.
 Pity me, then, and wish I were renewed,
 Whilst, like a willing patient, I will drink
 Potions of eisel'gainst my strong infection. 10
 No bitterness that I will bitter think,
 Nor double penance, to correct correction.
 Pity me, then, dear friend, and I assure ye
 Even that your pity is enough to cure me.

Sonnet 111

Oh, for my sake you do chide with Fortune the guilty goddess
 of my harmful deeds, that did not provide for my life better than public
 means which breeds public manners. Thence it comes that my name receives
 a brand, and almost thence my nature is subdued to what it works in, like
 the dyer's hand. Pity me, then, and wish I were renewed whilst, like a willing
 patient, I will drink potions of eisel'gainst my strong infection. No
 bitterness that I will think bitter, nor double penance, to correct
 correction. Pity me, then, dear friend, and I assure ye even that your pity
 is enough to cure me.

Sonnet 112

Your love and pity doth the impression fill
 Which vulgar scandal stamped upon my brow.
 For what care I who calls me well or ill,
 So you o'ergreen my bad, my good allow?
 You are my all the world, and I must strive 5
 To know my shames and praises from your tongue,
 None else to me, nor I to none alive,
 That my steeled sense or changes right or wrong.
 In so profound abysm I throw all care
 Of others' voices, that my adder's sense 10
 To critic and to flatterer stopped are.
 Mark how with my neglect I do dispense.
 You are so strongly in my purpose bred
 That all the world besides methinks are dead.

Sonnet 112

Your love and pity doth fill the impression which vulgar
 scandal stamped upon my brow. For what ¹care I who calls me well or ill
²so you o'ergreen my bad (and) allow my good? You are my all the world
 and I must strive to know my shames and praises from your tongue, none
 else (alive) to me, nor I alive to none, that changes my steeled sense ³or
 right or wrong. I throw all care of others' voices in so profound abysm
 that my adder's sense ⁴are stopped to critic and to flattered. Mark how I
 do dispense with my neglect. You are so strongly bred in my purpose that
 methinks all the world besides are dead.

1. do I care 2. so long as 3. either 4. is

Sonnet 114

Or whether doth my mind, being crowned with you,
 Drink up the monarch's plague, this flattery?
 Or whether shall I say mine eye saith true,
 And that your love taught it this alchemy,
 To make of monsters and things indigest 5
 Such cherubins as your sweet self resemble,
 Creating every bad a perfect best
 As fast as objects to his beams assemble?
 Oh, 'tis the first, 'tis flattery in my seeing,
 And my great mind most kingly drinks it up. 10
 Mine eye well knows what with his gust is 'greeing,
 And to his palate doth prepare the cup.
 If it be poisoned, 'tis the lesser sin
 That mine eye loves it and doth first begin.

Sonnet 114

Or ¹whether doth my mind, being crowned with you, drink up this
 monarch's plague, this flattery? Or whether shall I say (that) mine eye
 saith true and that your love taught it this alchemy to ²make of monsters
 and indigest things such cherubins as resemble your sweet self, creating
 every bad (thing) a perfect best as fast as objects assemble to his
 beams? Oh, 'tis the first- 'tis flattery in my seeing- and my great mind
 most kingly drinks it up. Mine eye knows well what is ³'greeing with his
 gust, and doth prepare the cup to his palate. If it be poisoned, 'tis the
 lesser sin that mine eye loves it and doth begin first.

1. Is it that 2. make 3. agreeing

Sonnet 115

Those lines that I before have writ do lie,
 Even those that said I could not love you dearer.
 Yet then my judgment knew no reason why
 My most full flame should afterward burn clearer.
 But reckoning Time, whose millioned accidents 5
 Creep in'twixt vows, and change decrees of kings,
 Tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents,
 Divert strong minds to the course of altering things-
 Alas, why, fearing of Time's tyranny,
 Might I not then say, "Now I love you best," 10
 When I was certain o'er uncertainty,
 Crowning the present, doubting of the rest?
 Love is a babe, then might I not say so,
 To give full growth to that which still doth grow?

Sonnet 115

Those lines that I have ¹ writ before do lie-even those
 that said I could not ² love you dearer. Yet them my judgement knew no
 reason why my most full flame should burn clearer afterward. But reckoning
 Time, whose millioned accidents creep in '³ twixt vows and change decrees
 of kings, tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents (and) divert
 strong minds to the course of altering things-Alas, why, fearing of Time's
 tyranny, might I not then say, "Now I love you best," when I was certain
 o'er uncertainty, crowning the present, doubting of the rest? Love is a
 babe, then might I not say so to give full growth to that which still
 doth grow?

1. written 2. fullest 3. between

Sonnet 116

Let me not to the marriage of true minds
 Admit impediments. Love is not love
 Which alters when it alteration finds,
 Or bends with the remover to remove.
 Oh no! It is an ever-fixed mark 5
 That looks on tempests and is never shaken.
 It is the star to every wandering bark,
 Whose worth's unknown, although his height be taken.
 Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
 Within his bending sickle's compass come. 10
 Love alters not with his brief hours and weeks,
 But bears it out even to the edge of doom.
 If this be error and upon me proved,
 I never writ, nor no man ever loved.

Sonnet 116

¹
Let me not admit impediments to the marriage of true minds.
 Love, which alters when it finds alteration or bends to remove with the
 remover, is not love. Oh, no! It is an ever-fixed mark that looks on tempests,
 and is never shaken. It is the star to every wandering bark, whose worth's
 unknown, although his height ² be taken. Love's not Time's fool though rosy
 lips and cheeks come within his bending sickle's compass, Love ³ alters
not with his brief hours and weeks, but bears ⁴ it out even to the edge of
 doom. If this be error and proved upon me, I never writ ⁵ nor no man ever loved.
 1. Don't let me 2. is 3. does not alter 4. itself 5. nor man

Sonnet 117

Accuse me thus:that have scanted all
 Wherein I should your great deserts repay,
 Forgot upon your dearest love to call,
 Whereto all bonds do tie me day by day.
 That I have frequent been with unknown minds, 5
 And given to time your own dear-purchased right.
 That I have hoisted sail to all the winds
 Which should transport me farthest from your sight.
 Book both my willfulness and errors down,
 And on just proof surmise accumulate. 10
 Bring me within the level of your frown,
 But shoot not at me in your wakened hate,
 Since my appeal says I did strive to prove
 The constancy and virtue of your love.

Sonnet 117

Accuse me thus:that I have scanted all wherein I should repay
 your great deserts,(that I have) ¹forgot to call upon your dearest love
 whereto all bonds do tie me day by day,that I have ²frequent been with
 unknown minds and given your own dear-purchased right to time,(and)
 that I have hoisted sail to all the winds which should transport me
 farthest from your sight,Book both my willfulness and errors down and
 accumulate surmise on just proof. Bring me within the level of your
 frown,but ³shoot not at me in your wakened hate since my appeal says I
 did strive to prove the constancy and virtue of your love.

1. forgotten 2. frequently 3. do not shoot

Sonnet 118

Like as, to make our appetites more keen,
 With eager compounds we our palate urge-
 As to prevent our maladies unseen
 We sicken to shun sickness when we purge-
 Even so, being full of your never-cloying sweetness,
 To bitter sauces did I frame my feeding, 6
 And sick of welfare found a kind of meetness
 To be diseased, ere that there was true needing.
 Thus policy in love, to anticipate
 The ills that were not, grew to faults assured, 10
 And brought to medicine a healthful state,
 Which, rank of goodness, would by ill be cured.
 But thence I learn, and find the lesson true,
 Drugs poison him that so fell sick of you.

Sonnet 118

Like as, to make our appetites ¹ more keen, we urge our palate
 with eager compounds-² as to prevent our unseen maladies, we sicken to shun
 sickness when we purge-even so, being full of your never-cloying
 sweetness, I did frame my feeding to bitter sauces, and, sick of welfare,
 found a kind of meetness to be diseased; ere that there was true needing.
 Thus, policy in love, to anticipate the ills that were not, grew to assured
 faults and brought a healthful state to medicine, which, rank of goodness,
 would be cured by ill. But thence I learn and find the true lesson:
 drugs poison him that fell so sick of you.

1. keener 2. to

Sonnet 119

What potions have I drunk of Siren tears,
 Distilled from limbecks foul as Hell within,
 Applying fears to hopes and hopes to fears,
 Still losing when I saw myself to win!
 What wretched errors hath my heart committed 5
 Whilst it hath thought itself so blessed never!
 How have mine eyes out of their spheres been fitted
 In the distraction of this madding fever!
 O benefit of ill! Now I find true
 That better is by evil still made better, 10
 And ruined love, when it is built anew,
 Grows fairer than at first, more strong, far greater.
 So I return rebuked to my content,
 And gain by ill thrice more than I have spent.

Sonnet 119

What potions I have drunk of Siren tears, distilled from
 limbecks, foul as Hell within, applying fears to hopes and hopes to fears,
 still losing when I saw myself to win! What wretched errors my heart hath
 committed whilst it hath thought itself never so blessed! How mine eyes
 have been fitted out of their spheres in the distraction of this madding
 fever! Oh, benefit of ill! Now I find(it) true that better is made still
 better by evil, and ruined love, when it is built anew, grows fairer than
 at first, more strong¹, far greater. So I return rebuked to my content and
 gain by ill thrice more than I have spent.

1 = stronger

Sonnet 120

That you were once unkind befriends me now,
 And for that sorrow which I then did feel
 Needs must I under my transgression bow,
 Unless my nerves were brass or hammered steel.
 For if you were by my unkindness shaken, 5
 As I by yours, you've passed a hell of time,
 And I, a tyrant, have no leisure taken
 To weigh how once I suffered in your crime.
 Oh, that our night of woe might have remembered
 My deepest sense, how hard true sorrow hits, 10
 And soon to you, as you to me, then tendered
 The humble salve which wounded bosoms fits!
 But that your trespass now becomes a fee,
 Mine ransoms yours, and yours must ransom me.

Sonnet 120

That you were once unkind befriend me now, and I must needs
 bow under my transgression for that sorrow which I did feel then, unless
 my nerves were brass or hammered steel. For if you were shaken by my
 unkindness as I by yours, you've passed a hell of time and I, a tyrant,
 have taken no leisure to weigh how I once suffered in your crime. Oh, that
 our night of our woe might have remembered my deepest sense, how hard true
 sorrow hits, and, soon to you as you to me, (might have) then tendered the
 humble salve which fits wounded bosoms! But that your trespass now
 becomes a fee, mine ransoms yours, and yours must ransom me.

Sonnet 121

'Tis better to be vile than vile esteemed,
 When not to be receives reproach of being,
 And the just pleasure lost, which is so deemed
 Not by our feeling, but by others' seeing.
 For why should others' false adulterate eyes 5
 Give salutation to my sportive blood?
 Or on my frailties why are frailer spies,
 Which in their wills count bad what I think good?
 No, I am that I am, and they that level
 At my abuses reckon up their own. 10
 I may be straight, though they themselves be bevel,
 By their rank thoughts my deeds must not be shown,
 Unless this general evil they maintain,
 All men are bad and in their badness reign.

Sonnet 121

'Tis better to be vile than (to be) esteemed viled, when
 not to be receives reproach of being, and the just pleasure, which is deemed
 so, not by our feeling but by others' seeing (is) lost. For why should
 others' false adulterate eyes give salutation to my sportive blood? Or
 why are spies, which¹, in their will, count bad what I think good, frailer
 on my frailties? No, I am that² I am, and they that level at my abuses
 reckon up their own. I may be straight though they themselves be bevel;
 my deeds must not be shown by their rank thoughts unless they maintain
 this general evil: all men are bad, and reign in their badness.

1 = who

2 = what

Sonnet 122

Thy gift, thy tables, are within my brain
 Full characterized with lasting memory,
 Which shall above that idle rank remain
 Beyond all date, even to eternity.
 Or, at the least, so long as brain and heart 5
 Have faculty by nature to subsist,
 Till each to razed oblivion yield his part.
 Of thee, thy record never can be missed.
 That poor retention could not so much hold,
 Nor need I tallies thy dear love to score. 10
 Therefore to give them from me was I bold,
 To trust those tables that receive thee more.
 To keep an adjunct to remember thee
 Were to import forgetfulness in me.

Sonnet 122

Thy gifts, thy tables, are within my brain, ¹full characterized
 with lasting memory which shall remain above that idle rank, beyond all date
 even to eternity. Or at the least, so long as brain and heart have faculty
 by nature to subsist till each ²yield his part to razed oblivion of thee,
 thy record can never be missed. That poor retention could not hold so much,
 nor (do) I need tallies to score thy dear love. Therefore I was bold to
 give them from me to trust those tables that receive thee more. To keep an
 adjunct to remember thee ³were to import forgetfulness in me.

1. fully 2. yields 3. would be

Sonnet 123

No, Time, thou shalt not boast that I do change.

Thy pyramids built up with newer might

To me are nothing novel, nothing strange,

They are but dressings of a former sight.

Our dates are brief, and therefore we admire 5

What thou dost foist upon us that is old,

And rather make them born to our desire

Than think that we before have heard them told.

Thy registers and thee I both defy,

Not wondering at the present nor the past, 10

For thy records and what we see doth lie,

Made more or less by thy continual haste.

This I do vow, and this shall ever be,

I will be true, despite thy scythe and thee.

Sonnet 123

No, Time, thou shalt not boast that I do change. Thy pyramids built up with newer might are nothing novel, nothing strange to me; they are but dressings of a former sight. Our dates are brief, and therefore we admire what thou dost foist upon us, that is old, and make them born to our desire, rather than think that we have heard them told before. I defy both thy registers and thee, not wondering at the present nor the past, for thy records and what we see, made more or less by thy continual haste, doth lie. I do vow this, and this shall be (for) ever; I will be true despite thy scythe and thee.

Sonnet 124

If my dear love were but the child of state,
 It might for Fortune's bastard be unfathered,
 As subject to Time's love or to Time's hate,
 Weeds among weeds, or flowers with flowers gathered.
 No, it was builded far from accident, 5
 It suffers not in smiling pomp, nor falls
 Under the blow of thrall'd discontent,
 Whereto the inviting time our fashion calls.
 It fears not policy, that heretic,
 Which works on leases of short-numbered hours,
 But all alone stands hugely politic, 11
 That is nor grows with heat nor drowns with showers.
 To this I witness call the fools of time,
 Which die for goodness, who have lived for crime.

Sonnet 124

If my dear love were but the child of state, it might be
 unfathered ¹ for Fortune's bastard. as subject to Time's love or to
 Time's hate, weeds (gathered) among weeds or flowers gathered with
 flowers. No, it was ² builded far from accident; it ³ suffers not in smiling
 pomp, nor falls under the blow of thrall'd discontent whereto the
 inviting time calls our fashion. It ⁴ fears not policy, that heretic, which
 works on lease of short-numbered hours, but stands (so) hugely politic
 all alone that it ⁵ nor grows with heat nor drowns with showers. I call the
 fools of time, ⁶ which die for goodness (but) who have lived for crime,
 witness to this.

1. as 2. built 3. does not suffer 4. does not fear 5. neither 6. who

Sonnet 125

Were't aught to me I bore the canopy,
 With my extern the outward honoring,
 Or laid great bases for eternity,
 Which prove more short than waste or ruining?
 Have I not seen dwellers on form and favor 5
 Lose all, and more, by paying too much rent,
 For compound sweet forgoing simple savor,
 Pitiful thrivers, in their gazing spent?
 No, let me be obsequious in thy heart,
 And take thou my oblation, poor but free, 10
 Which is not mixed with seconds, knows no art
 But mutual render, only me for thee.
 Hence, thou suborned informer! A true soul
 When most impeached stands least in thy control.

Sonnet 125

Were't aught to me (that) I bore the canopy, honouring
 the outward with my extern, or laid great bases for eternity which prove
¹
more short than waste or ruining? Have I not seen dwellers on form
 and favor lose all, and more, by paying too much rent, forgoing simple
 favor for compound sweet, pitiful thrivers, spent in their gazing?
 No, let me be obsequious in thy heart, and thou take my oblation, poor
 but free, which is not mixed with seconds, knows no art but mutual
 render, only me for thee. Hence thou suborned informer! A true soul
 stands least in thy control when most impeached.

1. shorter

Sonnet 126

O thou,my lovely boy,who in thy power
 Dost hold Time's fickle glass,his sickle,hour,
 Who hast by waning grown,and therein show'st
 Thy lovers withering as thy sweet self grow'st,
 If Nature,sovereign mistress over wrack, 5
 As thou goest onwards,still will pluck thee back,
 She keeps thee to this purpose,that her skill
 May time disgrace and wretched minutes kill.
 Yet fear her,O thou minion of her pleasure!
 She may detain,but not still keep,her treasure. 10
 Her audit,though delayed,answered must be,
 And her quietus is to render thee.

Sonnet 126

Oh,thou,my lovely boy,who dost hold Time's fickle glass,his
 sickle,hour,in thy power,who hast grown by waning,and therein show'st
 thy lovers withering as thy sweet self grow'st,if Nature,sovereign
 mistress over wrack,will still pluck thee back as thou goest onwards,
 she keeps thee to this purpose,that her skill may disgrace time and kill
 wretched minutes. Yet,fear her,O thou minion of her pleasure! She may
 detain,but still not keep her treasure.Her audit,though delayed,must
 be answered,and her quietus is to render thee.

Sonnet 127

In the old age black was not counted fair,
 Or if it were, it bore not beauty's name,
 But now is black beauty's successive heir,
 And beauty slandered with a bastard shame.
 For since each hand hath put on Nature's power, 5
 Fairing the foul with art's false borrowed face,
 Sweet beauty hath no name, no holy bower,
 But is profaned, if not lives in disgrace.
 Her eyes so suited, and they mourners seem 10
 At such who, not born fair, no beauty lack,
 Slandering creation with a false esteem.
 Yet so they mourn, becoming of their woe,
 That every tongue says beauty should look so.

Sonnet 127

In the old age black was not counted fair, or if it were,
 it bore not beauty's name, but now black is beauty's successive heir,
 and beauty (is) slandered with a bastard shame. For since each hand hath
 put on Nature's power, fairing the foul with art's false borrowed face,
 sweet beauty hath no name, no holy bower, but is profaned if (it) lives¹
not in disgrace. Therefore my mistress' eyes are raven-black, her eyes so
 suited, and they seem mourners at such (people) who, not born fair, lack
 no beauty, slandering creation with a false esteem. Yet they mourn so,
 becoming of their woe, that every tongue says beauty should look so.

1. does not live

Sonnet 128

How oft,when thou,my music,music play'st
 Upon that blessed wood whose motion sounds
 With thy sweet fingers,when thou gently sway'st
 The wiry concord that mine ear confounds,
 Do I envy those jacks that nimble leap 5
 To kiss the tender inward of thy hand
 Whilst my poor lips,which should that harvest reap,
 At the wood's boldness by thee blushing stand!
 To be so tickled,they would change their state
 And situation with those dancing chips- 10
 O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
 Making dead wood more blest than living lips.
 Since saucy jacks so happy are in this,
 Give them thy fingers,me thy lips to kiss.

Sonnet 128

How oft,when thou,my music,play'st music upon that blessed
 wood whose motion sound with thy sweet fingers,(and) when thou gently
 sway'st the wiry concord that confounds mine ear,I do envy those jacks
 that ¹nimble leap to kiss the tender inward of thy hand whilst my poor
 lips,which should reap that harvest,stand blushing at the wood's
 boldness by thee! To be so tickled,they would change their state and
 situation with those dancing chips o'er ²whom thy fingers walk with
 gentle gait,making dead wood more blest than living lips.Since saucy
 jacks are so happy in this give them thy fingers,(and) me thy lips
 to kiss.

1. nimbly 2. which

Sonnet 129

The expense of spirit in a waste of shame
 Is lust in action, and till action, lust
 Is perjured, murderous, bloody, full of blame,
 Savage, extreme, rude, cruel, not to trust,
 Enjoyed no sooner but despised straight, 5
 Past reason hunted, and no sooner had,
 Past reason hated, as a swallowed bait,
 On purpose laid to make the taker mad.
 Mad in pursuit, and in possession so,
 Had, having, and in quest to have, extreme, 10
 A bliss in proof, and proved, a very woe.
 Before, a joy proposed, behind, a dream.
 All this the world well knows, yet none knows well
 To shun the Heaven that leads men to this Hell.

Sonnet 129

The expense of spirit in a waste of shame is lust in action,
 and, till action, lust is perjured, murderous, full of blame, savage, extreme,
 rude, cruel, not to (be) trust(ed), no sooner enjoyed ¹ but straight despised,
 hunted past reason and no sooner had (than) hated past reason, as a swallowed
 bait laid on purpose to make the taker mad, mad in pursuit and so in
 possession, ² had, having and in quest to have, extreme, a bliss in proof, and
 (when) proved a very woe. Before, (it is) a proposed joy, behind, a dream.
 The world knows all this well, yet none knows well(enough) to shun the
 Heaven that leads men to this Hell.

1. than 2. having had

Sonnet 130

My mistress'eyes are nothing like the sun,
 Coral is far more red than her lips' red.
 If snow be white,why then her breasts are dun.
 If hairs be wires,black wires grow on her head.
 I have seen roses damasked,red and white, 5
 But no such roses see I in her cheeks.
 And in some perfumes is there more delight
 Than in the breath that from my mistress reeks.
 I love to hear her speak,yet well I know
 That music hath a far more pleasing sound. 10
 I grant I never saw a goddess go,
 My mistress,when she walks,treads on the ground.
 And yet,by Heaven,I think my love as rare
 As any she belied with false compare.

Sonnet 130

My mistress'eyes are nothing like the sun;coral is far
 more ¹red than her lips'red.If snow ²be white,³why than her breasts are dun;
 if hairs ⁴be wires,black wires grow on her head.I have seen damasked roses,
 red and white,but I see no such roses in her cheeks.And there is more
 delight in some perfumes than in the breath that reeks from my mistress.
 I love to hear her speak,yet I know well that music hath a far more
 pleasing sound. I grant I never saw a goddess go,(but) my mistress,when
 she walks,treads on the ground.And yet,by Heaven,I think my love as rare
 as any ⁵she belied with false compare.

1. redder 2. is 3. but then 4. is 5. woman

Sonnet 131

Thou art as tyrannous, so as thou art,
 As those whose beauties proudly make them cruel.
 For well thou know'st to my dear dotting heart
 Thou art the fairest and most precious jewel.
 Yet, in good faith, some say that thee behold, 5
 Thy face hath not the power to make love groan.
 To say they err I dare not be so bold,
 Although I swear it to myself alone.
 And to be sure that is not false I swear,
 A thousand groans, but thinking on thy face, 10
 One on another's neck, do witness bear
 Thy black is fairest in my judgment's place.
 In nothing art thou black save in thy deeds,
 And thence this slander, as I think, proceeds.

Sonnet 131

Thou art as tyrannous, so as thou art, as those whose
 beauties proudly make them cruel. For thou know'st well thou art the fairest
 and most precious jewel to my dear dotting heart. Yet, in good faith, some
 that behold thee say thy face hath not the power to make love groan. I
 dare not be so bold (as) to say they err, although I swear it to myself
 alone. And to be sure, I swear, that is not false; a thousand groans, but
 thinking on thy face, one on another's neck, do bear witness thy black is
 fairest in my judgment's place. Thou art black in nothing save in thy deeds,
 and thence this slander, as I think, proceeds.

Sonnet 132

Thine eyes I love, and they, as pitying me,
 Knowing thy heart torments me with disdain,
 Have put on black and loving mourners be,
 Looking with pretty ruth upon my pain.
 And truly not the morning sun of heaven 5
 Better becomes the gray cheeks of the east,
 Nor that full star that ushers in the even
 Doth half that glory to the sober west,
 As those two mourning eyes become thy face.
 Oh, let it then as well beseem thy heart 10
 To mourn for me, since mourning doth thee grace,
 And suit thy pity like in every part.
 Then will I swear beauty herself is black,
 And all they foul that thy complexion lack.

Sonnet 132

I love thine eyes, and they, as pitying me, knowing thy heart
 torments me with disdain, have put on black and ¹be loving mourners,
 looking with pretty ruth upon my pain. And truly the morning sun of
 heaven ²becomes not the gray cheeks of the east better, nor (does) that full
 star that ushers in the ³even ⁴doth half that glory to the sober west as
 those two mourning eyes become thy face. Oh, then let it beseem thy heart
 as well to mourn for me since mourning doth grace thee and suit thy
 pity ⁵like in every part. Then I will swear beauty herself is black,
 and they that lack thy complexion (are) all foul.

1. been 2. does not become 3. evening 4. do 5. alike

Sonnet 133

Beshrew that heart that makes my heart to groan
 For that deep wound it gives my friend and me!
 Is't not enough to torture me alone,
 But slave to slavery my sweet'st friend must be?
 Me from myself thy cruel eye hath taken, 5
 And my next self thou harder hast engrossed.
 Of him, myself, and thee I am forsaken,
 A torment thrice threefold thus to be crossed.
 Prison my heart in thy steel bosom's ward,
 But then my friend's heart let my poor heart bail.
 Whoe'er keeps me, let my heart be his guard, 11
 Thou canst not then use rigor in my jail.
 And yet thou wilt, for I, being pent in thee,
 Perforce am thine, and all that is in me.

Sonnet 133

Beshrew that heart that makes my heart to groan for that deep
 wound it gives my friend and me! Is't not enough to torture me alone, but
 my sweet'st friend must be slave to slavery? Thy cruel eye hath taken me
 from myself, and thou hast engrossed my next self harder. I am forsaken
 of him, myself and thee—a thrice threefold torment to be crossed thus.
¹
Prison my heart in thy steel bosom's ward but then let my poor heart bail
 my friend's heart. Whoe'er keeps me, let my heart be his guard; thou canst
 not use rigor in my jail then. And yet, thou wilt, for I, being pent in thee,
 am thine perforce, and all that is in me.

1. Imprison

Sonnet 134

So,now I have confessed that he is thine
 And I myself am mortgaged to thy will,
 Myself I'll forfeit,so that other mine
 Thou wilt restore,to be my comfort still.
 But thou wilt not,nor he will not to be free, 5
 For thou art covetous and he is kind.
 He learned but surety-like to write for me,
 Under that bond that him as fast doth bind.
 The statute of thy beauty thou wilt take,
 Thou usurer,that put'st forth all to use, 10
 And sue a friend came debtor for my sake,
 So him I lose through my unkind abuse.
 Him have I lost,thou hast both him and me.
 He plays the whole,and yet am I not free.

Sonnet 134

So now I have confessed that he is thine,and I,myself,am
 mortgaged to thy will,I'll forfeit myself,so thou wilt restore that
 other mine to be still my comfort.But thou wilt not,nor will he not¹
 free,for thou art covetous and he is kind.He learned but to write
 surety-like for me under that bond that doth bind him as fast.Thou wilt
 take the statute of thy beauty-thou,usurer,that put'st forth all to use
 and use a friend(who) came debtor for my sake,so I lose him through my
 unkind abuse.I have lost him,(and) thou hast both him and me.He pays
 the whole,and yet I am not free.

1. nor will he be

Sonnet 135

Whoever hath her wish, thou hast thy "Will,"
 And "Will" to boot, and "Will" in overplus.
 More than enough am I that vex thee still,
 To thy sweet will making addition thus.
 Wilt thou, whose will is large and spacious, 5
 Not once vouchsafe to hide my will in thine?
 Shall will in others seem right gracious
 And in my will no fair acceptance shine?
 The sea, all water, yet receives rain still,
 And in abundance addeth to his store. 10
 So thou, being rich in "Will," add to thy "Will"
 One will of mine, to make thy large "Will" more.
 Let no unkind, no fair beseechers kill.
 Think all but one, and me in that one "Will."

Sonnet 135

Whoever hath her wish, thou hast thy "Will", and "Will" to
 boot and "Will" in overplus. I, that vex thee still, am more than enough,
 thus making addition to thy sweet will. Wilt thou, whose will is large and
 spacious, not once vouchsafe to hide my will in thine? Shall will in
 others seem right gracious and no fair acceptance shine in my will? The
 sea, all water, yet still receives rain, and addeth to his store in
 abundance. So thou, being rich in "Will" add to thy "Will" one will of mine
 to make thy large "Will" more. Let no ¹unkind, (and) no ²fair kill
 beseechers. Think all but one, and me in that one "Will".

1. Shakespeare's ^v Adjective ^u Noun 2. woman (archaic)

Sonnet 136

If thy soul check thee that I come so near,
 Swear to thy blind soul that I was thy "Will,"
 And will, thy soul knows, is admitted there.
 Thus far for love, my love suit, sweet, fulfill.
 "Will" will fulfill the treasure of thy love- 5
 Aye, fill it full with wills, and my will one.
 In things of great receipt with ease we prove
 Among a number one is reckoned none.
 Then in the number let me pass untold,
 Though in thy store's account I one must be, 10
 For nothing hold me, so it please thee hold
 That nothing me, a something sweet to thee.
 Make but my name thy love, and love that still,
 And then thou lovest me, for my name is "Will."

Sonnet 136

1

If thy soul check thee that I come so near, swear to thy
 blind soul that I was thy "Will", and will, thy soul knows, is admitted
 there. Sweet, fulfill my lovesuit, thus far for love. "Will" will fulfill
 the treasure of thy love-aye, fill it full with wills and my one will.
 In things of great receipt we prove with ease (that) one is reckoned
 none among a number. Then let me pass untold in the number though I must
 be one in thy store's account; hold me for nothing so (that) it please(s)
 thee (to) hold that nothing me, a ² something sweet to thee. Make but my
 name thy love and still love that, and then thou lovest me, for my name
 is "Will".

1. checks

2. something

Sonnet 138

When my love swears that she is made of truth,
 I do believe her, though I know she lies,
 That she might think me some untutored youth,
 Unlearned in the world's false subtleties.
 Thus vainly thinking that she thinks me young, 5
 Although she knows my days are past the best,
 Simply I credit her false-speaking tongue.
 On both sides thus is simple truth suppressed.
 But wherefore says she not she is unjust?
 And wherefore say not I that I am old? 10
 Oh, love's best habit is in seeming trust,
 And age in loves not to have years told.
 Therefore I lie with her and she with me,
 And in our faults by lies we flattered be.

Sonnet 138

When my love swears that she is made of truth, I do believe
 her, though I know she lies, (so) that she might think me some untutored
 youth, unlearned in the world's false subtleties. Thus, vainly thinking that
 she thinks me young, although she knows my days are past the best, I
 simply credit her false-speaking tongue. Thus, simple truth is suppressed
 on both sides. But wherefore ¹ says she not she is unjust? And wherefore
² say I not that I am old? Oh, love's best habit is in seeming trust, and age
 in love ³ loves not to have years told. Therefore I lie with her, and she
 (lies) with me, and we ⁴ be flattered in our faults by lies.

1. does she not say 2. do I not say 3. does not love 4. are

Sonnet 139

Oh, call not me to justify the wrong
 That thy unkindness lays upon my heart.
 Wound me not with thine eye, but with thy tongue.
 Use power with power, and slay me not by art.
 Tell me thou lovest elsewhere, but in my sight, 5
 Dear heart, forbear to glance thine eye aside.
 What need'st thou wound with cunning when thy might
 Is more than my o'erexpressed defense can bide?
 Let me excuse thee. Ah, my love well knows
 Her pretty looks have been mine enemies, 10
 And therefore from my face she turns my foes,
 That they elsewhere might dart their injuries.
 Yet do not so, but since I am near slain,
 Kill me outright with looks, and rid my pain.

Sonnet 139

Oh, ¹call not me to justify the wrong that thy unkindness lays
 upon my heart. ²Wound not me with thine eye but with tongue. Use power with
 power, and ³slay not me by art. Tell me thou lovest elsewhere, but in my
 sight, dear heart, forbear to glance thine eye aside. What need'st thou
 wound with cunning when thy might is more than my o'erexpressed defense
 can bide? Let me excuse thee. Ah, my love knows well (that) her pretty looks
 have been mine enemies, and therefore she turns my foes from my face (so)
 that they might dart their injuries elsewhere. ⁴Yet do not so, but since I
 am ⁵near slain, kill me outright with looks and rid (me of) my pain.

1. don't call me 2. Don't wound me 3. don't slay me 4. don't do 5. nearly

Sonnet 140

Be wise as thou art cruel, Do not press
 My tongue-tied patience with too much disdain,
 Lest sorrow lend me words, and words express
 The manner of my pity-wanting pain.
 If I might teach thee wit, better it were, 5
 Though not to love, yet, love, to tell me so,
 As testy sick men, when their deaths be near,
 No news but health from their physicians know.
 For if I should despair, I should grow mad,
 And in my madness might speak ill of thee. 10
 Now this ill-wresting world is grown so bad,
 Mad slanderers by mad ears believed be.
 That I may not be so, nor thou belied,
 Bear thine eyes straight, though thy proud heart go wide.

Sonnet 140

Be (as) wise as thou art cruel. Do not press my tongue-tied
 patience with too much disdain lest sorrow lend me words, and words
 express the manner of my pity-wanting pain. If I might teach thee wit, it
were better¹, love, yet to tell me so, though not to love, as testy sick men,
 know no news but health from their physicians, when their deaths be² near .
 For if I should despair, I should grow mad and speak ill of thee in my
 madness. Now this ill-wrestling world is grown so bad (that) mad slanders
be³ believed by mad ears. Bear thine eyes straight, though thy proud heart
go⁴ wide, (so) that I may not be so, nor thou (be) belied.

1. would be better 2. are 3. are 4. goes

Sonnet 141

In faith, I do not love thee with mine eyes,
 For they in thee a thousand errors note,
 But 'tis my heart that loves what they despise,
 Who, in despite of view, is pleased to dote.
 Nor are mine ears with thy tongue's tune delighted,
 Nor tender feeling, to base touches prone, 6
 Nor taste, nor smell, desire to be invited
 To any sensual feast with thee alone.
 But my five wits nor my five senses can
 Dissuade one foolish heart from serving thee 10
 Who leaves unswayed the likeness of a man,
 Thy proud heart's slave and vassal wretch to be.
 Only my plague thus far I count my gain,
 That she that makes me sin awards me pain.

Sonnet 141

In faith, I do not love thee with mine eyes, for they note a
 thousand errors in thee, but 'tis my heart that loves what they despise,
 who ¹ in despite of view, is pleased to dote. Nor are mine ears delighted
 . with thy tongue's tone, nor (is) tender feeling prone to base touches;
 nor taste, nor smell, desire to be invited to any sensual feast with thee
 alone. But (neither) my five wits nor my five senses can dissuade one
 foolish heart from serving thee who leaves the likeness of a man
 unswayed to be thy proud heart's slave and vassal wretch. Thus far I
 count only my plague my gain (so) that she that makes me sin awards me
 pain.

1. in spite of

Sonnet 142

Love is my sin, and thy dear virtue hate,
 Hate of my sin, grounded on sinful loving.
 Oh, but with mine compare thou thine own state,
 And thou shalt find it merits not reproving,
 Or if it do, not from those lips of thine, 5
 That have profaned their scarlet ornaments
 And sealed false bonds of love as oft as mine,
 Robbed others' beds' revenues of their rents.
 Be it lawful I love thee, as thou lovest those
 Whom thine eyes woo as mine importune thee. 10
 Root pity in thy heart, that, when it grows,
 Thy pity may deserve to pitied be.
 If thou dost seek to have what thou dost hide,
 By self-example mayst thou be denied!

Sonnet 142

Love is my sin and hate (is) thy dear virtue-hate of my sin,
 grounded on sinful loving. Oh, but thou compare thine own state with mine
 and thou shalt find (that) it ¹ merits not reproving, or if it ² do, not from
 those lips of thine that have profaned their scarlet ornaments and
 sealed false bonds of love as oft as mine, (and) robbed others' beds'
 revenues of their rents. Be it lawful, I love thee as thou lovest those
 whom thine eyes woo as mine importune thee. Root pity in thy heart (so)
 that when it grows thy pity may deserve to be pitied. If thou dost seek
 to have what thou dost hide, thou mayst be denied by self-example.

1. does not 2. does

Sonnet 143

Lo, as a careful housewife runs to catch
 One of her feathered creatures broke away,
 Sets down her babe, and makes all swift dispatch
 In pursuit of the thing she would have stay
 Whilst her neglected child holds her in chase, 5
 Cries to catch her whose busy care is bent
 To follow that which flies before her face,
 Not prizing her poor infant's discontent-
 So runn'st thou after that which flies from thee
 Whilst I thy babe chase thee afar behind. 10
 But if thou catch thy hope, turn back to me,
 And play the mother's part, kiss me, be kind.
 So will I pray that thou mayst have thy "Will,"
 If thou turn back and my loud crying still.

Sonnet 143

Lo, as a careful housewife runs to catch one of her
 feathered creatures ¹broke away, sets down her babe and makes all swift
 dispatch in pursuit of the thing she would have stay whilst her neglected
 child holds her in chase (and) cries to catch her whose busy care is
 bent to follow that which flies before her face, not prizing her poor
 infant's discontent-so thou runn'st after that which flies from thee
 whilst I, thy babe, chase thee afar behind. But if thou catch thy hope,
 turn back to me and play the mother's part, kiss me (and) be kind. So
 I will pray that thou mayst have thy "Will" if thou turn back and still
 my loud crying.

1. broken

Sonnet 144

Two loves I have of comfort and despair,
 Which like two spirits do suggest me still.
 The better angel is a man right fair,
 The worser spirit a woman colored ill.
 To win me soon to Hell,my female evil 5
 Tempteth my better angel from my side,
 And would corrupt my saint to be a devil,
 Wooing his purity with her foul pride.
 And whether that my angel be turned fiend
 Suspect I may,yet not directly tell, 10
 But being both from me,both to each friend,
 I guess one angel in another's Hell.
 Yet this shall I ne'er know,but live in doubt
 Till my bad angel fire my good one out.

Sonnet 144

I have two loves of comfort and despair which do suggest
 me still like two spirits.The better angel is a right fair man,(and) the
¹
worser spirit (is) a(n) ill colored woman.To win me soon to Hell,my
 female evil tempteth my better angel from my side and would corrupt my
 saint to be a devil,wooing his purity with her foul pride.I may suspect,
 yet (I may) not tell directly and ²whether that my angel ³be turned fiend,
 but both being (away) from me,(and) both (being) friend(s) to each
 (other),I guess one angel (is) in another's Hell.Yet I shall never know
 this,but live in doubt till my bad angel fire my good one out.

1. worse 2. whether 3. is

Sonnet 145

Those lips that Love's own hand did make
 Breathed forth the sound that said "I hate,"
 To me that languished for her sake.
 But when she saw my woeful state,
 Straight in her heart did mercy come, 5
 Chiding that tongue that ever sweet
 Was used in giving gentle doom,
 And taught it thus anew to greet.
 "I hate" she altered with an end
 That followed it as gentle day 10
 Doth follow night, who, like a fiend,
 From Heaven to Hell is flown away.
 "I hate" from hate away she threw,
 And saved my life, saying "not you."

Sonnet 145

Those lips that Love's own hand did make breathed forth
 the sound that said "I hate" to me that languished for her sake. But
 when she saw my woeful state, mercy did come straight in her heart,
 chiding that tongue that, ever sweet, was used in giving gentle doom, and
 thus taught it to greet anew. She altered "I hate" with an end that
 followed it as gentle day doth follow night like a fiend who is flown
 away from Heaven to Hell. She threw "I hate" away from hate and saved
 my life, saying "not you".

Sonnet 146

Poor soul, the center of my sinful earth,
 My sinful earth, these rebel powers that thee array,
 Why dost thou pine within and suffer dearth,
 Painting thy outward walls so costly gay?
 Why so large cost, having so short a lease, 5
 Dost thou upon thy fading mansion spend!
 Shall worms, inheritors of this excess,
 Eat up thy charge? Is this thy body's end?
 Then, soul, live thou upon thy servant's loss,
 And let that pine to aggravate thy store. 10
 Buy terms divine in selling hours of dross,
 Within be fed, without be rich no more.

 So shalt thou feed on Death, that feeds on men,
 And Death once dead, there's no more dying then.

Sonnet 146

Poor soul, the center of my sinful earth, my sinful earth,
 these rebel powers that array thee, why dost thou pine within and suffer
 dearth, painting thy outward walls so costly gay? Why dost thou spend so
 large cost upon thy fading mansion, having so short a lease? Shall worms,
 inheritors of this excess, eat up thy charge? Is this thy body's end?
 Then, soul, thou live upon thy servant's loss and let that pine to
 aggravate thy store. Buy divine terms in selling hours of dross, be fed
 within (and) be rich no more without. So thou shalt feed on Death that
 feeds on men, and Death, once dead, there's no more dying then.

Sonnet 148

Oh me, what eyes hath Love put in my head,
 Which have no correspondence with true sight!
 Or, if they have, where is my judgement fled,
 That censures falsely what they see aright?
 If that be fair whereon my false eyes dote, 5
 What means the world to say it is not so?
 If it be not, then love doth dwell denote
 Love's eye is not so true as all men's. No,
 How can it? Oh, how can Love's eye be true,
 That is so vexed with watching and with tears? 10
 No marvel then, though I mistake my view.
 The sun itself sees not till heaven clears.
 O cunning Love! With tears thou keep'st me blind,
 Lest eyes well-seeing thy foul faults should find.

Sonnet 148

Oh me, what eyes Love hath put in my head, which have no
 correspondence with true sight! Or, if they have, where is my judgment,
 that censures falsely what they see aright, fled? If that, whereon my false
 eyes dote, ¹be fair, what means the world ²to say it is not so? If it ³be not,
 then love doth denote well (that) love's eye is not so true as all men's.
 No, how can it? Oh, how can Love's eye that is so vexed with watching and
 with tears be true? No marvel then, though I mistake my view. The sun itself
⁴sees not till heaven clears. O cunning Love! Thou keep'st me blind with
 tears lest well-seeing eyes should find thy foul faults.

1. is 2. does the world mean 3. is 4. does not see

Sonnet 149

Canst thou, O cruel! say I love thee not,
 When I against myself with thee partake?
 Do I not think on thee when I forgot
 Am of myself, all tyrant, for thy sake?
 Who hatech thee that I do call my friend? 5
 On whom frown'st thou that I do fawn upon?
 Nay, if thou lour'st on me, do I not spend
 Revenge upon myself with present moan?
 What merit do I in myself respect,
 That is so proud thy service to despise, 10
 When all my best doth worship thy defect,
 Commanded by the motion of thine eyes?
 But, love, hate on, for now I know thy mind.
 Those that can see thou lovest, and I am blind.

Sonnet 149

Canst thou, O cruel! say I ¹ love not thee when I partake
 against myself with thee? Do I not think on thee when I am forgot of
 myself, all tyrant, for thy sake? Who that I do call my friend hateth
 thee? On whom that I do fawn upon. ² frown'st thou? Nay, if thou lour'st
 on me, do I not spend revenge upon myself with present moan? What merit
 that is so proud (as) to despise thy service do I respect in myself when
 all my best doth worship thy defect, commanded by the motion of thine
 eyes? But, love hate on, for now I know thy mind. Thou lovest those that
 can see, and I am blind.

1. do not love 2. dost thou frown

Sonnet 150

Oh, from what power hast thou this powerful might
 With insufficiency my heart to sway?
 To make me give the lie to my true sight,
 And swear that brightness doth not grace the day?
 Whence hast thou this becoming of things ill, 5
 That in the very refuse of thy deeds
 There is such strength and warrantise of skill
 That, in my mind, thy worst all best exceeds?
 Who taught thee how to make me love thee more,
 The more I hear and see just cause of hate? 10
 Oh, though I love what others do abhor,
 With others thou shouldst not abhor my state.
 If thy unworthiness raised love in me,
 More worthy I to be beloved of thee.

Sonnet 150

Oh, from what power hast thou this powerful might to sway
 my heart with insufficiency? To make me give the lie to my true sight
 and swear that brightness doth not grace thy day? Whence hast thou this
 becoming of ill things that in the very refuse of thy deeds there is
 such strength and warranties of skill that, in my mind, thy worst exceeds
 all best? Who taught thee how to make me love thee more, the more I hear
 and see just cause of hate? Oh, though I love what others do abhor, thou
 shouldst not abhor my state with others. If thy unworthiness raised love
 in me, I (would be) more worthy to be beloved of thee.

Sonnet 152

In loving thee thou know'st I am forsworn,
 But thou art twice forsworn, to me love swearing,
 In act thy bed vow broke, and new faith torn,
 In vowing new hate after new love bearing.
 But why of two oaths' breach do I accuse thee 5
 When I break twenty? I am perjured most,
 For all my vows are oaths but to misuse thee,
 And all my honest faith in thee is lost.
 For I have sworn deep oaths of thy deep kindness,
 Oaths of thy love, thy truth, thy constancy, 10
 And, to enlighten thee, gave eyes to blindness,
 Or made them swear against the thing thy see.
 For I have sworn thee fair, more perjured I,
 To swear against the truth so foul a lie!

Sonnet 152

Thou know'st I am forsworn in loving thee, but thou art
 forsworn twice, swearing love to me, thy bed vow ¹ broke in act(ion) and
 new faith torn, in vowing new hate after bearing new love. But why do I
 accuse thee of two oaths' breach when I break twenty? I am perjured most,
 for all my vows are oaths but to misuse thee, and all my honest faith in
 thee is lost; for I have sworn deep oaths of thy deep kindness, oaths of
 thy love, thy truth, thy constancy and, to enlighten thee, ² gave eyes to
 blindness or made them swear against the thing they see. I (am) more
 perjured, for I have sworn thee fair - to swear so foul a lie against
 the truth.

1. broken

2. given

Sonnet 153

Cupid laid by his brand and fell asleep.
 A maid of Dian's this advantage found,
 And his love-kindling fire did quickly steep
 In a cold valley-fountain of that ground,
 Which borrowed from this holy fire of Love 5
 A dateless lively heat, still to endure,
 And grew a seething bath, which yet men prove
 Against strange maladies a sovereign cure.
 But at my mistress' eye Love's brand new-fired,
 The boy for trial needs would touch my breast. 10
 I, sick withal, the help of bath desired,
 And thither hied, a sad distempered guest,
 But found no cure. The bath for my help lies
 Where Cupid got new fire, my mistress' eyes.

Sonnet 153

Cupid laid his brand by and fell asleep, A maid of Dian's
 found this advantage and did quickly steep his love-kindling fire in a
 cold valley-fountain of that ground which borrowed a dateless lively heat
 from this fire of Love, still ¹ to endure, and grew a seething bath which
 yet men prove a sovereign cure against strange maladies. But, Love's brand
 new-fired at my mistress' eye, the boy needs would touch my breast for trial.
 I, sick withal, desired the help of bath and ² hied ³ thither, a sad distempered
 guest, but found no cure. The bath for my help lies where Cupid got new
 fire, my mistress' eyes.

1. enduring 2. hurried 3. there

Sonnet 154

The little Love god lying once asleep
 Laid by his side his heart-inflaming brand
 Whilst many nymphs that vowed chaste life to keep
 Came tripping by, But in her maiden hand
 The fairest votary took up that fire 5
 Which many legions of true hearts had warmed,
 And so the general of hot desire
 Was sleeping by a virgin hand disarmed.
 This brand she quenched in a cool well by,
 Which from Love's fire took heat perpetual, 10
 Growing a bath and healthful remedy
 For men diseased, But I, my mistress' thrall,
 Came there for cure, and this by that I prove,
 Love's fire heats water, water cools not love.

Sonnet 154

The little Love god, once lying asleep, laid his heart-
 inflaming brand by his side whilst many nymphs that vowed to keep
 chaste life came tripping by. But the fairest votary took up that fire,
 which had warmed many legions of true hearts, in her maiden hand, and so
 the general of hot desire was sleeping disarmed by a virgin hand. She
 quenched this brand in a cool well (near) by which took perpetual heat
 from Love's fire, growing a bath and healthful remedy for diseased men.
 But I, my mistress' thrall, came there for cure and I prove this by that:
 love's fire heats water; water ¹ cools not love.
 1. does not cool

การศึกษาความแตกต่างของไวยากรณ์ในข้อเน็คของเจ็คสเปียร์
กับไวยากรณ์อังกฤษในปัจจุบัน

บทคัดย่อ

ของ

วิรุฬห์ นายารักษ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์ใน
ขอนเน็คของเชคสเปียร์กับไวยากรณ์ปัจจุบัน การศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ

1. ศึกษาความนิคแนกทางลักษณะและหน้าที่ของวจีวิภาค
2. ศึกษาความผันแปรทางวากยสัมพันธ์
3. ศึกษาการละคำในประโยค

ข้อความตัวอย่างที่นำมาใช้ในการศึกษา นำมาจากขอนเน็คจำนวน 154 บท
ของเชคสเปียร์ จากหนังสือ Shakespeare : The Complete Works.
Harcourt, Brace and Company, 1952 p. 1595 - 1623

จากการศึกษาพบว่า

1. วจีวิภาคที่มีลักษณะแตกต่างไปจากปัจจุบันได้แก่ Noun, Pronoun, Verb,
Adjective, Adverb, Conjunction, Preposition และ Exclamation
ความผันแปรทางหน้าที่ของวจีวิภาคมี 30 ชนิด มีจำนวนการปรากฏ 80 ครั้ง
2. ความผันแปรในการเรียงคำในระดับประโยค มีปรากฏทั้งในประโยค
บอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำถามปฏิเสธ และประโยคปฏิเสธ โครงสร้าง
ประโยคผันแปรมี 56 ชนิด มีจำนวนการปรากฏ 265 ครั้ง ความผันแปรในการ
เรียงคำระดับวลีมี 42 ชนิด มีจำนวนการปรากฏ 354 ครั้ง
3. คำที่ถูกละมี 15 ชนิด จำนวนครั้งที่ถูกละรวมทั้งสิ้น 113 ครั้ง วลีที่ถูกละ
มี 15 ชนิด จำนวนครั้งที่ถูกละรวมทั้งสิ้น 26 ครั้ง

A STUDY OF THE DIFFERENCES BETWEEN THE GRAMMAR OF SHAKESPEAR'S
SONNETS AND MODERN ENGLISH GRAMMAR

AN ABSTRACT

BY

WIROON CHAYARAK

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1985

The purpose of the study is to discover the differences between the grammar in Shakespeare's sonnets and modern English grammar. The scope of the study includes:

1. The study of the differences in the forms and functions of parts of speech.

2. The study of syntactic differences in sentence and phrase word order.

3. The study of allipsis of word and phrase.

The subject of analysis is Shakespeare's 154 sonnets.

The results of the study are the following.

1. The parts of speech with different forms are nouns, pronouns, verbs, adjectives, adverbs, conjunctions, prepositions and exclamations and 30 types of functional differences were found with a total frequency of 80.

2. Differences in word order were found in declarative, interrogative, interrogative negative and negative sentences and fifty six types of sentence inversion were found with a total frequency of 265; forty two types of phrase inversion were found with a total frequency of 354.

3. Fifteen classes of word and fifteen classes of phrase were omitted, occurring in all 139 times.